

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Victor Hugo ; oversat af A. C. Clausen.

Bug-Jargal eller Negeropstanden paa St.
Domingo : Fortælling

Kjøbenhavn : A. P. Liunge og C. F. Güntelberg,
1830

153 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.



Hug = Jargal

eller

Negeropstanden paa St. Domingo.

Fortælling

af

Victor Hugo.

Oversat

af

A. C. Clausen.

Kjøbenhavn.

Udgivet af N. P. Liunge og C. F. Güntelberg.

Trykt hos Robert, Wandkunsten Nr. 180.

1830.



"Skjøndt født i Frankrig," begyndte Capitain d'Alverney efter en forventningsfuld Taushed, idet han kjertegnede sin newfoundlandste Hund, Rask, der havde lagt sin lamme Pote op paa hans Skjod, og som ved sin uhyre Størrelse allerede ofte havde opvakt de forsamlede unge Officerers Opmærksomhed, "Skjøndt født i Frankrig, blev jeg dog tidlig sendt over til St. Domingo, til en af mine Onkler, en hovedrig Planter, hvis Datter jeg skulde egte."

"Min Onkels Eiendomme laae tæt ved Fortet Galifet, og hans Plantager indtog den største Deel af Aculs Sletter. Denne ulykkelige Belliggenhed, hvis Detaillering uden Tvivl forekommer Dem at være af liden Vigtighed, mine Herrer, var en af de første Aarsager til min Families Ulykke og totale Undergang."

"Otte hundrede Negere dyrkede min Onkels umaadelige Plantager, og jeg maa desværre tilstaae, at hans Slavers sørgelige Stilling blev endnu sørgeligere ved deres Herres ufølsomme Haardhed. Min Onkel hørte til det, lykkeligviis temmelig indskrænkede, Antal af Plantere, hvis Hjerter den lange Bane at herske uindskrænket og despotisk har forhærdet. Bant til at blive adlydt ved det første Bink, straffede han en Slaves mindste Toven paa det grusomste, og hans Børns Forbøn gjorde for det meste kun det Onde værre og opeggede hans Brede endnu mere. Vi vare derfor som oftest nødt til at indskrænke os til hemmelig at lindre de Onder, som vi ikke kunde forekomme."

"Blandt alle disse Slaver var der kun en eneste, som

havde fundet Naade for min Onkels Dine. Det var en
 spansk Dverg, Mulat af Farve, som Lord Effingham, Gouver-
 neur paa Jamaica, havde foræret ham. Min Onkel, der i
 lang Tid havde opholdt sig i Brasilien, hvor han havde an-
 taget de pragtlystne Portugiseres Sædvaner, satte sin Glæde
 i at omgive sig med en Pragt, der svarede til hans Rigdom-
 me. En stor Mængde Slaver, dresserede til at opvarte, lige-
 som europæiske Tjenere, gav hans Huus et Slags herskabelig
 Glæde, og, for at intet skulde mangle deri, havde han gjort
 Slaven, som Lord Effingham havde foræret ham, til sin Nar,
 efter hine gamle Fyrsters Exempel, der havde flige Gjøgler-
 ved deres Hof. Jeg maa tilstaae, at Valget var fortrinlig
 heldigt. Mulatten Habibrah — det var hans Navn — var
 en af hine Skabninger, hvis Legemsdannelse er saa paafal-
 dende, at de vilde forekomme Een som Uhyrer, naar de ikke
 vækkede Latter. Denne hæslige Dverg var lille, tyknavet, og
 bevægede sig med en vidunderlig Hurtighed paa et Par svage,
 tynde Been, der trak sig op under ham, naar han sad, lige-
 som paa en Edderkop. Hans umaadelig store Hoved, der sad
 dybt nede imellem Skuldrene, var bedækket med en rødagtig,
 kruset Uld, og forsynet med et Par Øren, der vare saa brede,
 at hans Kammerater pleiede at sige, at Habibrah brugte dem
 til at tørre sine Dine, naar han græd. Hans Ansigt var be-
 standig fortrukket og aldrig det samme, men denne Bevæ-
 gelighed i hans Træk bevirkede dog i det mindste, at hans
 Hæslighed var afverlende. Min Onkel elskede ham netop for
 hans udmærkede Hæsligheds og uforanderlige Munterheds
 Skyld, og Habibrah var saaledes hans Yndling. Medens de
 andre Slaver vare overlæssede med haardt Arbeide, havde
 Habibrah intet andet at bestille, end at bære en stor
 Biste af Paradisfugle-Fjer efter sin Herre, for at
 bortjage Musfitter og andre Insecter. Min Onkel
 lod ham sidde og spise ved sine Fodder paa en Sivmaatte,
 og gav ham altid paa sin egen Tallerken nogle Levninger af
 sine Yndlingsretter. Habibrah viste sig ogsaa erkjendtelig for

saar megen Godhed, idet han kun brugte sit Narre-Privilegium og sin Ret til at gjøre og sige hvad han vilde, for at more sin Herre ved tusinde gale Indfald, ledsagede af de latterligste Grimasser, og ved det mindste Vink fra min Onkel kom han springende med en Abes Behændighed og en Hunds Underdanighed."

"Jeg kunde ikke lide denne Slave. Der var noget altfor frybende i hans Opførsel; og om Slaveriet end ikke vanærer, saar foranlediger dog Tyndeforholdet en underordnet Stilling. Jeg udtrede den største Medlidenhed og Bevillie mod hine ulykkelige Negere, som jeg saae arbejde hele Dagen, næsten uden at have noget Klædningsstykke til at skjule deres Nøgenhed med; men denne vanstaaede Gøgler, denne doodne Slave, med sin brogede Narredragt, besat med Galoner og besaaet med Bjelder, vakte blot min dybeste Foragt. Iøvrigt gjorde denne Dverg intet godt Brug af den Gunst, som hans Gøglerier og frybende Ydmyghed havde forskaffet ham hos den strenge Herre. Han var saaledes aldrig gaaen i Forbøn for nogen hos en Herre, der saar ofte dicterede de grusomste Straffe; men man hørte ham endog en Dag, da han troede sig alene med min Onkel, at bede ham om at fordobble sin Streng-
hed imod hans ulykkelige Kammerater. Med alt dette syntes de andre Slaver, der burde have betragtet ham med Skinsyge og Mistro, ingeniunde at hade ham. Han indgød dem meget mere en ærbødig Frygt, der slet ikke lignede Had; og naar de saae ham spadserere imellem deres Hytter med sin høie, spidse Hue, prydet med smaa Klokker, og paa hvilken han havde malet barokke Figurer med rødt Blæk, hviskede de til hverandre: Det er en Dbi!*)"

"Disse Omstændigheder, paa hvilke jeg i dette Dieblif henleder Deres Opmærksomhed, mine Herrer, befestigede mig kun meget lidet dengang. Ganske besjelet af den reneste, meest prøvede Kjerlighed, som ingen Modgang syntes at kunne ramme, og som den Pige, der var bestemt til min

*) Troldmand.

Hustru, havde følt for mig fra vor Barndom af, gav jeg kun lidet Agt paa alt hvad der ikke var Marie. Bant til fra min tidligste Ungdom af at betragte den som min tilkommende Kone, der paa en Maade kunde ansees for min Søster, var der opstaaet et ømt Forhold imellem os, hvis Betskaffenhed man ikke engang fatter, naar jeg siger at vor Kjerlighed var en Blanding af broderlig og søsterlig Hengivenhed, glødende Lidenstabelighed og egtestabelig Fortrolighed. Faa Mennesker havde henlevet deres Unglingsalder lykkeligere, end jeg, under en skønnere Himmel og under gunstigere Omstændigheder for den nærværende og Forhaabninger for den tilkommende Tid. Omgiven næsten fra min Fødsel af alle Lyffens og Rigdommens Goder, af alle de Fortrin, som Rangen medfører i et Land, hvor Farven er tilstræffelig til at stjenke os den, henlevende mine Dage ved det Væiens Side, som besad min hele Kjerlighed, seende denne Kjerlighed begunstiget af vore Forældre, der ene kunde have lagt Hindringer i Veien for den, og alt det i den Alder, da Blodet ruller hedt igjennem Arerne, og i et Land, hvor der er en evig Sommer og blomstrende Natur; behøvedes der mere, for at indstøde mig en blind Tillid til min Lyffes Stjerne? Behøvedes der mere, for at give mig Ret til at sige, at kun faa Mennesker have henlevet deres Unglingsalder lykkeligere, end jeg?" —

Her holdt Capitainen et Dieblif inde, men vedblev strax efter i en meget sørgmodig Tone:

"Derimod er det sandt, at jeg for nærværende Tid har den største Ret til at paastaae, at ingen skal henleve sine sidste Dage sørgeligere, end jeg. —"

Ret som om han havde vunden Kraft ved Følelsen af sin Ulyffe, vedblev han med fast Stemme:

"Midt under disse stoffende Forventninger og blinde Forhaabninger, i August Maaned 1791, fyldte jeg mit tyvende Aar, og min Onkel havde bestemt denne Tidspunkt til min Forening med Marie. De kunne let forestille Dem, at Tan-

ken om en saa nærforestaaende Lykke beherskede alle mine
 Evner, og hvor svagt Mindet maa være, som jeg har tilbage
 om de politiske Stridigheder, der allerede dengang i et Par
 Aar havde foruroliget Colonien. Det hændedes kun en eneste
 Gang at jeg kom til at tage nogen levende Deel i en Strid
 om Dagens Begivenheder. Det var i Anledning af hiint
 uheldsvangre Decret af 15de Mai 1791, ved hvilket Frank-
 rigs National-Forsamling skienkede de frie Couleurte samme
 politiske Rettigheder, som de Hvide. Paa et Bal hos Gou-
 verneuren i Capstaden talte flere unge Plantere med Hefstig-
 hed om denne Lov, der saa grusom saarede de Hvides maa-
 skee grundede Selvfjerlighed. Jeg havde endnu ikke taget no-
 gen Deel i Samtalen, da jeg saae en rig Planter nærme sig,
 som de Hvide med Nød og Neppe taalte imellem sig, og hvis
 tvetydige Farve vakte nogen Mistanke om hans Fødsel; jeg
 gik derfor raast hen imod ham og sagde: ””Forsoi Dem et an-
 det Sted hen, min Herre; thi her taler man om Ting, som maae
 klinge ubehagelig for Dem, som har blandet Blod i De-
 res Aarer.”” Denne Fornærmelse gjorde ham saa rasende,
 at han fordrede mig ud, og vi bleve begge saarede. Jeg til-
 staaer, at jeg handlede urigtige i at opegge ham, og det er
 aabenbart, at den saa kaldte Fordom mod hans Farve
 ikke havde bragt mig saa vidt; men dette Menneske havde
 paa nogen Tid været saa dristig at hæve sine Dine til min
 Cousine, og i det Dieblif, da jeg ydmygede ham paa en saa
 uventet Maade, havde han netop dandset med hende.” —

”Med alt dette saae jeg med Henrykkelse det Dieblif nær-
 me sig, der skulde forene mig med Marie, — blev ganske uvi-
 dende om den stedse vorende Gjering, som satte Alle omkring
 mig i Bevægelse; og da jeg blot havde Die for min nærfore-
 staaende Lykke, bemærkede jeg ikke den truende Uveirssky,
 som næsten allerede bedækkede hele vor politiske Horizont, og
 som ved sit Udbrud skulde tilintetgjøre os Alle. Forresten
 var der ingen, selv ikke de ængsteligste Gemytter, som for Al-

vor ventede nogen Opstand af Slaverne, da man foragtede denne Menneſteklaffe for dybt, til at frygte den."

"I de første Dage af hiin August Maaned, som jeg med ſaa brændende Længſel havde biget efter, indtraf et beſynderligt Tilfælde, der ganſke uventet bragte Forſtyrrelſe i mine ſtille Forhaabninger."

"Paa Bredden af en yndig Bæk, ſom beſtyllede hans Plantager, havde min Onkel ladet bygge en lille Løvhytte, omgiben af et tæt Krat, hvor Marie daglig opholdt ſig, for at indaande hiin behagelige Søvind, ſom i de hedefte Maaneder af Aaret, regelmæssig blæſer paa St. Domingo, fra Morgen til Aften, og hvis Kjælighed tiltager eller aftager i Forhold til Dagens Hede."

"Jeg ſmykkede ſelv hver Morgen denne yndige Pavillon med de ſkønneste Blomſter, jeg kunde finde. — En Dag kommer Marie løbende ganſke forfærdet til mig; hun var ſom ſædvanlig traadt ind i ſin Løvhytte, men havde med en Blanding af Forundring og Skræk ſeet alle Blomſterne, med hvilke jeg havde pyntet den om Morgenens, ſenderrevne og traadte i Støvet, og en Bouquet af friſt plukkede Morgensruer var lagt paa det Sted, hvor hun pleiede at ſætte ſig. Hun var endnu ikke kommen ſig af ſin Forundring, da hun havde hørt Lyden af en Guitarre fra ſelve Krattet, ſom omgav Løvhytten, og derpaa havde en Stemme, ſom ikke var min, begyndt at ſynge en Sang, ſom forekom hende at være ſpanſk; men hendes Forvirring og uden Tvivl ogsaa nogen jomfruelig Undſeelfe havde forhindret hende fra at forſtaaе andet af den, end hendes Navn, der hyppig blev gjentaget. Nu greb hun glædelig Flugten og mødte lykkeligviis ingen Hindring paa Veien."

"Denne Førtælling vakte hele min Harm og Skinſyge. Min første Miſtanke faldt paa den frie Couleurte, med hvem jeg, ſom De veed, nylig havde havt en Trette, men jeg beſluttede at underſøge Sagen nøie. Jeg ſatte Mod i den ſtakkels Marie, og foreſatte mig utrættelig at vaage over

hende, indtil det lykkelige Dieblif, da det tillodes mig at beskytte hende endnu bedre."

"Da jeg med Grund kunde ane, at den Dumdriftige, hvis Uforfammenhed saa heftig havde forfærdet Marie, ikke vilde indskrænke sig til dette første Forsøg, for at tilkjendegive hende sin Kjerlighed, stillede jeg mig endnu samme Aften paa Luur i Nærheden af den Gæi, hvor min Forlovede slumrede, efter at alle i Plantagen havde begivet sig til Ro. Skjult imellem de tætte, høie Sukkerrør, ventede jeg, bevæbnet med min Dolk, og jeg ventede ikke forgjeves. Omtrent midt paa Natten vakte et melankolsk Præludium, som lød nogle Skridt fra mig, pludselig min Opmærksomhed. Denne Lyd virkede paa mig, som et elektrisk Stød; det var en Guitarre, og det var under selve Maries Vindue! Rasende svingede jeg min Dolk, og styrtede hen imod det Sted, hvorfra Lyden kom. Pludselig fælte jeg mig greben og fastet til Jorden med en Kraft, der forekom mig overnaturlig; min Dolk blev voldsom revet mig ud af Haanden, og jeg saa den blinke over mit Hoved. Paa samme Tid lynede et Par funklende Dine i Mørket tæt ved mine, og en dobbelt Rød af blendende hvide Tænder aabnede sig, for at udstøde disse Ord! Te tengo! Te tengo! *)

"Endnu mere forundret, end egentlig forfærket, værgede jeg mig forgjeves imod min frygtelige Modstander, og allerede begyndte Spidsen af Dolken at bane sig Vej gjennem mine Klæder, da Marie, hvem Guitarren og den øvrige Larm havde vækket, pludselig lød sig see ved Vinduet. Hun kjendte min Stemme, saa en Dolk blinke, og udstødte et Rædselskrig. — Dette gjennemtrængende Skrig lammede paa en Maade min seierrige Fjendes Haand; han standsede, som forstenet ved et Trylleslag, bevægede Dolken endnu nogle Dieblikke med Ubestemthed frem og tilbage paa mit Bryst, men kastede den pludselig bort, og sagde paa Frans: "Nei, nei,

*) Jeg har Dig! Jeg har Dig!

hun vilde græde altfor meget!" — Efter at have udtalt disse besynderlige Ord, forsvandt han imellem de tætte Sukferrør; og inden jeg havde reist mig, udmattet af den ulige Kamp, var der ikke ringeste Lyd eller Spor tilbage af hans Nærværelse eller Flugt. — Det vilde falde mig meget vanskeligt at sige, hvad der foregik i mit Indre, da jeg vaagnede af min første Forbauselse i min sømme Mariæ Arme, for hvem jeg paa en saa besynderlig Maade var bevaret ved selve den, der lod til at ville gøre mig hende stridig. Jeg var nu mere end før rasende forbittret paa denne uventede Medbeiler, og skamfuld over at skyldes ham Livet; i Grunden, tilhvijsede min Egenfjertighed mig, er det Marie, Du skylder det, da det var hendes Stemmes Tryllemagt, der rev Dolken ud af din Fjendes Haand. Smidlertid kunde jeg ikke dølge for mig selv, at der jo laae noget Edelmødig i den Følelse, som havde bestemt min ubekjendte Medbeiler til at skaane mig. Men hvo var denne Medbeiler? Jeg tabte mig i unyttige Gissninger, der ikke bragte til noget Resultat. Det kunde ikke være den couleurede Planter, som min Skinsyge først havde tænkt sig; han havde langt fra ikke disse overordentlige Kræfter, og desuden var det heller ikke hans Stemme. Personen, med hvem jeg havde kæmpet, forekom mig at være nogen til Veltestedet, og ingen uden Slaverne i Colonien vare saaledes halv paaflædte; men det kunde ikke være nogen Slave: Følelser, som den, der bragte ham til at kaste Dolken bort, troede jeg ikke kunde boe i en Slaves Bryst, og desuden oprørte alt sig i mit Indre imod den nedværdigende Tanke, at have en Slave til Medbeiler. Men hvo var det da? Jeg besluttede at vente og spionere."

"Marie havde vækket sin gamle Amme, der var hende i Moders Sted, da hun havde mistet denne, imedens hun endnu laae i Buggen. Jeg blev hos hende den øvrige Deel af Natten, og ved Dagens Frembrud underrettede vi min Onkel om disse uforklarlige Begivenheder. Hans Forundring var overvættens stor, men hans Ærgjerrighed kunde lige saa

lidt som min dvæle ved Tanken om, at hans Datters ube-
kjendte Elsker kunde være en Slave. Ammen fik Befaling
ikke mere at forlade Marie, og da Provindsial-Forsamlingens
Medler og Opfygten med Plantagerne ikke skjenkede min On-
kel nogen Frihed, bemyndigede han mig til at ledsage hans
Datter paa alle hendes Spadseretoure indtil vor Bryllups-
dag, som var berammet til den 22de August. Paa samme
Tid befalede han, at Grændserne af hans Besiddelser skulde
bevogtes Dag og Nat endnu strengere end før, da han ikke
kunde troe andet, end at den fjelne Hyrde maatte være uden
for disse."

"Efter at alle disse Forsigtighedsregler vare iværksatte,
beslattede jeg med min Onkels Samtykke at anstille en Prøve.
Jeg gik til Løvhytten ved den lille Bæk og udslektede, ved
atter at smykke den med Blomster, ethvert Spor af Gaars-
dagens Uorden."

"Ved det Klokket, da hun sædvanligviis begav sig der-
hen, væbnede jeg mig med min Karabin, ladet med Kugle,
og foreslog min Cousine at følge hende til Løvhytten. Den
gamle Amme ledsagede os."

"Marie, hvem jeg ikke havde fortalt, at jeg havde ud-
slettet ethvert Spor af den Uorden, der Dagen iforveien saa
heftig havde forstræffet hende, traadte først ind i Løvhytten.
— ""See engang, Leopold,"" sagde hun til mig, ""min
Bugge er endnu i samme Uorden, som da jeg forlod den
igaar; see, hvor dit Arbeide er tilintetgjort, og dine Blomster
sønderrevne og visne; men det, som forundrer mig,"" til-
seiede hun, idet hun tog den Bouquet Morgenfruer, der laae
paa Græsbænken, ""det som forundrer mig, er at disse hæs-
lige Blomster ikke ere visnede siden igaar. Betragt dem en-
gang, min Ven, de see ud, som om de nylig vare plukkede.""
— Jeg stod ubevægelig af Forundring og Harm. Mit
Morgenarbeide var virkelig allerede ødelagt; og de melankol-
ske Blomster, hvis friske Udseende forundrede min stakkels
Marie saa meget, havde indtaget de Rosers Plads, med

hvilke jeg havde bestrøet Græsbænken. — ""Berolige Dig,"" sagde Marie til mig, da hun saa min Harm, ""berolige Dig; den Ting er jo forbi, og den Dumdriftige vil uden Tvivl ikke komme mere igjen, lader os træde det altsammen under Jodder, ligesom denne forhadte Bouquet."" — Jeg vogtede mig vel for at bringe hende ud af Wildfarelsen, af Frygt for at forkrække hende, og uden at sige hende, at den, der efter hendes Formening ikke mere vilde komme igjen, allerede var kommen igjen, lod jeg hende i hendes uskyldige Harm træde Morgenfruerne under Jodder. Derpaa, i Haab om at Timen var kommen, da jeg skulde lære at kjende min hemmelighedsfulde Rival, lod jeg hende sætte sig taus ned imellem sin Amme og mig."

"Vi havde neppe sat os, førend Marie lagde sin Finger paa min Mund; nogle Toner, dæmpede af Vinden og Vandets Rislen, havde naaet hendes Øren. Jeg lyttede, det var det samme melankolske og langsomme Præludium, som den foregaaende Nat havde opvakt min Harm. Jeg vilde fare op fra mit Sæde, men et Bink af Marie holdt mig tilbage. — ""Leopold,"" sagde hun til mig med dæmpet Stemme, ""vær rolig, han vil maaskee synge, og hans Ord ville uden Tvivl vise os, hvem han er.""

"En Stemme, der paa engang baade var mandig og flagende, lod strax efter fra det tykke Bustads, og sang til Guitarren en spansk Romance, hvorefter hver Strophe gjorde et saa heftigt Indtryk paa mig, at jeg endnu den Dag i Dag næsten er istand til at gjengive den Ord for Ord."

""Hvorfor undflyer Du mig, Maria? Hvorfor undflyer Du mig, unge Pige? Hvorfra denne Rædsel, der isner din Sjæl, naar Du hører mig? Jeg er i Sandhed meget frygtelig! Jeg veed at elske, at lide og at synge!""

""Naar jeg seer din lette, yndige Skabning træde frem imellem Kokostrærnes Stammer paa Glodbredde, saa forvirrer et Blendværk mit Syn, o Maria! og jeg tror at see en Aand svæve mig forbi!""

""Og hører jeg, o Maria! de fortryllende Toner, der udgaar af din Mund, som en melodisk Sang, da synes mit Hjerte at banke i mit Dre og at blande en flagende Susen i din harmoniske Stemme.""

""Alt! Din Stemme er mig langt behageligere, end selv de unge Fugles Sang, der gennemskære Lusten med deres Vinger og komme fra mit Fædrelands Kyster. — Fra mit Fædreland, hvor jeg var Konge, fra mit Fædreland, hvor jeg var fri!""

""Fri og Konge, unge Pige! Jeg vilde glemme alt det for din Skyld; jeg vilde glemme Alt, Kongerige, Familie, Pligter, Hevn! — Ja, endogsaa Hevnen, skøndt Diebliffet nærmer sig til at plukke denne bittersøde Frugt, der modnes saa seent!""

""Stemmen havde sunget de foregaaende Stanser med hyppige og smertelige Pauser, men de sidste Ord havde den udstødt i en frygtelig Tone.""

""O Maria! Du ligner det skønne, ranke, bevægelige Palmetræ, og Du speiler Dig i din unge Elsters Dine, som Palmetræet i Kildens klare Vand. Men, veed Du ikke, at der undertiden dybt inde i Orkenen lurer en Orkan, som er skinsyg over den elskede Kildes Lykke; den styrter frem, og Luft og Sand blander sig under dens tunge Vingeflag; den indhyller Træet og Kilden i en glødende Damp; Kilden udtørres, og Palmetræet føler sin majestætiske Bladekrone visne ved dens dræbende Aandepust.""

""Skjels, Du Hispaniolas *) hvide Datter! Skjels for at ikke Alt omkring Dig snart skal blive til en Orkan og en Orken! Da vil Du savne den Kjerlighed, som kunde have ledet Dig til mig, ligesom den muntre Kata, Frelsens Fugl, leder den Reisende gennem Afrikas Sanderkener til Gisternen.""

*) Saaledes kaldte Christopher Columbus Den St. Domingo, da han opdagede den i December 1492.

""Og hvorfor skulde Du foragte min Kjerlighed, Maria? Jeg er Konge, og min Pande hæver sig langt over alle andre Menneffers. Du er hvid og jeg er sort; men Dagen maa forene sig med Natten, for at avle Morgen- og Aften-røden, der ere skønnere, end den selv.""

""Et langt Suk, forlænget ved Guitarrens bævende Streng, ledsagede disse sidste Ord. Jeg var ude af mig selv. Konge! — Sort! — Slave! — Tusinde usammenhængende Tanker, fremkaldte ved den Sang, jeg havde hørt, tumlede omkring i mit Hoved. En heftig Attraa efter at komme hiin Ubekjendte tillivs, der vovede at indflette Mariæ Navn i sine Kjerligheds- og Trudfels-Sange bemægtigede sig mig. Jeg greb frampeagtigen min Karabin og styrtede ud af Løvhytten. Marie strakte forfærdet endnu sine Arme ud efter mig, da jeg allerede var forsvunden i Krattet paa den Side, hvorfra Stemmen var kommen. Jeg gjennemjogte Skoven i alle Retninger, jeg stødte Karabinløbet ind i alle tykke Buske, jeg gik rundt omkring alle store Træer og ledte overalt i det høie Græs — — men der var Intet og altid Intet! Denne for-gjeves Søgning, i Forening med unyttige Betragtninger over Romancen, jeg havde hørt, blandede nogen Forvirring i min Brede. Denne dumdriftige Medbeiler skulde da stedse undgaae min Arm, ligesom min Skarpsindighed. Jeg skulde da altsaa hverken kunne gjette hvem han var, eller faae fat paa ham! — — I dette Dieblis rev en Lyd af Bjelder mig ud af mine Drømmerier; jeg vendte mig om, og Dvergen Habibrah stod ved min Side. — ""God Dag, Herre!"" sagde han til mig, og bukkede ærbødig; men hans lumsk Blik, der skede op til mig, syntes med et Udtryk af Ondskab og Triumph at bemærke den Befymring, som stod malet paa min Pande. — ""Tal,""" raabte jeg til ham i en heftig Tone, ""har Du seet nogen her i Skoven?"" — ""Ingen anden end Dem, señor mio,""" svarede han rolig. — ""Har Du ikke hørt en Stemme?"" vedblev jeg. Slaven dvælede et Dieblis, som om han betænkte sig paa, hvad han skulde

svare mig. — ""Hurtig,"" sagde jeg, ""svar hurtig, Glendige, har Du hørt nogen Stemme her?"" — Han stirrede ganske rolig paa mig med sine runde Dine, der fuldkommen lignede en Tigerfats. — ""Que quiere decir usted?*) En Stemme, Herre! Der er Stemmer overalt og for alt; der er Fuglenes Stemme, Vandets Stemme, Vindens Stemme imellem Bladene — "" Jeg afbrød ham ved at ruske ham voldsomt. — ""Glendige Giegler! Hold op med dine Narrestreger, eller Du skal faae den Lyd at høre, der gaaer ud af et Bøsseløb. Svar paa Diebliffet. Har Du i denne Skov hørt et Menneske synge en spansk Romance?"" — ""Ja, sennor,"" svarede han ganske rolig. ""Velan, Herre, jeg skal fortælle Dem det Hele. Jeg spadserede i Udkanten af dette Buskads, og hørte paa det, som Bjelderne paa min gorra**) hvistede mig i Ørerne. Pludselig forenede Vinden med denne Klang nogle Ord i et Sprog, som De kalder spansk, det første jeg lallede, da min Alder regnedes efter Maaneder istedetfor efter Aar, og da min Moder bandt mig paa sin Ryg med gule og røde uldne Baand. Jeg holder af dette Sprog; det minder mig om den Tid, da jeg kun var lille og endnu ingen Dverg, da jeg var et Barn og ingen Nar; jeg nærmede mig Stemmen og hørte Enden af Sangen."" —

""Naa, er det det Hele?"" udbrød jeg utaalsmodig. —

""Ja, sennor hermoso; menhvis De ønsker det, saa skal jeg sige Dem, hvo det var, der sang."" — Jeg havde nær kysset den stakkels Nar af lutter Glæde. — ""D, tal!"" udbrød jeg, ""tal, der er min Børsk, Habibrah, og Du skal faae ti endnu rigere, hvis Du siger mig, hvo det Menneske er." Han tog Pungen, aabnede den og smilte. — ""Diez bolsas rigere end denne! Ah, demonio, det vilde udgjøre en heel fanega af gode Dalere med Billedet af rey Luis quince, de vilde have været

*) Hvad mener De?

**) Dvergen betegnede ved dette Navn sin H u e.

tilstrækkelige til at besaae Trolldmanden Grenadin Altorninos Uger; thi han forstod den Kunst, at frembringe buenos dublones; men, bliv ikke vred, unge Herre, nu kommer jeg til Sagen. Erindre Dem, sennor, de sidste Ord af Sangen: Du er hvid og jeg er sort; men Dagen maa forene sig med Natten, for at avle Morgen- og Aftenrøden, der ere skjønnere, end den selv. Hvis Sangen siger Sandhed, saa er da Habibrah, Deres ydmyge Slave, som er født af en Negerinde og en Hvid, skjønnere end De, sennorito de amor. Jeg er Productet af Dagens Forening med Natten; jeg er Morgen- eller Aftenrøden, hvorum den spanske Sang taler, og De er kun Dagen. Saaledes er jeg da skjønnere, end De, si usted quiere,*) skjønnere end en Hvid — — ””Dvergen ledsagede denne bizarre Udskielse med Skoggerlatter. Jeg afbrød ham atter. — ””Hvor vil Du hen med dine Narrestreger, kan al den Snak sige mig, hvo det Menneske var, som sang i Skoven?” — ””Ja, tilvisse, Herre,”” svarede Narren med et ondskabssfuldt Diefast. ””Det er aabenbart, at el hombre, der har kunnet synge slige Narrestreger, som De kalder det, kun kan have været og er en Nar, ligesom jeg selv! Jeg har altsaa fortjent las diez bolsas!” — Jeg hævede allerede Haanden for at straffe den frigivne Slaves uforstammede Spøg, da et frygteligt Skrig lød fra den Side af Krattet, hvor Pavillonen laae. Det var Maries Stemme. — Jeg styrtede afsted, jeg løb, jeg fløj, og spurgte mig selv med Gysen undervejs om hvilken ny Ulykke, der maafee ventede mig. Mandeløs naaede jeg Løvhytten, og et frygteligt Optrin frembød sig for mine Øine. — En uhyre Crocodil, hvis Legeme var halv skjult imellem Rørene og Manglebustene paa Nabredde, havde stukket sit colossale Hoved igjennem en af Buerne, der bare Løvhyttens Tag. Dens frygtelige aabne Gab truede en ung Sort af en kjempemæssig Skabning, der med den ene Arm holdt den forfærdede unge Pige iveiret, og med den anden kjek slyngede Jernet af

*) Med Deres Likadelse.

en Tvergere ind imellem Uhyrets staaalhaarde Gummer. Crocodillen stred frygtelig imod denne dristige og kraftfulde Haand, der holdt den i Ave. I det Dieblig jeg viste mig ved Indgangen til Løvhytten, udstødte Marie et Glædeskrig, rev sig ud af Negerens Arme og kastede sig i mine, med det Udraab: ””Jeg er frelst!”” — Ved denne Bevægelse, ved dette Ud-
raab af Marie, vendte Negeren sig pludselig om, lagde Ar-
mene overfors paa sit hvelvede Bryst, og med et smerteligt
Blik paa min Forlovede, blev han staaende ubevægelig, uden
at ændse, at Crocodillen var nær ved ham, at han havde
skilt sig ved sin Dre, og at Uhyret vilde opsluge ham. Det
havde været ude med den fjerde Sorte, hvis jeg ikke, efter at
have lagt Marie i Skjodet paa sin Amme, der endnu sad
paa Bænken mere død, end levende, havde nærmet mig ganske
tæt til det rasende Dyr, og affyret min Karabin lige ind i
dets opspilede Gab. Den dødeligt saarede Crocodil aabnede
og lukkede endnu et Par Gange sit blodige Svelg og sine
brustne Dine, men det var blot en frampeagtig Bevægelse;
pludselig styrtede den med stort Brag om paa Ryggen, idet
den udstrakte sine brede, skælbedækte Labber, og var død.
Negeren, hvis Liv jeg havde været saa lykkelig at frelse, dreiede
Hovedet om og saae Uhyrets sidste Krampetræk; derpaa fæ-
stede han sine Dine paa Jorden og løstende dem langsom op
til Marie, sagde han til mig i en Tone, der udtrykte mere
end Fortvivlelse ””Porque le has matado?””*) Ved disse
Ord ilede han bort med stærke Skridt, uden at oppebie mit
Svar, og forsvandt i det tykke Krat.”

”Dette frygtelige Optrin, den besynderlige Opløsning og
de mangehaande Gølelser, der vare opstaaede hos mig før,
under og efter min forgjeves Søgning i Skoven, frembragte
et heelt Chaos i mine Tanker. Marie var endnu ganske be-
døvet af Skrækken, og det varede temmelig længe, inden vi
kunde meddele hinanden vore usammenhængende Tanker paa

*) Hvorfor dræbte Du den?

anden Maade, end ved Diekast og Haandtryk. Endelig brød jeg Tausheden. — ””Kom, Marie,”” sagde jeg, ””lader os forlade dette ubehagelige Opholdssted!”” Hun reiste sig hurtigt, og som om hun blot havde oppebiet min Tilladelse, greb hun min Arm og vi gik.”

”Nu spurgte jeg hende, hvorledes den Sorte paa en saa vidunderlig Maade var kommen hende til Hjælp i det Dieblif, da hun svævede i den skrækkelige Fare, og om hun vidste, hvo denne Slave var; thi det grove Linned, der knap skjulte hans Nogenhed, viste tydelig, at han hørte til den ringeste Klasse af Indvaanerne paa Den.”

””Dette Menneske,”” sagde Marie, ””er uden Tvivl en af min Onkels Negerer, der har arbeidet tæt ved Bækken, dengang da Synet af Crocodillen bragte mig til at udstøde det Skrig, som underrettede Dig om min Fare. Alt hvad jeg kan sige Dig er, at i samme Dieblif styrtede han ud af Krattet, for at ile mig til Hjælp.”” — ””Fra hvilken Side kom han?”” spurgte jeg hende. — ””Fra den modsatte Side af den, hvorsfra Stemmen lød kort isørveien og hvor Du foer ind.”” Disse Ord forstyrrede den Sammenligning, som jeg i mine Tanker ikke havde kunnet undlade at gjøre mellem de spanske Ord, som Negeren havde sagt til mig, idet han ilede bort, og Romancen, som min ubekjendte Medbeiler havde sunget i samme Sprog. Desuden var jeg allerede bleven opmærksom paa adskillige andre Overeensstemmelser. Denne Neger, af næsten hjempehøi Væxt og med overordentlige Kræfter, kunde gjerne være den vældige Modstander, med hvilken jeg havde stridt den foregaaende Nat. Ogsaa den Omstændighed at han var nøgen opvakte en stærk Formodning. Sangeren i Krattet havde sagt: Jeg er sort. — — En Lighed mere. Han havde kaldet sig Konge, og denne var kun Slave; men jeg erindrede mig ikke uden Forbauselse, det Udtryk af Wildhed og Majestæt, der stod præget i hans Ansigt midt imellem den afrikanske Races karakteristiske Kjendetegn, hans Dines Glands, hans Tænders Hvidhed

med hans Huds fulsorte Farve, hans høie Pande, noget overordentligt hos en Neger, den foragtelige Opprusten af hans tykke Læber og Næsebore, der havde noget Stolt og Bydende ved sig, hans ædle Holdning og hans skønne Lemmer, der, skjøndt udmagrede og slappede ved daglige Strabadser, dog havde en sand herculisk Dannelse; jeg forestillede mig samlet denne Slaves imponerende Udvortes, og tilstod for mig selv, at det var en Konge fuldkommen værdigt. Ved Forestillingen herom, i Forbindelse med en Mængde andre Biomstændigheder, standsede mine Gisninger ved denne forvovne Slave, og snysende af Harmen vilde jeg lade ham opsege og straffe, — men strax vendte min Raadvildhed tilbage. Hvor fandtes, i Virkeligheden, den egentlige Grund til saa mange Formodninger? Da en stor Deel af Den St. Domingo var Spaniens Eiendom, fulgte deraf at mange Negere, der enten fra først af havde tilhørt Nybyggere fra Santo-Domingo, eller vare fødte der, blandede det spanske Sprog sammen med deres eget. Og fordi denne Slave havde tiltalt mig med nogle spanske Ord, var det derfor en Grund til at antage ham for Forfatter af en Romance i dette Sprog, der nødvendigviis forudsatte en Grad af Aandsdannelse, der, efter mine Anskuelser, ingenlunde kunde findes hos Negerne. Hvad den besynderlige Bebreidelse angik, som han havde gjort mig, fordi jeg havde dræbt Crocodillen, saa viste den blot en Ulyst til Livet hos Slaven, som hans Stilling af sig selv forklarede, uden at man, i Sandhed, havde nødig at tage sin Tilflugt til den Hypothese, at han skulde brænde af en taabelig Kjerlighed for sin Herres Datter. Hans Tilstedeværelse i Krattet ved Løvhytten kunde være ganske tilfældig, og hans Kraft og Legemsbygning kunde langt fra stadfæste hans Identitet med min natlige Modstander. Var det paa saa svage Grunde, at jeg hos min Onkel vilde anklage, og udsætte for hans frænkede Værgjerrigheds frygtelige Hevn den stakfelses Slave, der havde viist saa megen Kjerlighed for at frelse Marie? — — I det Dieblis da disse Betragtninger hævede

sig imod min Brede, tilintetgjorde min Marie den aldeles, ved med sin blide Røst at sige til mig:”” Min Leopold, vi skyldte den brave Neger megen Taknemlighed, uden ham, havde jeg været forloren! — — Du var kommen for sildig.”” — Disse faa Ord havde en afgjørende Virkning. De forandrede ikke min Beslutning, at lade Slaven opsege, som havde frelst Marie; men de forandrede Niemedet dermed, det havde været for at straffe, og skulde nu være for at belønne.”

”Min Onkel blev af mig selv underrettet om, at en af hans Negere havde frelst hans Datters Liv, og han lovede mig denne Slaves Frihed, hvis jeg kunde opdage ham imellem den store Mængde af disse uhyggelige Skabninger.”

”Hidtil havde en Følelse i mit Indre afholdt mig fra at betræde Plantagerne, hvor de Sorte arbeidede, da det smertede mig altfor dybt at see de Bøsser lide, hvis Qualer jeg ikke kunde lindre; men nu modtog jeg med Glæde min Onkels Tilbud om, fra den følgende Dag af, at ledsage ham paa hans Inspections-Bandring, i det Haab imellem Arbejderne at opdage min elskede Maries Frelser.”

”Paa denne Bandring havde jeg Leilighed til at see, hvor mægtigt en Herres Blik virker paa Slaver, men paa samme Tid, hvor dyrt denne Magt kjøbes! Negerne, der skjelve ved min Onkels Komme, arbeidede, idet han gik forbi, med fordoblet Kraft, og Iver; men hvilket Had laae der ikke skjult under denne Frygt!”

”Let æggelig til Brede ved Banen, var min Onkel nær ved virkelig at blive vred over ingen Marsag at finde dertil, da hans Nar, Habibrah, der bestandig fulgte ham, pludselig gjorde ham opmærksom paa en Sort, der, overvældet af Træthed, var falden i Søvn under en Klynge Daddeltræer. Min Onkel foer hen til denne Uhyggelige, vækkede ham barsk, og befalede ham at begive sig til sit Arbeide. Den forfærdede Neger reiste sig, og opdagede i det samme, at han af Uagtsomhed var kommen til at lægge sig paa et ungt bengalsk Rosentræ, som min Onkel gjorde sig en Glæde af at op-

elste. Rosenbusken var ødelagt; og Herren, som allerede var forbittret over det, som han kaldte Slavens Dovenskab, blev rasende over at see sin Yndlingsblomst tilintetgjort. Ude af sig selv rev han Vidsten, som han altid bar hos sig paa sine Vandringer, ud af Beltet, og hævede Armen for at hugge løs paa Negeren, som var falden paa Knæ; — men Vidsten naaede ikke sit Bestemmelsessted. Jeg glemmer aldrig det Dieblif. En kraftfuld Haand standsede pludselig Planterens Arm. En Sort, — just ham, jeg søgte — raabte til ham paa Fransk: ”Straf mig; thi jeg har fornærmet Dig, men gjer ikke min Broder noget Ondt, som blot har knækket dit Rosentræ!” Denne uventede Mellemkomst af det Menneske, hvem jeg skyldte Marias Frelse, hans Bevægelser, hans Blik, og hans Stemmes bydende Tone satte mig i stor Forbauselse. Men hans ædelmodige Uforsigtighed, langt fra at bringe min Onkel til at rødme, fordobblede kun hans Raseri og vendte det fra den Skyldige mod hans Forsvarer. Yderst opbragt rev min Onkel sig løs fra Negeren, overvældede ham med Trudser, og hævede atter sin Vidst, for at tugte ham; men denne Gang blev den reven ham ud af Haanden. — Negeren sønderbrød det med Søm beslagne Skæft, som man knækker et Halmstraa, og traadte dette skændige Redskab under Fødder. Jeg stod ubevægelig af Forundring, min Onkel af Harm; det var ham noget uøst, at see sin Magt og Ansæelse krænkede i saa høi Grad. Hans Dine rullede, som om de vilde træde ud af deres Kredse, og hans blaalige Læber bævede. Slaven betragtede ham et Dieblif med en rolig Mine; men rækkede ham strax efter med Værdighed en Dre, som han holdt i Haanden. — ”Hvide Mand,” sagde han, ”vil Du slaae, saa brug i det mindste denne Dre.” —

”Min Onkel, der var ganske ude af sig selv, vilde sikkert have opfyldt hans Ønske, idet han snappede Dre, hvis jeg ikke havde afværget det. Jeg rev hurtig det dræbende Værk-

tøj ud af hans Haand og fastede det i en nærliggende *Noria*.*) — ””Hvad gør Du?”” raabte min Onkel heftig. — ””Jeg frelser Dem fra den Udaad at myrde Deres Datters Frelser,”” svarede jeg, ””det er denne Slave, De har at takke for, at Marie endnu lever; det er den Neger, hvis Frihed De har lovet mig.”” Diebliffet til at minde ham om dette Løfte var kun slet valgt, og Ordene naaede knap min forbittrede Onkels Øren. — ””Hans Frihed!”” svarede han med mørk Mine. ””Ja, han har fortjent, at faae Ende paa sit Slave-ri. Hans Frihed! Ja, vi ville faae at see af hvad Natur den vil blive, som Dommerne i Standretten skjenke ham.”” — Disse skrækkelige Ord isnede mit Blod. Marie og jeg bønfaaldt ham forgjeves. Negeren, hvis Skjodesløshed havde forarsaget dette Optrin, blev straffet med Bastonnade, og man fastede hans Forsvarer i Fortet Galifets Fængsel, for den Brøde, at have lagt Haand paa en Hvid. En saadan Udfærd af Slaven mod sin Herre var en Forbrydelse, der straffedes med Døden.”

”De kunne selv bedømme, mine Herrer, hvor hellig alle disse Omstændigheder maatte vække min Interesse og Nysgjerrighed, og jeg søgte at forskaffe mig al mulig Oplysning om dennes Slaves Forhold. Man fortalte mig, at hans Kammerater syntes at bære den dybeste Ærbødighed for ham, og, skjøndt Slave ligesom de, behøvede han dog blot at give et Vink, for at faae dem til at adlyde sig. Han var ikke født i Colonien, og man kjendte hverken hans Fader eller Moder; men for saa Aar siden havde et Negerfisk kastet ham i Land paa St. Domingo. Denne Omstændighed gjorde det Herredømme, som han havde over alle sine Stalbrødre, saa meget mere mærkværdigt, da det endog strakte sig til de creolske Sorte, der, som De uden Tvivl nok vide, mine Herrer, i Almindelighed nærede den dybeste For-

*) En Brønd eller Kilde, hvorfra et stort Hjul, som i Almindelighed omdreies ved Heste, eller Oxne, og paa hvis Løkker en Mængde Leerkar ere befæstede, hæver Vandet op.

agt for Negerne fra Congo; en upassende og altfor gammel Benævnelse, ved hvilken man i Colonien betegnede alle de Slaver, som vare bragte fra Afrika."

"Endskjondt han altid syntes nedsunken i en dyb Tung-
sindighed, saa satte man dog stor Pris paa hans overordent-
lige Styrke og mageløse Behændighed, med Hensyn til Plan-
tagernes Dyrfning. Han dreiede hurtigere og i længere Tid,
end den bedste Hest kunde have udholdt det, Hjulene i en
Norra. Han udførte ofte paa een Dag ti af sine Kamme-
raters Arbeide, for at frelse dem fra Straffen, som Skjodes-
løshed eller Udmattelse medførte. — Han var ogsaa tilbudet
af Slaverne, men den Ærbødighed, som de viste ham, og
som var vidt forskjellig fra den overtroiske Frygt, de bare
for Narren Habibrah, syntes ogsaa at have en skjult Nar-
sag; det var et Slags høiere Dyrfelse."

"Det besynderligste var, fortalte man mig videre, at see
ham lige saa mild og høflig mod sine Lige, der gjorde sig
en Ære af at adlyde ham, som stolt og trodsig mod Be-
falingsemændene. Det var unægteligt, at disse privilegerede
Slaver, som udgjorde Mellemledene i Kjeden, der paa en Maade
lænkede Slaveriet til Tyranniet, fandt en ond Glæde i at
overlæsse ham med Arbeide og Plager; men ikke desto min-
dre lod det til, at de ikke kunde andet, end agte den Følelse
af Stoltthed, som havde bragt ham til at fornærme min
Onkel. Ingen af dem havde nogensinde været at paalægge
ham ydmygende Straffe; og indtraf det Tilfælde, at de dømte
ham dertil, saa fremtraadte strax en Snes Neger, for at
lide dem i hans Sted; og han overværede ganske rolig og
ubevægelig Executionen, som om de blot havde opfyldt deres
Pligt. Dette besynderlige Menneske var bekjendt i Colonien
under Navn af Pierre."

"Alle disse Omstændigheder satte min ungdommelige
Indbildningskraft i Bevægelse, og Marie, gennemtrængt af
Erkjendtlighed og Medlidenhed, bifaldt og delte min enthu-
siastiske Iver, ja, vor Interesse for Pierre steg saa høit, at

jeg besluttede at see og hjælpe ham. Jeg pønsede paa Midler til at faae ham i Tale."

"Skjøndt meget ung, var jeg dog, som Fætter af en af de rigeste Plantere i Cap, allerede Capitain ved Militzen i det aculiske District. Fortet Galiset var besat af denne og et Detachement af de gule Dragoner, hvis Anfører, der almindeligviis var en Subalterne-Officer ved Militzen, var Commandant i Fæstningen. Paa den Tid traf det sig saa heldigt, at denne Commandant var Broder til en fattig Planter, som jeg havde viist betydelige Tjenester og som var mig med Liv og Sjæl hengiven — — —"

Her afbrød hele Forsamlingen d'Auverney med det Udraab: Thadée, og alles Bine vendte sig til en gammel Sergeant, der stod i Baggrunden af Teltet, hvor han med spændt Opmærksomhed havde lyttet til Capitainens Fortælling, og med deeltagende Mine snart betragtet ham, snart den lamme Hund, der havde lagt sig til at sove ved sin Herres Fødder.

"De have gjettet det, mine Herrer," svarede Capitainen, "og De kunne nok indsee, at det ikke faldt mig vanskeligt at faae hans Tilladelse til at besøge Negeren i sit Fængsel. Som Capitain ved Militzen havde jeg Ret til at visitere Fortet. For imidlertid ikke at vække nogen Mistanke hos min Onkel, hvis Brede endnu var lige heftig, begav jeg mig aldrig derhen uden paa den Tid, naar han sov til Middag. Alle Soldaterne, med Undtagelse af dem, der stode Post, laae og sov. Ledsaaget af Thadée kom jeg til Fængselsdøren, han aabnede den og forsvægede sig bort. Jeg gik ind i Fængslet."

"Den Sorte sad; thi han kunde ikke staae opreist, for medelst sin høie Bert. Han var ikke alene, en uhyre stor Dogge reiste sig brummende og gik hen imod mig. — ""Raf!" — raabte Negeren. — Den unge Dogge holdt op at knurre, og lagde sig atter ved sin Herres Fødder, hvor den fortærede Levninger af nogle usle Fødemidler."

"Jeg var i Uniform; men Lyset, som kom ned igjennem

Lufthullet paa det snevre Fængsel, var saa svagt, at Pierre ikke kunde skjelne hvem jeg var."

"Jeg er rede," sagde han til mig i en rolig Tone."

"Bed disse Ord reiste han sig halv, og sagde atter:

"Jeg er rede."

"Jeg troede," udbød jeg, forundret over hans frie Bevægelser, "jeg troede, at De laae i Lænker."

"Den oprørte Sindstemning, hvori jeg var, bragte min Stemme til at skjelve, og Fangen syntes ikke at kjende den."

"Han stødte med Foden til noget Jern, der gav Gjenslyd. — "Lænker! Jeg har brudt dem!"

"Der laae Noget i den Tone, hvormed han udtalte de sidste Ord, der syntes at sige: Jeg er ikke skabt til at bære Lænker. Jeg begyndte atter:

"Man havde ikke sagt mig, at De havde faaet Tilladelse til at beholde en Hund hos Dem."

"Jeg har selv lukket den ind."

"Jeg blev meer og meer forundret. Fængselsdøren var lukket udvendig med tredobbelte Skodder. Lufthullet var knap sex Tommer bredt og forsynet med Jernstænger. Det lod til at han forstod Meningen af mine Betragtninger; thi han reiste sig saa meget iveiret, som det lave Fængsel tillod, løsnede uden Anstrengelse en uhyre stor Sten under Lufthullet, tog de to Stænger bort, der vare fæstede paa den udvendige Side af denne Sten, og frembragte derved en Åbning, igjennem hvilken to Mennesker magelig kunde passere. Denne Åbning vendte umiddelbar ud til den store Skov af Pisang- og Kokostræer."

"Forundringen gjorde mig stum; men pludselig faldt en Lystraale paa mit Ansigt, og Fangen soer tilbage, som om han uforvarende havde traadt paa en Slange, og stødte sit Hoved mod Stenhvelvingen. En uendelig Blanding af tusinde modsatte Følelser, et besynderligt Udtryk af Had, Velvillie og smertelig Forundring afverlede hurtig paa hans Ansigt; men ved strax at gjenvinde Herredømmet over sine Fø-

lenser, blev hans Blik, i det mindste for en Stund, atter koldt og roligt, og han betragtede mig med Ligegyldighed, som om han slet ikke kjendte mig."

"Jeg kan endnu leve to Dage uden Føde," sagde han til mig."

"Disse Ord bragte mig til at gysse, og jeg lagde da Mærke til, hvor mager den Ulykkelige var bleven. Han tilføjede:"

"Min Hund kan kun æde af min Haand, og havde jeg ikke kunnet udvide Lufthullet, saa var den stakkels Rast død af Sult. Og det er langt bedre at det er mig, end ham, da jeg dog alligevel skal døe."

"Nei," udbrød jeg, "nei, De skal ikke døe af Hunger."

"Han forstod mig ikke."

"Upaatvivlelig," sagde han med et bittert Smil, "kunde jeg have levet endnu to Dage uden Føde; men jeg er rede, Herr Officeer, og hellere i Dag end i Morgen; gjør blot ikke min stakkels Rast noget Ondt."

"Nu fattede jeg Meningen af hans: Jeg er rede. Anklaget for en Forbrydelse, der straffedes med Døden, troede han, at jeg kom, for at afhente ham; og dette Menneske, begavet med Kjempekræfter, og som havde alle Midler ihænde til Flugt, gjentog rolig og blid til et Barn: Jeg er rede."

"Gjør blot ikke Rast noget Ondt!" sagde han atter."

"Jeg kunde ikke længere dæmpe mine Følelser's Udbrud. "Hvorledes," sagde jeg, "De anseer mig ikke alene for Deres Bøddel, men De tvivler endogsaa om min Menneſſelighed imod den stakkels Hund, som ikke har gjort mig noget!"

"Han blev rørt, og hans Stemme skjelve."

"Hvide," sagde han og rækkede mig Haanden, "Hvide, tilgiv mig, jeg elsker min Hund, og," tilføjede han efter et Dieblis's Løst, "dine Landsmænd have gjort mig meget Ondt."

"Jeg omfavnede ham, jeg trykkede hans Haand og rev

ham ud af sin Bildfarelse. "Kjendte De mig ikke?" spurgte jeg ham."

"Jeg vidste at Du var en Hvid, og hos de Hvide, hvor gode de endog ere, gjelder dog en Sort saa lidet! Jeg maa desuden ogsaa beklage mig over Dig."

"Og hvorfor?" udbrød jeg forundret."

"Har Du ikke to Gange frelst mit Liv?"

"Denne besynderlige Betydning bragte mig til at smile; han bemærkede det og vedblev med Bitterhed:"

"Ja, jeg burde hade dig derfor. Du har frelst mig fra en Crocodil og en Planter; og hvad der er det allerværste, Du har betaget mig den Ret, at hade Dig. Jeg er meget ulykkelig!"

"Denne Egenhed i hans Ord og Tanker forundrede mig ikke mere; thi den stemmede aldeles overens med ham selv."

"Jeg skylder Dem langt mere, end De mig," svarede jeg. "Jeg skylder Dem min Maries, min Forlovedes Liv."

"Han soer sammen, som ved et electrisk Stød. — "Maria!" udbrød han med qvalt Stemme, og hans Hoved sank ned paa hans Hænder, der frampeagtig knyttede sig sammen, medens smertelige Sukke hævede hans brede Bryst."

"Jeg tilstaaer, at min slumrende Mistanke atter vaagnede, men uden Brede og Skinsyge. Jeg var altfor nær ved min Lykke, og han altfor nær ved sin Død, til at en saadan Medbeiler, om han endog var det, kunde have vaakt andre Følelser hos mig, end Velvillie og Medlidenhed."

"Endelig hævede han sit Hoved iveiret. — "Gaa!" sagde han, "tak mig ikke!"

"Efter et Ophold tilføiede han: "Jeg er alligevel ikke af ringere Byrd, end Du!"

"Disse Ord pirrede heftig min Nysgjerrighed, og jeg bad ham indstændig, at sige mig, hvem han var og hvad han havde lidt; men han var taus som Graven."

Min Afsærd havde rørt ham; mine Tilbud om at hjælpe ham og mine Bønner syntes at overvinde hans Lede

til Livet. Han gik ud og kom tilbage med nogle Pisanger og en umaadelig stor Kokosnød. Derpaa tillukkede han Aabningen og gav sig til at spise. Under Samtalen bemærkede jeg, at han talte flydende Fransk og Spansk, og at hans Aand ingenlunde fattedes Dannelse; han kunde ogsaa flere spanske Romancer, som han foredrog med Udtryk og Følelse. Dette Menneske var i saa mange andre Henseender uforklarlig, saa at hans Sprogs Reenhed, lige til dette Dieblit, ikke havde vækket min Opmærksomhed. Jeg prøvede paa ny, at faae Marsagen dertil at vide, men han taug. Endelig forlod jeg ham, og befalede min tro Thadée, at drage al mulig Omforg for ham."

"Jeg besøgte ham hver Dag paa samme Tid. Hans Stilling foruroligede mig; thi min Onkel blev stedse døv for mine Bønner og havde fast besluttet at drive Sagen til det Yderste. Jeg dulgte ikke min Frygt for Pierre; men han hørte paa mig med Ligegyldighed."

"Rast kom ofte medens vi vare sammen, med et bredt Valmeblad omkring sin Hals. Den Sorte løste det af, læste den ubekjendte Skrift, som stod derpaa, og rev det derefter i stykker. Jeg havde vænnet mig til aldrig at spørge ham desangaaende."

"En Dag traadte jeg ind i hans Fængsel, uden at han syntes at bemærke det. Han sad med Ryggen imod Døren, og sang med sørgmodig Stemme den spanske Vise: Yo que soy contrabandista.*) Da han var til Ende med den, vendte han sig hurtig om imod mig og udbrød:"

""Broder, skulde Du nogensinde tvivle om min Ærlighed, lov mig da, at forjage al Mistanke, naar Du hører mig synge denne Sang.""

"Hans Blik var imponerende, og jeg lovede at opfylde hans Bøn, uden egentlig at vide, hvad han meente med de Ord: Skulde Du nogensinde tvivle om min Ærlighed... Han tog Skallen af den store Kokosnød, som

*) Jeg, som er Contrabandeur.

han havde plukket den første Dag, jeg var hos ham, fyldte den med Palmeviin, bad mig at nippe dertil, og tømte den derpaa i eet Drag. Fra den Dag af kaldte han mig bestandig Broder."

"Nu begyndte jeg imidlertid at fatte noget Haab; thi min Onkel var langt fra ikke saa forbittret, som før. Glæden over mit nærforestaaende Giftermaal med hans Datter havde stemt hans Hjerte til blidere Følelser. Marie bønfaaldt ham tilligemed mig. Jeg forestillede ham daglig, at Pierre slet ikke havde villet fornærme ham, men blot hindre ham i at begaae en maafee altfor overilet streng Handling, at den Sorte, ved sin fjeffe Strid med Crocodillen, havde frelst Marie fra den visse Død, at vi begge vare ham Tak skyldige, han for sin Datter, jeg for min Forlovede, at Pierre desuden var den stærkeste af hans Slaver, — thi jeg tænkte ikke længere paa at udvirke ham sin Frihed, men det var blot om at gjøre, at bevare hans Liv — at han alene arbejdede lige saa meget, som ti andre, og at hans kraftfulde Arm var tilstrækkelig til at omdreie Hjulene i en Sukkermølle. Han hørte paa mig, og gav mig at forstaae, at han maafee vilde lade Klagen falde. Jeg talte ikke til Negeren om denne Forandring i min Onkels Sindelag, da jeg gjerne vilde nyde den Fryd, at forkynde ham fuldkommen Frihed, hvis jeg var istand til at udvirke den. Det, der forundrede mig var at see, at han, som troede sin Død vis, ikke benyttede sig af noget af alle de Midler til Flugt, han havde i sin Magt. Jeg talte til ham derom. — ""Jeg bør blive,"" svarede han kold, ""man vilde ellers troe, at jeg var feig."" —

"En Morgen kom Marie til mig, og hendes hulde Ansigt straaede af en himmelsk Glæde, der endnu næsten overgik den rene Kjerligheds Fryd, det var Tanken om en ædel Handling. ""Tænk,"" sagde hun til mig, ""om tre Dage er det den 22de August og vor Bryllupsdag. Vi skulle snart...""" Jeg afbrød hende: ""Marie, siig ikke snart, siden der endnu er tre Dage til."" — Hun smilede og rødmede. — ""Afbrød

mig ikke, Leopold,"" begyndte hun atter; ""jeg har faaet en
 Idee, som vil fornøie Dig. Du veed, at jeg igaar gif til
 Vhen, med min Fader, for at kjøbe Stads til vort Bryllup.
 Jeg sætter just ikke stor Pris paa disse Smykker og Edel-
 stene, der ikke ville gjøre mig smukkere i dine Øine; ja, jeg
 gav gjerne al Verdens Perler for en af de Blomster, som
 det hæslige Menneske med Bouquetten af Morgenfruer øde-
 lagde for mig; men det er min Faders Glæde, at skjenke mig
 alle disse Kostbarheder, og derfor lader jeg, som jeg holder
 meget af dem, for at volde ham en Fornøielse. Jeg betrag-
 tede saaledes igaar længe en Basquina af storblomstret, chi-
 nesiske Atlas, der laae i en Kuffert af vellugtende Træ. Den
 er meget dyr, men ogsaa meget sjelden. Min Fader lagde
 Mærke til, at denne Kjole fængslede min Opmærksomhed.
 Da vi kom hjem bad jeg ham om, at bevilge mig en Gave,
 ligesom de gamle Riddere pleiede at gjøre; thi Du veed, han
 holder meget af at blive sammenlignet med de gamle Riddere.
 Han har svoret ved sin Ære, at skjenke mig, hvad jeg maatte
 bede om, det være hvad det vilde. Han troer nu at det er
 den kostbare Basquina af chinesisk Atlas; men han tager
 Feil, det er Pierres Liv. Det skal være min Brudegave."" —
 Henreven af Beundring trykkede jeg denne Engel til mit
 Bryst. Min Onkels Ord var ham helligt, og medens Marie
 gif til ham for at forlange Opfyldelsen deraf, ilede jeg til
 Tørtet Galifet, for at forkynde Pierre sin visse Frelse.

""Broder!"" raabte jeg til ham, idet jeg traadte ind i
 Gængset, ""Broder! Glæd Dig! Dit Liv er frelst. Marie har
 udbedet sig det til Brudegave af sin Fader!""

""Slaven gøs. — ""Marie! Bryllup! Mit Liv! Hvorledes
 kan alt dette forenes?""

""Meget let!"" svarede jeg. ""Marie, hvis Liv Du har
 frelst, gifter sig . . .""

""Med hvem?"" udbrød Slaven og hans Blik var for-
 vildet og frygteligt."

""Beed Du det ikke?"" svarede jeg blid; ""med mig.""
 Hans frygtelige Ansigt blev atter mildt og sørgmodigt."

""Af det er sandt,"" sagde han, ""det er med Dig!
 Hvilken Dag er bestemt dertil?""

""Den 22de August.""

""Den 22de August! Er Du rasende?"" raabte han
 med det heftigste Udtryk af Forfærdelse.""

Han standsede. Jeg betragtede ham forbauset; men
 efter et Dieblits Tausshed greb han min Haand og trykkede
 den heftig. — ""Broder, jeg skylder Dig saa meget, jeg maa
 derfor give Dig et Raad. Tro mig, gaa til Cap og gift Dig
 førend den 22de.""

Jeg søgte forgjeves at erfare Meningen af disse gaade-
 fulde Ord. — ""Lev vel!"" sagde han til mig i en høitidelig
 Tone. ""Jeg har maaskee allerede sagt for meget, men jeg
 hader Utafnemlighed endnu mere, end Meeneed.""

Jeg forlod ham ganske raadvild og ængstelig, men disse
 Følelser udslattedes dog snart ved Tanken om min Lykke."

Samme Dag tog min Onkel sin Klage tilbage; og jeg
 ilede tilbage til Fortet, for at løslade Pierre. Thadée, som
 vidste at han var fri, gik ind i Fængslet tilligemed mig. —
 Han var der ikke mere. Rast, som var bleven ene tilbage,
 kom hen til mig med en logrende Mine, og med et Palme-
 blad om Halsen. Jeg tog det af og læste Følgende: Hav
 Tak, Du har frelst mit Liv tredie Gang. Broder!
 Glem ikke dit Løfte! Nedenunder stode disse Ord: Yo
 que soy contrabandista."

Thadée var endnu mere forundret, end jeg, og da han
 ikke kjendte noget til Hemmeligheden med Lusthullet, saa
 troede han, at Negeren var bleven forvandlet til en Hund.
 Jeg lod ham troe hvad han vilde, og bad ham blot om at
 tie med hvad han havde seet."

Jeg vilde tage Rast med mig; men da jeg traadte ud
 af Fortet, styrtede han ind i de nærliggende Hækker og for-
 vandt."

"Min Onkel blev forbittret over Slavens Undvigelse. Han befalede, at der skulde søges efter ham, og skrev til Gouverneuren, for at give ham fuld Raadighed over Pierre, hvis man atter fik fat paa ham."

"Den 22de August kom endelig. Min Forening med Marie høitideligholdtes med stor Pragt i Kirken i Acul. Hvor den var lykkelig denne Dag, fra hvilken alle mine senere Ulykker havde deres Udspring! Jeg var beruset af en Glæde, som ingen kan fatte, der ikke har været i et lignende Tilfælde. Jeg havde aldeles glemt Pierre og hans sørgelige Advarsel. Aftenen, som jeg med Utaalmødighed havde ventet, frembrød langt om længe. Min unge Kone begav sig til Brudekammeret, hvorhen jeg ikke kunde følge hende saa hurtigt, som jeg ønskede. En kjedsommelig, men ufravigelig Pligt paalaae mig først. Min Stilling som Capitain ved Militisen fordrede nemlig, at jeg endnu samme Aften skulde rundere Posterne ved Acul. Denne Forsigtighedsregel var strengelig befalet i Anledning af Urolighederne i Colonierne, og de enkelte tumultuariske Optrin, der, skjøndt qualte i Fødselen, havde fundet Sted imellem de Sorte i Juni og Juli Maaneder, ja selv i de første Dage af August, paa Plantagerne Thibaud og Lagoscette; men især formedelst den Gjering, der herskede mellem de frie Mulatter, og som var tagen endnu mere til efter Rebellen Dgès kort forudgangne Afstraffelse. Min Onkel var den første, som mindede mig om min Pligt, og jeg maatte altsaa bide i det sure Æble. Jeg tog min Uniform paa, og gik, uden dog ved de første Poster, jeg visiterede, at støde paa noget foruroligende; men da jeg henimod Midnat gik tankesuld op og ned ved Batterierne i Bugten, saae jeg pludselig et rødt Skjer udbrede sig fra den Kant, hvor Limonade og St. Louis du Morin laae. Soldaterne og jeg troede først at det var en tilfældig Ildbrand, men et Dieblis efter blev Flammen saa stærk, og Røgen, der hvirvledes frem af Vinden, saa tyk og svær, at jeg ilede hurtig tilbage til Fortet, for at gjøre Alarm og sende Hjælp. Ved

at gaae forbi vore Negeres Hytter blev jeg forundret over den usædvanlige Bevægelse, som fandt Sted der. De fleste vare endnu vaagne og talede sammen med stor Hefstighed, og et besynderligt Navn, Bug-Jargal, der blev udtalt meget ærbødigt, forekom ofte i deres uforstaaelige Kaudervelsk. Jeg snappede dog nogle Ord, hvis Mening lod til at være, at de Sorte paa den nordlige Side af Colonien vare i fuldt Oprør, og opbrændte Plantagerne, der laae paa den anden Side af Cap. Da jeg gik over en sumpig Grund, stødte jeg med Foden imod en Bunke Ører og Hakker, som laae skjulte mellem Rørene og Manglebushene. Urolig over alt dette, lod jeg Militzen i Acul strax træde under Gevær og befalede at holde Øie med Slaverne. Alt blev atter roligt."

"Imidlertid syntes Ødelæggelsen at tiltage hvert Dieblif og at nærme sig til Limbé; ja, man troede endog at kunne høre Artillerie- og Musket-salver i det Fjerne. Henimod Kloffen to om Morgenen fik jeg Befaling af min Onkel, som jeg havde vækket, og som ikke længere kunde dæmpe sin Uro, til at lade en Deel af Militzen blive tilbage i Acul under Lientenants Commando; og medens min stakkels Marie sov eller ventede paa mig, drog jeg, adlydende min Onkel, der, som jeg ovenfor har fortalt, var Medlem af Provindsial-Forsamlingen, med den øvrige Deel af Soldaterne til Cap."

"Jeg glemmer aldrig Synet af denne By, da jeg nærmede mig til den. Flammerne, der fortærede Plantagerne rundt omkring den, udbredte et sørgeligt Lys, som atter for-dunkledes ved de tykke Røgskyer, Vinden drev igjennem Gaderne. Millioner af Gnister, der sprudede ud af de brændende Sukkerrør og liig det heftigste Snefog hvirvledes hen paa Tagene af Husene og Taffelagen paa Skibene, der laae for Anker paa Rheden, truede hvert Dieblif Capstaden med en lige saa frygtelig Ildbrand, som den der fortærede dens Omgivelser. Det var et frygteligt, men tillige imponerende Syn, paa den ene Side, at see de blege, skjelvende Indvaanere udsætte deres Liv for at frelse den sidste Baaning, de beholdt tilbage

af saa store Rigdomme, fra den skrækkelige Ødelæggelse; medens paa den anden Side, Skibene, der frygtede samme Skjebne, men i det mindste dog begunstigedes af Vinden, der var saa ødelæggende for de uhyggelige Colonister, bortfjernede sig for fulde Seil paa den af Flammerne oplyste Havflade."

"Forvirret ved Kanonskuddene fra Fortet, Flygtningernes Skrig, og den fjerne Larm af de indstyrtende Bygninger, vidste jeg ikke hvorhen jeg skulde føre mine Soldater, da jeg i det samme traf Capitainen ved de gule Dragoner paa Allarmpladsen og han blev vor Vejviser. Jeg vil ikke opholde mig, mine Herrer, ved Beskrivelsen af det Malerie, den brændende Slette frembød for vore Dine, men blot indskrænke mig til at fortælle Dem, at de oprørske Slaver, eftersom man sagde, allerede vare i Besiddelse af Dondon, Terrier-Rouge, Flekken Duanaminte, og selv af Limbés uhyggelige Plantager, hvilket voldte mig den største Urolighed, formodedst deres nære Beliggenhed ved Acul."

"Jeg begav mig i største Hast til Gouverneuren, Herr de Blanchelandes Hotel, hvor alt var i den største Forvirring. Jeg udbad mig hans Ordre, og opfordrede ham til, snarest muligt, at tænke paa Aculs Sikkerhed, der allerede truedes af Fienden. Herr de Rouvray, Feltmarschal og en af de fornemste Plantage-Giere paa Den, Herr de Touzard, Oberstlieutenant i Regimentet i Cap, nogle Medlemmer af Colonial- og Provindsial-Forsamlingerne, og flere af de meest anseete Plantere vare forsamlede hos ham, og i det Dieblig jeg kom, delibererede dette saa kaldte Raad meget højrøstet og var i heftig Dispute indbyrdes, som dog endelig blev afbrudt ved Gouverneurens Mellemkomst."

"Men, mine Herrer, hvortil gavne alle disse Kjevlerier under de nærværende Omstændigheder?" spurgte denne, idet han kastede et misbilligende Blik paa Forsamlingen, "raader mig, men flamres ikke. Beretningerne, som ere komne mig tilhænde, lyde saaledes. Oprøret er begyndt inat Klokken ti

mellem Negerne paa Plantagen Turpin. Under Anførsel af en engelsk Neger, ved Navn Bouckmann, have de forført Slaverne i Plantagerne Element, Tremes, Flaville og Noë til at gjøre fælleds Sag med sig. De have opbrændt alle Plantagerne og mishandlet og dræbt Planterne under de grueligste Piinsler. Jeg skal anføre en eneste Omstændighed, der kan give dem tilstrækkeligt Begreb om disse Rædsler. Deres Gane er Legemet af et Barn, som bliver baaret paa Spidsen af et Spyd! — —”

”En Gysen igjennemfør Forsamlingen, og Hr. de Blanchelande vedblev: ””Sligt tildrager sig uden for Staden, men inden for dens Mure er alting ogsaa i den frygteligste Gjeering. Flere af Caps Indvaanere have dræbt deres Slaver; thi Frygten har gjort dem grusomme; de menneskeligste eller de kjeffeste have indskrænket sig til at sætte dem under streng Bevogtning; dog det er ikke nok, det Heles Frelse fordrer ganske andre Forholdsregler, og det er angaaende disse, jeg ønsker at høre Deres Betænkninger.” ”

”En Planter, der hørte til de Faa, der vare besjelede af Revolutions-Raseriet, og lod sig kalde Borger-Generalen E***, fordi han havde præsideret ved nogle blodige Henrettelser, reiste sig og sagde:

””Nationerne kræve skæffelige Exempler, lader os forfærde de Sorte! Det er mig, som dæmpede Tumulten i Juni og Juli, ved at lade opplante halvtredshundstyve Slavehoveder paa begge Sider af Indgangen til min Gaard, i Form af en Allé af Palmetræer. Lad enhver skyde sammen til det Forslag, jeg har i sinde at gjøre. Lader os forsvare Løbegravene omkring Cap med de Negere, vi have tilbage.”

””Hvorledes? Hvilken Uforsigtighed!” ” raabte man fra alle Kanter.”

””De misforstaae mig, mine Herrer,” vedblev Borger-Generalen: ””Lader os slutte en Gordon af Negerhoveder omkring Byen, lige fra Fortet Picolet til Høien Caracol, og De skulle faae at see, at deres oprørske Kammerater ikke

tør nærme sig. Man maa opoffre sig for det Heles Vel i en saadan critisk Stilling. Jeg vil være den første; jeg eier fem hundrede Slaver, som ikke ere Rebeller, og jeg tilbyder dem.”

”Dette grusomme Forslag vakte blot Afsky og Forførelse. ””Det er afskyeligt! Det er umenneskeligt!”” raabte Alle.”

””Det er det Slags Forholdsregler, der have gjort hele Aflykken,”” sagde en Planter. ””Dersom man ikke havde haft saa stærkt med at ereqvære Straffen for Oprøret i Juni, Juli og August-Maaneder, saa havde man kunnet faae fat paa Sammensværgelsens Traad, som Bøddeløren har overhugget.””

”Borgeren C*** taug et Dieblig fornærmet, men mumlede derpaa mellem Tænderne: ””Jeg troede dog ikke, at man vilde mistænke mig, som staaer i Forbindelse med de fleste Negrophiler. Jeg corresponderer med Brisot og Bruneau de Pomme-Gouge i Frankrig; Hans-Sloane i England; Magaw i Amerika; Pezll i Tyskland; Olivarius i Danmark; Wadström i Sverrig; Peter Paulus i Holland; Abendano i Spanien; og Abbed Pietro Tamburini i Italien.”” Han hævede Stemmen eftersom han skred frem i Opramsningen af Negrophilerne. Endeligen standsede han med de Ord: ””Men det er sandt, her er jo slet ingen Philosopher.”” —

”Hr. de Blanchelande opfordrede nu atter Enhver til at komme frem med sit Raad.”

””Herr Gouverneur,”” sagde en Stemme, ””mit Raad er følgende: lader os gaae ombord paa Leoparden, som ligger for Anker paa Rheden.””

””Lader os sætte en Pris paa Bouckmanns Hoved,”” sagde en Anden.”

””Lader os underrette Gouverneuren paa Jamaica om alt dette,”” raabte en Tredie.”

””Nei, Herr Gouverneur, lader os sende en Deputation til Frankrig, og vente!”” sagde en Deputeret i Provindsial-Forsamlingen.”

""Vente! Vente!"" kaldt Hr. de Rouvray ham barst i Taler. ""Og de Sorte, ville de ogsaa vente? Og Flammen, som allerede omgiver Byen til alle Sider, vil den ogsaa vente? Hr. de Touzard, lad Generalmarchen slaae, og kast Dem med Deres Grenaderer og Jægere paa Oprørernes Hovedstyrke. Herr Gouverneur, lad slaae Leir i det østlige District, besæt Trou og Vallieres; jeg paatager mig at forsvare Sletten ved Fort Dauphin. Jeg skal selv lede Arbeidet der; min Bedstefader, som var Chef for Regimentet Normandie, har tjent under Marschal de Vauban; jeg har studeret Foulard og Bezout, og forstaaer mig saa temmelig paa at forsvare et Land. Desuden have Sletterne ved Fort Dauphin, der næsten omgives af Havet og det spanske Territoriums Grændser, Formen af en Halvø, og forsvare sig paa en Maade selv; Halvøen Mole frembyder en lignende Fordeel. Lader os benytte os heraf, og for alting handle!""

"Veteranens kraftfulde og bestemte Tale gjorde strax Ende paa alle Debatter og Meningsforskjelligheder, og medens Gouverneuren, med et erkjendtligt Haandtryk, bevidnede den brave Kriger, at han følte Gavnligheden af hans Raad, skjøndt de vare fremsatte i Form af en Befaling, og Vigtigheden af hans Hjælp, forlangte alle Planterne, at man strax skulde sætte de givne Forslag i værk."

"Jeg greb dette Dieblif, for af Hr. de Blanchelande at erholde de Ordre, som jeg saa indstændig havde bedet om; og jeg gik ud for at samle mit Mandskab og ufortøvet marchere tilbage til Acul, endskiøndt de alle, paa mig nær, vare yderst udmattede."

"Det begyndte at grye ad Dag, da jeg kom paa Allarmpladsen og vækkede Militz-Soldaterne, der laae indsvøbte i deres Kapper, midt imellem gule og røde Dragoner, Flygtninger fra Sletten, brægende og brølende Hjorder, og alt Slags Bohave, der var bragt ind i Byen fra de nærmeste Plantager; jeg begyndte at samle min lille Trop i alt dette Virvar, da jeg saa en gul Dragon, bedækket med Støv og

Eved galoppere henimod mig med slappe Tøiler. Jeg ilede ham imøde, og af de saa afbrudte Ord, han var istand til at fremstamme, erfarede jeg til min store Forfærdelse, at min Frygt havde været vel grundet; at Oprøret havde naaet Sletterne ved Neul, og at de Sorte beleirede Fortet Galiset, hvor Militseren og Planterne havde forskandsset sig. Jeg maa blot sige dem, at dette Fort Galiset havde intet stort at betyde; thi paa St. Domingo kaldte man enhver Skanse et Fort."

"Her var altsaa intet Dieblis at spille. Jeg skaffede Heste til saa mange af mine Soldater, som det var muligt; og ledsaget af Dragonen, naaede jeg min Onkels Besiddelser henimod Kloffen ti om Morgenens."

"Jeg kastede neppe et Blik paa disse umaadelige Plantager, der nu ikke vare andet end et Flammehav, som bølgede henad Sletten med store Røgmasser, igjennem hvilke Vinden Tid efter anden slyngede store, gloende Træstammer, ligesom Funker. En frygtelig Hvilten, blandet med en huul Dragen, syntes at besvare de Sortes fjerne Hulen, som vi allerede kunde høre, uden at see dem. En eneste Tanke besjelede mig kun, og selve Tilintetgjørelsen af saa mange Rigdomme, der vare mig forbeholdne var ikke istand til at forjage den, det var min Maries Frelse. Var Marie frelst, hvad brød jeg mig saa om hele Resten! Jeg vidste, at hun var inde sluttet i Fortet, og jeg bad blot til Gud om at komme betids nok. Dette Haab alene holdt mig iveiret, og skjænkede mig en Løves Mod og Kræfter."

"Endelig fik vi ved en Bugt i Veien Die paa Fortet Galiset. Den trefarvede Fane vaiede endnu paa Masten, og en velvedligeholdt Musket-Jld lignede fra Tinderne af dets Mure. Jeg udstødte et Glædesfrig! — ""Fremad, mine Mænd, i flyvende Gallop!"" raabte jeg til mine Kammerater, og med fordoblet Hurtighed jagede vi tværs over Sletten ved Fortet, nedefor hvilket man saae min Onkels Huus, med sønderslagne Vinduer og Døre, men det stod dog endnu, oplyst af den frygtelige Brand, der ikke havde naaet det, da

Binden blæste fra Søiden, og det laae adskilt fra Plantagerne."

"En Mængde Negere, som laae i Baghold i dette Huus, viste sig med eet ved alle Vinduerne og paa Taget; og Fakler, Piker og Drer glimtede imellem Røgen af Geværerne, som de uophørligen affyrede mod Fortet, medens en anden Flok af deres Kammerater, som havde sat Stiger til Murene, for at bestige disse, snart bleve kastede tilbage, snart stormede med fornyet Kraft. Denne bølgende Mæsse af Sorte, der afverlende bleve drevne tilbage og atter besteg hine graae Mure, lignede langt fra en Brimmel af Myrer, der prøvede paa at kravle op ad Skallen paa en stor Skildpadde, men som det langsomme Dyr af og til ved et Stød rystede af sig."

"Vi naaede endelig Fortets Udenværker; med Blikket fæstet paa Fanen, som vaiede paa dets Tinde, opmuntrede jeg mine Soldater i deres Familiers Navn, som tilligemed min vare indestuttede inden for hine Mure. Et almindeligt Jubelraab svarede mig, og jeg stod just i Begreb med at give min lille Trop, som jeg havde ladet formere Colonne, Tegn til at angribe Beleirerne, da et frygteligt Skrig lød fra det Indvendige af Fortet; en uigjennemskuelig Røgmasse omgav Bygningen aldeles, hvorfra der lød en Bragen, ligesom Larmen af en Don, og da den endelig fordeelte sig, saae vi en rød Fane paa Fortet Galifets Tinde. Alt var tabt." —

"Jeg kan ikke sige Dem, hvad der i dette frygtelige Dieblif foregik i mit Indre. Det erobrede Fort, dets myrdede Forsvarere, en Snes Familiers Undergang, al denne almindelige Jammer, jeg tilstaaer det skamfuld, beskjestede ikke mine Tanker et Secund. Marie var tabt for mig! Tabt for mig saa Timer efter det lykkelige Dieblif, der havde skjenket mig hende for bestandig! Tabt for mig ved min egen Brøde, da jeg, hvis jeg ikke havde forladt hende den foregaaende Nat, for efter min Onkels Befaling at ile til Cap, dog kunde have forsvaret hende, eller døet med hende, hvilket dog paa en Maade ikke havde været at miste hende! Disse fortvivled

Tanker gjorde mig næsten vanvittig, og Angerens Slangebid fortærede mit Indre." —

"Opflammede til Raseri ved dette Syn raabte mine Stalbrødre eenstemmig: Hevn! og med Sabelen i Munden og en Pistol i hver Haand styrtede vi midt ind imellem de seirende Oprørere. Skjøndt langt overlegne i Antal flygtede de Sorte dog ved vort Komme, men vi saae dem til højre og venstre, foran og bag os, myrde de Hvide og uilskerdig stikke Fortet i Brand. Vor Forbittrelse vorede ved Synet af deres Feighed og Nederdrægtighed."

"Ved en Udsalgsport paa Fortet, styrtede Thadée, bedækket med Saar, mig imøde. — "'Capitain,'" raabte han til mig, "'Deres Pierre er en Trolldmand, en Dbi, som de forbandede Negere sige, eller i det mindste en Djevel. Vi holdt os tappert; De kom og alt var frest, da han med eet trængte ind i Fortet, jeg veed ikke ad hvilken Wei, og saa — — Deres Herr Onkel, hans Familie, Deres Frue — — "'
 "'Marie,'" afbrød jeg ham, "'hvor er Marie?'" I dette Dieblis traadte en stor Neger frem bag en brændende Pallisade, og bar et ungt Fruentimmer, som skreg og værgede sig, paa sine Arme. Det unge Fruentimmer var Marie; Negeren, Pierre. — "'Forræder!'" raabte jeg til ham. — Jeg trykkede en Pistol af efter ham; en af de oprørske Slaver fastede sig imellem ham og Kuglen, og styrtede død til Jorden. Pierre dreiede sig om, og syntes at sige mig nogle Ord, men derpaa forsvandt han med sit Bytte mellem de brændende Sukkerrør. En uhyre stor Hund fulgte lige bag efter ham, og bar i sin Glab Buggen, hvori min Onkels yngste Barn laae. Jeg gjenkjendte ogsaa Hunden — det var Rask. Gnyssende af Harm, affyrede jeg en anden Pistol paa den, men traf den ikke."

"Jeg gav mig til at løbe som en Afstindig, for at følge dens Spor; men min dobbelte Marche om Natten, de mange Timer, jeg havde tilbragt, uden at hvile eller nyde noget, mine Bekymringer for Marie, den pludselige Omverling fra

den høieste Lykke til den dybeste Glendighed, alle disse heftige Sjelsbevægelser havde udtømt mine Kræfter endnu mere, end de legemlige Anstrengelser. Efter at have løbet et lille Stykke, begyndte jeg at vagle, en tyk Taage trak sig for mine Dine, og jeg sank afmægtig til Jorden."

"Da jeg atter kom til mig selv, befandt jeg mig i min Onkels ødelagte Huus og i Thadées Arme. Denne brave Krigskammerat betragtede mig med ængstelige Blikke. ""Victoria!"" raabte han, da han følte at min Puls begyndte at slaae, ""Victoria! Negerne ere flygtede, og min Capitain kommer til Live igjen!"" — Jeg afbrød hans Glædesfrig med det gjentagne Spørgsmaal. ""Hvor er Marie?"" Jeg kunde endnu ikke samle mine Tanker, og havde blot et dunfelt Minde om mine Ulykker. Thadée slog Dinene ned. Nu vendte min Hukommelse fuldkommen tilbage; jeg gjenkaldte mig min frygtelige Bryllupsnat, og den store Neger, som slæbte Marie bort igjennem Flammerne, viste sig for mig som et Spøgelse fra Underverdenen. — Det skræffelige Lys, der var opgaaet i Colonien og viste de Hvide at de havde en Fjende i enhver af deres Slaver, lod mig i denne Pierre, der havde været saa god, saa ædelmodig, saa hengiven, og hvis Liv jeg tre Gange havde frelst, see en Utafnemlig, et Uhyre, en Medbeiler! Min Kones Bortførsel den samme Nat vi vare blevene forenede, stadfæstede min foregaaende Mistanke, og jeg indsaae tydelig, at Sangeren ved Løvhytten ikke havde været nogen anden, end Maries skjendige Rangsmand. Gud, hvilken Forandring i saa Limer!"

"Thadée sagde mig, at han forgjeves havde forfulgt Pierre og hans Hund, at Negerne havde trukket sig tilbage, skjøndt deres overlegne Styrke lettelig kunde have tilintetgjort min lille Skare, og at det var umuligt at standse Ilden, som fortærede min Families Eiendomme."

"Jeg spurgte ham, om man vidste, hvad der var bleven af min Onkel, i hvis Bærelse man havde bragt mig ind.

Han tog stiltiende min Haand, førte mig hen til en Alcove og traf Gardinerne tilside."

"Der laae min ulykkelige Onkel, svømmende i sit Blod, og en Dolk sad dybt i hans Hjerter. Roligheden i hans Ansigt viste forresten at han var myrdet i Søvn. Det Leie, hvorpaa Dvergen Habibrah, der bestandig sov ved hans Fødder, havde ligget, var ogsaa besudlet med Blod, saavelsom den stakkels Mars brogede Trøje, der laae paa Gulvet et Par Skridt fra Sengen."

"Jeg tvivlede ikke paa, at jo Narren var falden som et Offer for sin bekjendte Hengivenhed for min Onkel, og var bleven myrdet af sine Kammerater, idet han maaskee vilde forsvare sin Herre. Jeg bebreidede mig bittert den Fordom, der havde faaet mig til at sælde en saa vrang Dom over Habibrah og Pierre; og imellem den Graad jeg udgød af Sorg over min Onkels tidlige Død blandede sig nogle Angerstaarer for hans Nar. Paa min Befaling, søgte man efter hans Legeme, men forgjæves. Jeg formodede da at Negerne havde slæbt Dvergen med sig og kastet ham i Flammerne; og jeg paabød, at man ved min Onkels Jordefærd skulde bede for den trofaste Habibrahs Sjelesfred."

"Førtet Galifet var ødelagt, vore Plantager tilintetgjorte, og det var unyttigt og umuligt at opholde sig længere i disse Ruiner. Samme Aften vendte vi tilbage til Cap."

"Der faldt jeg i en hidsig Feber. Den BOLD, jeg havde gjort paa mig selv, for at dæmpe min Fortvivlelse, havde været for voldsom, og berøvede mig min Forstand. Alle mine stufede Forhaabninger, min vanhelligede Kjerlighed, mit forraadte Vensteb, min tilintetgjorte Fremtids Lykke, og fremfor alt min rasende Ekinsyge, gjorde mig assindig. Jeg forestillede mig Marie i en anden Elfers BOLD, i en Herres, en Slaves, i Pierres BOLD! Man har fortalt mig, at jeg i flige Dieblikke styrkede mig ud af Sengen, og at der maatte sex Mennesker til at forhindre mig fra at knuse Ho-

vedet imod Væggen. O, gid jeg var død dengang!"

"Denne Erijs gif over. Lægernes og Thadées Omhu, og min kraftfulde Ungdom overvandt det Onde — det Onde, der kunde have været et saa stort Gode! Efter ti Dages Forløb var jeg helbredet, og jeg sørgede ikke dengang over det; thi jeg glædede mig over at kunne leve nogen Tid endnu, for at hegne mig."

"Jeg var neppe kommen til Kræfter igjen, da jeg begav mig til Herr de Blanchelande, for at bede om Ansættelse. Han vilde give mig en Post at forsvare; men jeg bad ham indstændig om at indlemme mig som Frivillig i en af de bevægelige Colonner, som man Tid efter anden sendte imod de Sorte, for at rense Landet."

"Man havde i største Hast befæstet Cap. Oprøret gjorde frygtelige Fremfærd; Negerne i Port-au-Prince begyndte at gjøre Opstand; Biassou var Anfører for Rebellerne i Limbé, Dondon og Acul; Jean François havde ladet sig udraabe til Generalissimus for Oprørerne paa Sletten ved Maribaron; Bouckmann, navnkundig siden efter ved sit tragiske Endeligt, herjede med sine Røvere Limonades Bredder, og Banderne fra Morne-Rouge havde valgt en Neger, ved Navn Bug-Jargal, til Anfører."

"Den Sidstes Characterer contrasterede, efter hvad der fortæltes, paa en særegen Maade mod de Andres Bildhed; thi medens Bouckmann og Biassou opfandt tusinde Dødsmaader for de Fanger, som faldt i deres Hænder, bestræbte Bug-Jargal sig for at skaffe dem Leilighed til at forlade Den. De Første sluttede Handel med de spanske Søroverfibe, som krydsede ved Kysterne, og solgte til dem hvad de havde plyndret fra de Ulykkelige, som de tvang til at flygte; Bug-Jargal borede derimod flere af disse Corsarer i Sænk. Herr Colas de Maigné og otte andre ansete Plantere bleve paa hans Befaling løste af det Hjul, paa hvilket Bouckmann havde ladet dem slutte. Man opregnede saaledes tusinde andre

ædelmodige Træk af ham, som det vilde blive for vidtløftigt at anføre."

"Mit Haab om Hevn syntes ikke at skulle opfyldes saasnart; thi jeg hørte ikke et Ord om Pierre. Oprørerne vedbleve under Biasfous Commando at forurolige Cap. Gen gang havde de endog været at bestige Høien, som behersker Byen, og Kastellets Kanoner kunde med Nød og Næppe forjage dem derfra. Gouverneuren besluttede at drive dem ind i det Indre af Den. Militser fra Acul, Limbè, Ouanaminté og Maribaron, i Forening med Regimentet fra Cap og de fleste gule og røde Compagnier, dannede vor active Armee. Militser fra Dondon og Quartier-Dauphin, forstærket med et Corps Frivillige, under Kjøbmand Poncignons Anførsel, udgjorde Byens Garnison. Gouverneuren vilde først skaffe sig Bug-Jargal fra Halsen, hvis Fremskridt foruroligede ham. Han sendte Militser fra Ouanaminté, og en Bataillon fra Cap imod ham; men dette Corps vendte to Dage efter tilbage, efter at have lidt et fuldkomment Nederlag. Gouverneuren havde fast besluttet at ville overvinde Bug-Jargal; han sendte derfor de samme Tropper ud igjen, med en Forstærkning af halvtredshindstyve gule Dragoner og fire hundrede Mand Militser fra Maribaron. Denne Armee blev endnu langt værre tilredet, end den første. Thadée, som, havde været med paa denne Expedition, var yderst opbragt over det lidte Nederlag, og svor, at han skulde hevne sig paa Bug-Jargal." —

En Taare glindsede i d'Auverneys Øine, da han sagde disse Ord, han lagde Armene overkors paa sit Bryst, og hensesnk i nogle Minuter i smertelige Drømmerier; endelig fattede han sig, og vedblev:

"Vi fik den Efterretning, at Bug-Jargal havde forladt Morne-Rouge, og drog med sine Mænd igjennem Bjergene, for at forenes med Biasfou. Gouverneuren jubledes af Glæde; ""vi have dem,"" sagde han og gned sine Hænder. Dagen efter var Colonial-Armeen rykket en Mil fra Cap. Da

vi nærmede os, forlode Oprøerne over Hals og Hoved Port-Margot og Fortet Galiset, hvor de havde indtaget en Stilling, som forsvaredes af nogle svære Stykker Beleiringskøts, der vare bortførte fra Batterierne paa Kysten; alle deres Skarer traf sig henimod Bjergene. Gouverneuren triumpherede. Vi fulgte efter dem. Ved at drage over disse fortorrede og ødelagte Sletter, søgte enhver af os med sørgmodige Blikke at opdage det Sted, hvor hans Plantager, hans Bygninger og Rigdomme havde været, og mangen en kunde ikke gjenkjende Stedet."

"Tredie Dags Aften naaede vi den store Flod, og man regnede at Negerne vare tyve Mile borte inde imellem Fjeldene."

"Vi sloge Leir paa en Høi, der til alle Sider var omgivet af steile Klipper, bedækkede med tyk Skov. Den store Flod løb bag ved Leiren, indesluttet imellem begge Bredderne, og paa dette Sted var den meget smal og dyb. Dens steile Bredder vare bedækkede med et tæt, uigjennemskueligt Krat, og paa flere Steder skjultes dens Glade af Guirlander af Lianer, der snoede sig omkring Ahorntrærnes Grene og fæstede sine Ranker fra den ene Bred til den anden, saa at de dannede et Slags Blade-Telt over Floden. En dæmpet Nislen, eller af og til en Vildand, der gennemskar det grønne Dække, røbede ene Flodens Løb."

"Den dalende Sol ophørte lidt efter lidt at forgylde de skarpe Tinder af Dondons fjerne Bjerge; Mørket udbredte sig lidt efter lidt over Sletten, og Stilheden blev ikke afbrudt uden ved Tranens Skrig og Skildvagternes afmaalte Trin; men pludselig lød den frygtelige Sang om Ouá-Nassé og Kamppladsen ved Grand-Pré over vore Hoveder; Palme- og Cedertræerne, der befrandsede Klipperne, bleve stufne i Brand, og Lykningen af Ildbranden viste os paa Nabohøiene talrige Skarer af Negere og Mulatter, hvis kobberagtige Farve syntes endnu rødere ved Skinnets af Flammerne. Det var Biassons Bunde."

"Faren var stor. Anførerne føre op af Søne og skyndte sig at samle deres Mandskab og lade slaae Alarm; Trompeten kaldte til Angreb, og vore Skarer, bleve opstillede i Geledder saa godt det lod sig gjøre i denne Forvirring, medens Oprørerne, istedet for at benytte sig af den Uorden, hvori vi vare, bleve staaende ubevægelige og betragtede os, idet de vedbleve at synge *Oua-Nassé*."

"En kjempehøi Neger fremtraadte ganske alene paa den høieste Spidse af de Klipper, der omgive den store Flod; en ildfarvet Fjer bølgede paa hans Pande, og han holdt en Dre i den høire og en rød Fane i den venstre Haand — det var Pierre. Havde jeg paa det samme haft en Bøsse ved Haanden, saa havde mit Raseri maaskee bragt mig til at begaae en feig Handling. Den Sorte gjentog Omkvædet *Oua-Nassé*, plantede sin Fane paa Høien, slyngede sin Dre midt ind imellem os, og styrtede sig i Floden. Jeg blev halv fortvilet derover, da jeg frygtede for, at han ikke skulde komme til at døe for min Haand."

"Nu begyndte Negerne at rulle uhyre Klippestykker ned paa vore Skarer, og en Hagl af Kugler og Pile faldt paa Høien. Vore Soldater, rasende over ikke at kunne naae de Angribende, faldt i Hobetal, deels knuste af Klippestykkerne, deels gjennemborede af Kugler og Pile. Den frygteligste Forvirring herskede i vor lille Hær. Medens dette foregik, flattede jeg med nogle af mine Mænd op ad en anden Høi, der blev kaldet *Paafugle-Høien*, fordi den Glimmerjord, hvormed dens Overflade var bedækket, fik et regnbuefarvet Skjer, naar Solens Straaler spillede paa den. Toppen af denne Høi laae i lige Linie med den, som var besat af de Sorte. Efterat Veien først var banet, blev Høien snart bedækket med Soldater og vi begyndte en levende Mustetild. Negerne, der ikke vare saa godt bevæbnede, som vi, kunde ikke besvare vort Angreb med den fornødne Kraft, og begyndte derfor at tabe Modet; vi fordobblede vore Anstrengelser, og snart vare de nærmeste Klipper forladte af Oprørerne, der dog

først slængte deres Døde ned paa den øvrige Deel af vore Tropper, som endnu befandt sig paa den anden Hoi. Nu fældede vi flere vilde Bomuldsstræer, hvoraf denne Des første Beboere gjorde Piroger, der kunde rumme hundrede Roerfarle, og bandt disse uhyre Stammer sammen med Palmeblade og Reeb. Ved Hjælp af denne i Hast forfærdigede Bro kom vi over paa de forladte Klipper og en Deel af vor Hær var saaledes fordeelt paa postet. Da Oprørerne saae dette sank deres Mod; vi vedligeholdt en jevn Ild, medens Klageraab og Navnet Bug-Targal lød i Biaßous Skarer. Flere Sorte fra Morne-Rouge kom frem paa Høien, hvor den skarlagenrøde Fane vaiede, kastede sig over den, og styrtede sig med den i den store Flods Bølger. Dette syntes at vise, at deres Anfører enten var død eller tagen til Fange.”

”Bort Mod steg saa høit, at jeg besluttede at forjage Oprørerne med Bajonetten fra de Klipper, som de endnu holdt besatte. Jeg lod kaste en Bro af Træstammer over Eovelget imellem Høien, vi vare paa, og den nærmeste Klippe, og jeg var den første der gik over og styrtede mig midt ind i Negerkæden. Mine Soldater vilde følge mig, da i det samme en af Rebellerne ved et Drebug stulte Broen od, og Træstammerne styrtede med en frygtelig Bragen ned i Afgrunden.”

”Jeg dreiede Hovedet om, og sølte mig i det samme greben af sex eller syv Negere, som afvæbnede mig. Jeg værgede mig som en Løve; men de bandt mig med Strikker af Bast, uden at ændse den Kugleregn, som mine Folk sendte dem.”

”Min Fortvivlelse blev ikke dæmpet, førend jeg lidt efter hørte Seiersraab lyde rundt omkring mig, og jeg saae, da strax de Sorte og Mulatterne over Hals og Hoved klatre op ad de steileste Klippetinder, medens de udstødte hvinnende Angestiskrig. Mine Bevogtere fulgte deres Exempel; den stærkeste af dem tog mig paa sine Skuldre, og bar mig henimod Skæren, idet han sprang fra Klippe til Klippe med en Stengeeds Hurtighed og Lethed. Skinnets af Flammerne

ophørte at vise ham Bei; men det svage Maanestien var tilstrækkeligt, og han begyndte at gaa langsommere."

"Efterat have vandret igjennem Buskader og vadet over Strømme, kom vi endelig til en dyb Dal af et meget vildt Udseende. Dette Sted var mig aldeles ubekjendt."

"Denne Dal laae midt inde i Hjertet af Fjeldene, i den Egn, som paa St. Domingo kaldes de dobbelte Bjerger. Det var en stor grøn Slette, omgivet af nøgne Klippevægge, og hist og her bevokset med Palme- og Fyrretræer. Den skarpe Kulde, som næsten bestandig hersker paa den Deel af Den, endstjøndt det ikke fryser der, var saa meget mere sølelig, da Natten endnu ikke var forbi. Morgendæmringen begyndte at belyse de høie Fjeldtinder rundt omkring, medens Dalen laae i det dybeste Mørke og kun var oplyst af en Mængde Blus, som Negerne havde antændt; thi her var deres Forsamlingsplads. De adspalttede Skarer af deres Hærf strømmede til i største Morden. Negere og Mulatter kom til Tid efter anden i smaa uordentlige Hobe, og udstødte Jammerkrig eller hylede af Raseri. Nye Blus, der funkede, som Tigervine paa den mørke Slette, betegnede at Leiren blev større og større." —

"Negeren, hvis Fange jeg var, havde lagt mig ned ved Roden af et Egetræ, hvorfra jeg med Ligegyldighed betragtede dette besynderlige Skuespil. Den Sorte bandt mig med mit Skjær til Træstammen, som jeg sad med Ryggen imod, strammede Knuderne paa Rebene, der forhindrede alle mine Bevægelser, satte sin røde uldne Hue paa mit Hoved, uden Tvivl for at tilkjendegive, at jeg var hans Eiendom, og, efter saaledes at have forviiset sig om at jeg hverken kunde undfly, eller blive ham berøvet af nogen anden, bestemte han sig til at gaa bort. Nu besluttede jeg at tale til ham, og spurgte ham derfor i creolsk Dialect, om han hørte til Banden fra Dondon eller Mørne-Rouge. Han standsede og svarede mig med en stolt Mine: Mørne-Rouge! Nu fik jeg en Idee. Jeg havde hørt saa meget tale om Anspræket for

denne Bænde, Bug-Targals Edelmødighed, og endskiøndt jeg ikke frygtede for Døden, som skulde gjøre Ende paa alle mine Lidelser, saa gøs jeg dog ved Tanken om de Pinsler, der ventede mig, hvis Biaßou blev min Dommer. Jeg vilde blot bede om at døe uden disse Pinsler; det var maaskee Svagbed, men jeg troer at vor Menneſkenatur bestandig oprører sig i ſlige Dieblikke. Jeg tænkte, at hvis jeg blot kunde undgaae at falde i Biaßous Hænder, vilde Bug-Targal maaskee ſjenke mig en Død uden Qualer, en Død, ſom var en Krieger værdig. Jeg bad derfor denne Neger fra Morne-Rouge, at føre mig til ſin Anfører, Bug-Targal. Han ſoer ſammen. Bug-Targal! raabte han, og ſlog ſig fortvivlet for Panden; men ſtrar forvandledeſ denne Føleſe til det frygteligſte Raſeri, og truende mig med knyttet Næve, raabte han: Biaßou! Biaßou! Derpaa ilede han bort.”

”Negerens Brede og Smerte erindrede mig om den Omſtændighed i Striden, hvoraf vi havde ſluttet, at Anføreren for Bænden fra Morne-Rouge enten var fangen eller dræbt. Jeg tvivlede nu ikke længere derom, og underkæſtede mig Biaßous Hæv, med hvilken den Sorte syntes at true mig.”

”Imidlertid bedækkede Mørket endnu Dalen, hvor Mængden af de Sorte og Antallet af Bluffene tiltoge uophørlig. En Flok Negerinder antændte et Baal tæt ved mig. Paa den Mængde Armbaand af blaat, rødt og violet Glas, ſom i tætte Rader glimrede omkring deres Arme og Been, paa deres ſvære Ørenringe, paa Ringene, der prydede alle deres Fingre og Tæer, paa Amuletterne, der vare fæſtede paa deres Bryſt, paa det lille Forflæde af brogede Fjer, det enefte Klædningsſtykke, ſom ſkjulte deres Nøgenhed, men iſær paa deres Sang og deres vilde og forvirrede Blikke kjendte jeg at det var Griotinder. De vide maaske ikke, mine Herrer, at der iblandt de Sorte i de forſkjellige Egne af Afrika, findes Negere, ſom ere begavede med et Slags Talent til at digte og improvisere, der meget ligner Gaſkab. Diſſe Ne-

gere, som vandre fra Kongerige til Kongerige, ere i disse barbariske Lande det samme, som Minstrellerne vare i England, Minnesangerne i Tyskland og Troubadourerne i Frankrig. De kaldes Grioter. Deres Fruentimmer, Griotinderne, besatte af den samme Aand, som dem, ledsagede deres Mænds barbariske Sange med vellystige Dandse, og afgive en grotesk Parodie paa Bajadererne i Hindostan. Det var nogle af disse Kvinder, som havde sat sig i en Kreds lidt fra mig, med Benene trukne op under sig paa afrikansk Viis, omkring en stor Bunke af tørt Qvas, som de havde stukket i Brand og som kastede et røbligt Skjer paa deres fortrukne Ansigter."

"Da de havde sluttet Kredsen, toge de hverandre ved Haanden, og den Ældste, der bar en Heiresfjer i Haaret, gav sig til at raabe: Ouanga! Jeg forstod, at de vilde opføre en af de Heresfarcer, som de betegne med dette Navn. De gjentog alle: Ouanga! Efter et Dieblisk Løsthed udrev den Ældste en Tot af sine Haar, kastede den i Ilden og sagde: Malé o guiab! der i de creolske Negeres Sprog betyder: jeg skal gaae til Djevelen. Alle Griotinderne, følgende deres Anførerskes Exempel, overgave en Lok af deres Haar til Flammerne, og gjentog høitidelig: Malé o guiab!"

"Dette besynderlige Udraab, og de burleske Grimasser, med hvilke de ledsagede det, satte mig i det Slags ufrivillige convulsiviske Tilstand, hvori det alvorligste eller meest bedrøvede Menneske mod sin Villie kan komme, og som man kalder Krampe=Latter. Jeg søgte forgjeves at holde den tilbage, den brød ud. Denne Latter, der undslap et meget kummerfuldt Hjerte, bevirkede et særdeles vildt og rædselsfuldt Optrin."

"Alle Negerinderne, som bleve forstyrrede i deres Mystrier, sprang op, som pludselig revne ud af en dyb Søvn; thi de havde hidtil ikke lagt Mærke til mig. De styrtede alle ræsende henimod mig og hylede: Blanco! Blanco! Jeg har aldrig i mit Liv seet en saadan Samling af frygtelige Ansigter,

som disse rasende sorte Qvinders, med deres hvide Tænder og glubste Bine, i hvilke det Hvide var gennemfrydset af store, blodrøde Harer."

"De vilde sønderrive mig; men den Gamle med Heirefjeren gav et Tegn, og raabte gjentagne Gange: *Zoté cordé! Zoté cordé!**) Herene standsede strax, og jeg saae dem alle til min store Forundring, tage deres Gjerforklæder af, fæste dem paa Græsset, og begynde den usædelige Dands, som de Sorte kalde Chica."

"Denne Dands, hvis groteske Stillinger og livlige Trin blot udtrykke Munterhed og Glæde, fik her ved Omstændighedernes Sammenstød et alvorligt og mørkt Anstrøg. De ly-nende Blikke, som Griotinderne midt i deres kaade Bevægelser fæstede paa mig, den sorgelige Tone, hvormed de istemmede Chicaens muntre Melodie, den skarpe og langtrukne Tuden, som den ærværdige Præsidentinde i dette sorte Sandhedrin, Tid efter anden afløkkede sin Balaso, et Slags Spinnet, der brummer som et lille Orgel, og bestaaer af en Snes Træpiber, der i Tykkelse og Høide tage gradviis af, men især det frygtelige Grin, hvormed enhver af de nøgne Troldqvin-der, ved visse Ophold i Dandsen, betragtede mig, idet hun næsten støttede sit Ansigt paa mit, betydede mig kun altfor vel, hvilke grusomme Pinsler, den Blanco kunde vente sig, som havde vanhelliget deres Duanga. Jeg erindrede mig den Ekis hos disse vilde Folkeslag, at dandse omkring deres Fanger, førend de mishandle og myrde dem, og jeg lod ganske taalmodig disse Qvinder udføre Dandsen i det Drama, hvori jeg, som Hovedperson, skulde bevirke Knudens Opløsning. Imidlertid kunde jeg ikke lade være at gys, da jeg ved et Tegn, der blev givet paa Balasoven, saae hver Griotinde nærme sig til Baalet og deri lægge Spidsen af en Sabelklinge, Jernet af en Øre, den spidse Ende af en lang Seilnaal, Hagerne af en Tang, eller Tænderne af en Sav."

"Dandsen nærmede sig sin Ende; og Marter-Redskaberne

*) Holder inde! Holder inde! —

vare gloende. Paa et Bink af den Gamle, gik Negerinderne i Procession, den ene efter den anden, hen til Jlden, for at hente sig et af disse frygtelige Vaaben. Den som ikke kunde faae et gloende Jern, snappede en Brand. Nu saae jeg tydeligt, hvad Straf der ventede mig, og at jeg havde en Bøddel i enhver af Dandsrerinderne. Ved et andet Tegn fra deres Koryphæ, begyndte de den sidste Runddands, idet de hylede paa det frygteligste. Jeg lukkede Dinene, for dog i det mindste ikke længere at see disse Djevelinders Fryd, der, stønnende af Mæthed og Raseri, af og til sloge deres gloende Vaaben sammen over Hovederne, saa de gave Gjentyd og sprudede Myriader af Gnister. Jeg ventede hvert Dieblif at føle de gloende Tænger svide mit Kjød og brænde mine Been, og en Gysen føer igjennem alle mine Lemmer. Det var et rædsomt Dieblif; men det varede lykkeligviis ikke længe."

"Griotindernes Chica var lige ved at sluttet, da jeg i nogen Afstand hørte den Negers Stemme, som havde taget mig til Fange. Han kom løbende og raabte: Que haceis, mugeres de demonio! Que haceis alli? Dexais mi prisionero!*) Jeg aabnede atter Dinene; det var høi lys Dag. Negeren ilede til med truende Gebærder. Griotinderne studsede; men lode til at blive mindre bange for hans Trusser, end forfærdede ved Synet af den forunderlige Skabning, som fulgte med Negeren."

"Det var en meget tyk og meget lille Mand, et Slags Dverg, hvis Ansigt var bedækket med et hvidt Slør, hvori der var tre Huller, til Munden og Dinene, saaledes som de, der gjøre Bod, bruge det. Dette Slør, som faldt ned over hans Hals og Skuldre, bedækkede ikke hans haarrige Bryst, der forekom mig at være mulatfarvet, og hvorpaa en Sol af en Monstrans af mat Sølv hang i en Guldskjede. Det forsdannede Fæste af en svær Dolk stak frem af hans skarlagensrøde Belte, der sammenholdt et Skjørt med grønne, gule og sorte Striber, og Fryndserne derpaa naaede lige ned til hans

*) Hvad gjøre I, Satans Qvinder! Hvad gjøre I? Slipper min Fange!

brede og vanskabte Fodder. Hans Arme, der vare nøgne ligesom hans Bryst, svingede en hvid Stok; et Vaternosterbaand, med Perler af Sedarach, hang ved hans Belte, tæt ved Dolken, og paa Hovedet bar han en spids Hue, besat med smaa Klokker, som jeg, da han kom nærmere, til min ikke ringe Forundring gjenkjendte at være Habibrah's Gorra. Imellem Hieroglypherne paa dette Slags Mitra opdagede jeg Blodstænk, og det var sikkert den trofaste Mars Blod. Det var et nyt Tegn paa at han virkelig var død og bragte mig til endnu engang at angre den Haardhed, hvormed jeg havde bedømt ham."

"Saa snart Griotinderne fik Die paa denne Arving til Habibrah's Hue, raabte de alle paa eengang: Obien! og fastede sig næsegrus ned for ham. Jeg gjettede mig til, at det var Troldmanden i Biassou's Armee. — Basta! Basta! sagde han, da han kom hen til dem, med en hæst Røst, *de-xais el prisioniero de Biassou!**) Alle Negerinderne reiste sig i største Hast, fastede Mordredskaberne fra sig, toge atter deres Fjerforflæder paa, og paa et Bink af Obien splittedes de ad, som en Sværm Græshopper."

"Nu fastede Obien et Blik paa mig; han foer sammen, traadte et Skridt tilbage og svingede sin hvide Stok henimod Griotinderne, som om han vilde kalde dem tilbage; men efterat have mumlet Ordet *maldicho **)* imellem Tænderne, og hvistet noget til Negeren, forsoiede han sig langsom bort, med Armene overfors, som Een der gaaer i dybe Tan-
ker."

"Min Bevogter underrettede mig nu om, at Biassou vilde see mig, og at jeg maatte forberede mig paa om en Time at udholde en Sammenkomst med denne Høvding."

"Det var uden Tvivl endnu en Times Liv. Medens jeg ventede paa, at den skulde forløbe, lod jeg mine Dine løbe over Oprørernes Leir, og jeg kunde nu ved høi lys Dag skjel-

*) Holdt! Holdt! Slipper Biassou's Fange! —

**) Fordømt. —

ne hver enkelt Deel af dens besynderlige Indhold. I en anden Sindsstemning vilde jeg ikke kunne have baret mig for at lee ad de Sortes taabelige Forsængelighed; thi de vare næsten alle behængte med militaire og geistlige Prydels-fer, som de havde plyndret fra deres Offere. Største Delen af disse Prydelsfer var ikke andet end blodbestænkte Pjal-ter og det var ikke sjældent at see en broderet Krave, eller en Epaulette glimre paa en Messeserk. Uden Tvivl for at udhvile sig efter de Strabadser, hvortil de hav-
de været fordømte deres hele Liv igjennem forbleve Ne-gerne i en Uvirkksomhed, som vore Soldater aldeles ikke kjende til, selv naar de ere frie for Tjenesten. Nogle sov i den brændende Sol med Hovedet tæt op til et Baal, medens andre, med afverlende sørgmodige og vilde Blikke, sang en eensformig Sang, siddende ved Indgangen af deres ajoupas, et Slags Hytter bedækkede med Figen-eller Palmeblade, og som med Hensyn til sin fegledannede Form ligne vore aabne Telte. Deres sorte eller kobberfarvede Koner, der bleve hjulpe-
ne af Børnene, lavede Mad til dem. Jeg saae dem med Gaster omdreie Figenerne, Kartoflerne, Erterne, Kokosnød-derne, Maisen, den caraibiske Kaal, som de kalde tayo, og en Mængde andre indenlandske Frugter, som tilligemed Bove af Evin, Skildpadder og Hunde kogtes i store Kjedler, som de havde røvet fra Planternes Huse. Langt borte, ved de yderste Grændser af Leiren, dannede Grioterne og Griotin-derne store Kredse omkring Baalene, og Vinden bragte mig af og til Brudstykker af deres vilde Sange, blandede med Lyden af Guitarrerne og Balasoverne. Nogle Skildvagter, som vare posterede paa Tinderne af de omkringliggende Klipper, bevogtede Grændserne af Biasous Hovedquarteer, hvis hele Forstaaelse, i Tilfælde af et Angreb, blot var en Kreds af Karrer, belæssede med Bytte og Munition. Disse sorte Skildvagter, der stode paa de skarpe Spidser af Granit-Pyramiderne, hvormed disse Høie ere bedækkede, dreiede sig idelig omkring, ligesom Weirhanerne paa de go-

thiſke Taarne, og raabte til hverandre, med deres Lungers hele Kraft, det Ord, ſom betryggede Leirens Sikkerhed: Nada! Nada!*)

"Lid efter anden ſamlende der ſig Klynger af nyſgjerrige Negere omkring mig, der alle betragtede mig med truende Blikke."

"Endelig kom en Peloton af couleurte Soldater, ſom vare temmelig godt bevæbnede, hen imod mig. Den Sorte, hvem jeg syntes at tilhøre løſte mig fra Egetræet, hvortil jeg var bunden og overgav mig til Corporalen, af hvis Hænder han modtog en temmelig ſtor Poſe, ſom han ſieblifflig aabnede. Den var fyldt med Pjaſtre. Medens Negeren, knælende paa Græsſet, talte den med ſtørſte Jvrighed, ſløbte Soldaterne mig bort. Jeg betragtede med Forundring deres Equiperiing. De vare en Mundering af grovt brunrødt og guult Klæde efter ſpanſk Snit. Et Slags caſtilianſk montera, prydet med den ſtore røde ſpanſke Kofarde, bedækkede deres Uldhaar. Iſtedetfor Patrontaſker, havde de et Slags Jagttaſke hængende paa Siden. Deres Vaaben var en tung Flint, en Sabel og en Dolk. Jeg fik ſiden efter at vide, at det var Biaſſous Livgardeſ Uniform."

"Efter at have gjort adſkillige Omveie imellem de uregelmæſſige Rækker af Ajoupaer, ſom opfyldte Leiren, kom vi endelig til Indgangen af en Hule, dannet af Naturen, ved Foden af en af diſſe umaadelige Klippevægge, der omgave Sletten, ſom en Muur. Et ſtort Forhæng af et thibetanſk Stof, der kaldes Katchmir og der ikke ſaa meget udmærker ſig ved ſin Farve, ſom ved ſine bløde Folder og brogede Tegninger, ſkjulte det Underſte af denne Hule, ſom var omgivet af flere Beledder af Soldater, der vare equiperede paa ſamme Maade, ſom dem, der havde bragt mig hid."

"Efterat have givet og modtaget Heltraabet af de to Soldater, der gik op og ned foran Indgangen til Hulen løſ-

*) Intet! Intet! —

tede Corporalen det Katchmirs Forhæng iveiret, og førte mig ind, idet han atter lod det falde ned bag ved mig."

"En Kobberlampe med fem Arme, som ved Kjeder hang under Hvelvingen, fastede et bævende Lys paa de fugtige Bægge i denne stumle Hule. Imellem to Rækker af mulatsfarvede Soldater saae jeg en couleur Mand, siddende paa en uhyre Træblok, halv bedækket med et Tæppe af Papagoiefjer. Denne Mand hørte til det Slags Couleurte, som kaldes sacatras, hvilke blot ved en ubetydelig, ja ofte uopdagelig Nuance, ere forskjellige fra Negerne. Hans Dragt var latterlig. Et kostbart Skjert af Silkesnorer, hvorved hængte et Ludvigsfors sammenholdt et Par blaa Beenklæder, af grovt Læi, midt omkring Livet, og en Trøje af hvidt Dimity, som var for kort til at naae ned til Beltet, fuldendte hans Paaklædning. Han havde graa Støvler paa, en rund Hat med rød Kofarve, og et Par Epauletter, hvoraf den ene var af Guld med to Feltmarschals Stjerner af Sølv, og den anden af gule Uldtresser. To Kobberstjerner, der syntes at have været Eporehjul, vare fæstede paa denne sidste, uden Tvivl for at giere den værdig til at figurere ved Siden af sin glimrende Kammerat; men da disse Epauletter ikke ved Stroppe holdtes fast paa deres naturlige Plads, saa hang de ned paa begge Sider af Hverdingens Bryst. En Sabel og et Par rigt damascerede Pistoler laae ved Siden af ham paa Gjer-teppet."

"Bag ved hans Sæde stode, tause og ubevægelige, to Dreng, klædte i Slavedragt, hver med en stor Biste af Paafuglefjer i Haanden. Disse to Dreng vare hvide."

"To firkantede Stykker carmoisinrødt Gløiel, der syntes at have hørt til en Bedestol, betegnede to Pladser paa høire og venstre Side af Træblokken. Den ene af disse Pladser, nemlig den paa høire Side, havde Okien indtaget, som havde frelst mig fra de rasende Griotinders Mishandlinger. Han sad med Benene op under sig, og holdt sin Stok i Haanden, saa ubevægelig, som en Afgud af Porcelain i en chineesisk Pa-

gode; men igjennem Hullet paa Eløret, saae jeg hans lynende Bine, der bestandig vare fæstede paa mig."

"Paa begge Sider af Høvdingen stode Stabler af alle Slags Faner og Standarter, iblandt hvilke jeg opdagede den hvide Fane med Lilierne, den trefarvede og den spanske Fane. De andre vare lutter Fostere af en vild Phantasie, saaledes var der blandt andre en meget stor fulsort Fane."

"I Baggrunden af Hulen, lige oven over Høvdingens Hoved, tiltraf en anden Gjenstand sig min Opmærksomhed. Det var et Portrait af Mulatten Ogé, der var bleven radbrækket det foregaaende Aar i Cap, fordi han havde gjort Oprør, tilligemed sin Lieutenant Jean Baptiste Chavanne, og tyve andre Sorte og Couleurte. Paa dette Portrait var Ogé, en Son af en Slagter i Cap, afbildet saaledes, som han i Almindelighed lod sig afmale, i Oberstlieutenants Uniform, med Ludvigskorset og Love-Ordenen, som han havde kjøbt i Europa af Prindsen af Limburg."

"Biaßou var af Middelstørrelse, og hans uædle Ansigt udtrykkede en besynderlig Blanding af Snildhed og Grusomhed. Han lod mig træde nærmere og betragtede mig nogen Tid uden at sige et Ord; endelig gav han sig til at grine, ligesom en Hyæne."

"Jeg er Biaßou!" sagde han til mig."

"Jeg ventede mig dette Navn; men jeg kunde ikke høre det af denne Mund, og ledsaget af denne Helved-Latter, uden en indvortes Gysen. Mit Ansigt blev ikke destomindre roligt og stolt, og jeg svarede ikke et Ord."

"Naa!" sagde han paa temmelig slet Fransk. "Er Du allerede spiddet, siden Du ikke kan bøie Nygraden for Jean Biaßou, Generalissimus over de erobrede Lande, og Feltmarschal hos su Magestad catolica" — Det var nemlig Oprør-Høvdingernes Taktik, at saae Folk til at troe, at de handlede snart for Kongen af Frankrig, snart for Revolutionen, og snart for Kongen af Spanien. —

"Jeg lagde Armene overfors paa Brystet og saae stift

paa ham. Han begyndte atter at grine, thi det var en Vane hos ham."

"Ho! ho! Me pareces hombre de buen corazon.*) Naa, saa her hvad jeg vil sige Dig. Er Du en Creoler?"

"Nei," svarede jeg, "jeg er en Fransmand."

"Dette Svar bragte ham til at rynke Panden; men han vedblev med sit sædvanlige Grin."

"Desto bedre, jeg seer paa din Uniform, at Du er Officer. Hvor gammel er Du!"

"Tyve Aar."

"Naar fyldte Du dem?"

"Med dette Spørgsmaal, der vakte saa mange sørgelige Minder hos mig, faldt jeg et Dieblis i dybe Tanker. Han gjentog det heftig, og jeg svarede da: "Den Dag, da din Kammerat Leogri blev hængt."

"Han fordreiede Ansigtet af Harm og vedblev at grine; men endelig fattede han sig."

"Det er tre og tyve Dage siden, at Leogri blev hængt," sagde han til mig. "Fransmand, Du skal iaaften sige ham fra mig, at Du har levet fire og tyve Dage længere, end han. Jeg vil lade Dig blive ilive endnu idag, for at Du kan fortælle ham, hvorledes det forholder sig med hans Brøders Frihed, hvad Du har seet i Feltmarschal Jean Biassons Hovedquarteer, og hvilken Myndighed denne Generalissimus har over Kongens Folk."

"Saaledes benævnedes nemlig Jean-François, der lod sig falde Stor-Admiral af Frankrig, og hans Stalbroder, Biasson, deres oprørske Neger- og Mulathorder."

"Derpaa befalede han, at man skulde sætte mig imellem to Soldater i en Krog af Hulen, og idet han gav et Vink med Haanden til nogle Negere, der vare iførte General-Adjutants Uniform, sagde han: "Lad slaae Rappel, og lad hele Armeen samle sig omkring vort Hovedquarteer, for at vi kunne lade den passere Revue; og I, Herr Capellan," sagde

*) Du lader til at være en kjeft Karl.

han til Obien: ””Tag Ederø geistlige Dragt paa, og hold en høitidelig Messe for os og vore Soldater.””

”Obien reiste sig, bukkede dybt for Biasson, og hvisttede ham noget i Øret, som Høvdingen pludselig afbrød, og sagde med høi Røst:”

”J har intet Alter, siger J, sennor cura! Er det saa forunderligt imellem disse Bjerger? Men hvad siger det! Siden hvad Tid trænger den gode Gud, for at blive dyrket, til et prægtigt Tempel og til et Alter, prydet med Guld og Knipslinger? Gideon og Josva have tilbedet ham foran Stenblokke; lader os gjøre som de, gode Fader! Den gode Gud seer blot paa Hjertet. J har intet Alter! Velan da, kan J ikke lave Eder et af denne store Sukkerkiste, som Kongens Folk iforgaars have erobret i Plantagen Dubuission.””

Biassons Forslag blev strar iværksat, og i et Dieblis blev det Jnderste af Hulen indrettet til denne Parodie paa en firkelig Høitidelighed. Man bragte en Hostie, som var røvet fra Menigheden i Acul, fra det samme Tempel, hvor min Forening med Marie havde modtaget en Belsignelse af Himlen, der saa hurtig var bleven efterfulgt af gruelige Ulykker. Man opstillede den ranede Sukkerkiste som et Alter, og bedækkede den med et hvidt Klæde, der skulde passere for en Dug, men som dog ikke forhindrede Een fra at læse paa den ene Side af dette Alter: Dubuission og Cie, til Nantes.”

”Da det hellige Kar var sat paa Alteret, bemærkede Obien, at han manglede et Crucifix; han traf derfor sin Dolk frem, hvis horizontale Stikplade dannede et Kors, og stillede den paa Spidsen imellem Kalken og Monstransen. Derpaa, uden at tage sin Troldmands-Hue eller Poenitents-Elør af, fastede han hurtig Messeshaglen, som var røvet fra Præsten i Acul, over sit nøgne Bryst og Ryg, aabnede den sølobeslagne Messesbog, hvoraf man havde oplæst Bønner for mit ulykkelige Egtekab, og vendende sig til Biasson, hvis

Sæde var nogle Skridt fra Alteret, tilkjendegav han med et dybt Ruk, at han var færdig."

"Nu blev paa et givet Tegn af Høvdingen det Katchmirs Forhæng trukket tilside, og jeg saa hele den sorte Armee opstillet i tætsluttede Carreer foran Indgangen til Hulen. Biasou tog sin runde Hat af og fastede sig paa Knæ foran Alteret. — "'Knæler!'" raabte han med stærk Stemme. — "'Knæler!'" gjentog Anførerne for hver Bataillon. — Nu lød en Hvirvel paa Trommerne og alle Horderne knælede."

"Jeg var ene bleven ubevægelig siddende, forbittret over den skjendige Banhelligelse, der skulde foregaae for mine Dine; men de to stærke Mulatter, som bevogtede mig, trak Blokken bort under mig, stødte mig voldsom i Ryggen, saa at jeg kom til at knæle, ligesom de andre, og blev nødt til at hykle Ærbødighed og Andagt for denne forargelige Cereemonie."

"Obien fungerede med megen Gravitet, og Biasous to smaa hvide Pager gjorde Tjeneste som Diaconus og Under-Diaconus. Alle Rebellerne, der hele Tiden laae paa Knæ, overværede Cereemonien med lige saa stor Andagt, som deres Generalissimus, der havde foregaaet dem med sit Exempel. Nu hævede Obien den hellige Hostie imellem sine Hænder, vendte sig til Hæren og raabte i den almindelige Dialect: *Zoté coné bon Giu; ce li mo fé zoté voer. Blan tonyé li; touyé blan yo toute!**) Ved disse Ord, der bleve udtalte med en stærk Stemme, som jeg troede at have hørt før, udstødte hele Skaren et frygteligt Brøl; de sloge længe deres Baaben sammen, og der behøvedes ikke mindre end Biasous Sauvagarde for at forhindre, at denne vilde Larm ikke skulde bebude min sidste Time. Jeg indsaae til hvilken

*) I kjende den gode Gud; det er ham, som jeg viser Eder. De Hvide have dræbt ham; dræber derfor alle de Hvide. — Ved disse Ord pleiede siden efter *Loussaint-Louverture* at tiltale Negerne efter Communionen. —

Grad af Billedhed og Ræsenhed disse Mennesker kunde bringe, for hvem en Dolk var et Crucifix, og paa hvis Gemt ethvert Indtryk virker hurtigt og dybt."

"Da Ceremonien var tilende vendte Obien sig til Biasson med et ærbødig Blik. Nu rejste Hovdingen sig, og henvendende sig til mig, sagde han paa Fransk: ""Man beskylder os for, at vi have ingen Religion. Du seer nu, at det er Bagvaskelse, og at vi ere gode Catholiker: ""

"Jeg veed ikke om han sagde dette for Spøg eller Alvor. Strax efter lod han sig bringe en Glasfumme, fuld af sorte Maiskorn, hvori han fastede nogle hvide; derpaa løftede han Rummen høit op over sit Hoved, for at hele hans Hær kunde see den, og raabte: ""Brødre, I ere den sorte Mais, de Blanke, Eders dødelige Gjender, ere den hvide! "" Ved disse Ord rystede han Rummen, og da næsten alle de hvide Korn vare forsvundne under de sorte, udbød han begejstret og med en triumpherende Mine: ""Guetté blan ce la la!"" *)

"Et nyt Bifaldsraab, der blev gjentaget af ethvert Echo i Bjergene, belønnede Hovdingens Tale. Biasson vedblev, idet han bestandig blandede creolske og spanske Phraser imellem sit flette Fransk: ""El tiempo de la mansuetud es pasado. **) Vi have længe nok været taalmodige, som Lammene, med hvis Uld de Hvide sammenligne vort Haar; lader os nu være glubke og uforsonlige, som Pantherdyrene og Jaguarerne i de Lande, hvorfra de have revet os bort. Kraften alene erhverver Rettigheder. Alt tilhører den, der viser sig kæk og uden Medlidenhed. St. Loup har to Festerdage i den gregorianske Calendar, og Paaske-Lammet kun een! — Er det ikke sandt, Herr Capellan? ""

"Obien svarede med et bekræftende Blik."

""De ere komne, "" vedblev Biasson, "" De ere komne,

*) Lægger Mærke til hvad de Hvide ere i Forhold til Eder.

**) Det er ikke længere Tid at vise Mildhed og Sagtmodighed.

disse Gjender af Menneſſelighed, disse Hvide, disse Coloniſter, disse Plantere, disse Kjøbmænd, ſande demonios, udſpyede af Alectos Gab. Son venidos con insolencia;*) de Stolte havde Baaben, og vaiende Fjerbuſke; vare iførte prægtige Klæder og foragtede os, fordi vi vare ſorte og nøgne. De tænkte i deres blinde Vergjerrighed, at kunne adſplitte os lige ſaa let, ſom disse Paafuglefjer forjage de ſorte Sværme af Myg og Muſſitter!" — —

"Da han havde fremført denne Lignelſe, rev han Biften ud af den ene hvide Slaves Hænder, ſvingede den over Hovedet med mange truende Gebærder, og vedblev:"

"Men, mine Brødre, vor Armee er faldet over deres, ſom Inſecterne over et Madsel; de ere faldne med deres ſkønne Uniformer under Huggene af disse nøgne Arme, ſom de anſaae for kraftløſe, uvidende om at det gode Træ er haardeſt, naar Barken er tagen af det. Nu ſjelve de, de fordmælte Tyranner! Yo gagné peur!"**)

"Et triumpherende Glædeshyl lød ved dette Udraab af Høvdingen, og hele Skaren gjentog længe: Yo gagné peur!"

"Creolſke og congolſke Sorte," tilføiede Diasſou," Hven og Frihed! Couleurte, lader Eder ikke forføre de los diabolos blancos. Eders Fædre ere iblandt dem, men Eders Mødre hos os. Forreſten, o hermanos de mi alma,***) have de aldrig handlet ſom Fædre imod Eder, men alene ſom Herrer. I vare lige ſaa vel deres Slaver, ſom de Sorte. Medens et elendigt Skjort knap bedækkede Eders Lender, der bleve brændte af Solen, prunkede Eders barbariſke Fædre under buenos sombreros, bare Nanſins Trøier om Hverdage, og om Helligdagene pragtfulde Kjoler af Barken eller Fløiel. Forbandede disse unaturlige Skabninger! Men da den gode Guds hellige Ord forbyde det, ſaa forgræber Eder ikke ſelv paa Eders egen Fader. Skulde I møde

*) De ere komne med Hovmod. —

**) Creolſt Dialect: De ere bange! —

***) O, I min Sjæls Brødre. —

dem i de fjendtlige Rækker, hvo forhindrer Eder da fra amigos, at sige til hverandre: Touyé papa moé, ma touyé quena toué. *) Hevn, Kongens Folk! Frihed for alle Mennesker! Det Skrig finder Gjenlyd paa alle Øerne; det er udgaaet fra Quisqueya **) og det skal vække Tabago og Cuba. Det er en Hovding for de hundrede og fem og tyve bortløbne Negere fra det blaa Bjerg, det er en Sort fra Jamaica, Bouckmann, der har plantet Oprørsfanen imellem os. En Seier har været hans første Broderskabs-Handling med de Sorte paa St. Domingo. Lader os følge hans Exempel, med Fakkelen i den ene Haand og Øren i den anden! Ingen Naade med de Hvide! Ingen Naade med Planterne! Lader os myrde deres Familier, og ødelægge deres Plantager, saa at der ikke bliver et Træ tilbage paa deres Eiendomme, der jo strækker sine Rødder op imod Himlen. Lader os oprode Jorden, for at den kan sluges de Hvide! Mod, mine Venner og Brødre! Vi skulle snart stride og ødelægge; og vi skulle seire, eller døe! Seire vi, da skulle vi nyde alle Livets Glæder, døe vi, saa drage vi ind i Himlen, hvor Helgenene vente os, ind i Paradiset, hvor enhver tapper Krieger faaer en dobbelt Rançon af aguardiente, ***) og en dobbelt Pjaster om Dagen!"

"Dette Slags frigerste Bøn, der kun maa forekomme Dem latterlig, mine Herrer, gjorde en vidunderlig Virkning paa Oprørerne. Det er sandt, at Biassous livlige Bevægelser, hans begejstrede Stemme, det ham egne Grin, hvormed han afbrød sine Ord, og den Snedighed, hvormed han indblandede saadanne Omstændigheder, der smigrede Oprørernes Lidenstaber eller Interesse, gav hans Betsalenhed, der ganske passede for dette Auditorium, en overvættets Kraft."

*) Dræb Du min Fader, saa skal jeg dræbe din. Man har virkelig hørt Mislatter, der paa en Naade capitulerede med Forbrydelsen, Fadermord, sige disse frygtelige Ord. —

**) Et gammelt Navn for St. Domingo, som betyder Stort Land. De Indfødtne kalde den ogsaa Aity (Haiti). —

***) Brændevin. —

"Jeg vil derfor ikke forsøge paa at beskrive Dem den vilde Enthusiasme, der viste sig i Oprørernes Hær efter Biassons Tale, der var en uharmonisk Blanding af Skrig, Klager og Hyl. Nogle sloge sig for Brystet, andre stødte deres Koller og Sabler sammen; og atter andre bleve ubevægelig liggende paa Knæ eller næsegrus. Flere Negerinder sønderreve Bryst og Arme med Fiskefinnerne, som de brugte istedetfor Kam, til at udrede deres Haar. Guitarrer, Tamtammer, Trommer og Balasvoer lode inellem Musketsalver. Det blev til et Slags Festdag."

"Biasson vinkede med Haanden, og Støien ophørte som ved et Underværk; enhver Neger indtog sin Plads i Stilhed. Denne Mandstugt, hvortil Biasson havde bragt sine Ligemænd ved den blotte Overvægt af sin Forstand og kraftige Willie, vakte virkelig min Beundring. Alle Soldaterne i denne Oprørshær syntes at tale og bevæge sig under deres Anførers Hænder, ligesom Tagenterne paa et Klaveer under den Spillendes Fingre."

"Et andet Skuespil, et nyt Charlatanerie tildrog sig nu min Opmærksomhed, det var de Saaredes Forbinding. Obien, der havde et dobbelt Kald i Armeen at opfylde, baade som Læge for Sjelen og Legemet, havde begyndt at undersøge de Syge. Han havde taget sine geistlige Prydelser af, og ladet bringe hen til sig en stor Kasse med flere Rum, hvori han havde sine Lægemidler og Instrumenter. Han anvendte kun sjældent sine chirurgiske Instrumenter, og naar jeg undtager en Lanzet af Fiskebeen, hvormed han meget behændig forstod at aarlade, syntes han temmelig feitet at haandtere Tangen og Kniven, som han brugte istedetfor Pincet og Bistouri. Han indskrænkede sig som oftest til at foreskrive Decocter af Pomerantser, eller Mixturen af China, Sarsaparille og nogle Slurker gammelt Sukkerbrændeviin. Hans Yndlingsmiddel, som han sagde var universalt, bestod af tre Glas Rødviin, hvori han kom en stødt Mustatnød og Blommen af et Æg, de var godt kogt i Asken. Han anvendte dette Specificum

til ethvert Saar eller enhver Sygdoms Helbredelse. De begribe letteligen, at dette Lægemiddel var lige saa latterligt som den Kunst, han udøvede; og det er sandsynligt, at de saa heldige Kure, den bevirkede, ikke havde været tilstrækkelige til at vedligeholde de Sortes Tillid til Obien, hvis han ikke havde søiet nogle Gjøglerkunster til sine Medicamenter, og søgt at virke saa meget mere paa Negerne's Indbildningskraft, som han virkede mindre paa deres Onder. Saaledes indskrænkede han sig undertiden til blot at berøre deres Saar, medens han gjorde nogle mystiske Tegn; en anden Gang benyttede han sig meget snildt af den Smule gamle Overtro, som de blandede i deres nybagte Catholicisme, og lagde en lille Fetisch-Sten, indviklet i Charpie, i Saaret, og den Syge tillagde nu Stenen de velgjørende Virkninger, som skyldtes Charpiet. — Forkyndte man ham, at en eller anden Patient, som han havde haft i Kuur, var død af sit Saar, og maaskee for hans Forbindings Skyld, svarede han ganske rolig med en høitidelig Stemme: "Det havde jeg forudseet, det var en Forræder; ved denne eller hiin Plantages Brand har han frelst en Hvid. Hans Død er en Straf!" — Og Oprørerskaren bifaldt dette, meer og meer fortrolige med hans Følelser af Had og Hæv. Gjøgleren anvendte blandt andet et Helbredelsesmiddel, der for sin Eiendommeligheds Skyld var mig meget paafaldende. Det var paa en af de sorte Høvdinge, der var bleven temmeligt farligt saaret i den sidste Træfning. Han undersøgte Saaret længe, forbandt det, saa godt han kunde, og steg derefter op paa Alteret. "Alt dette har intet at betyde," sagde han. Derpaa sønderrev han tre eller fire Blade af Messebogen, brændte dem ved Flammen af Borkjerterne, som vare røvede fra Kirken i Acul, og idet han blandede Asken af dette hellige Papir i lidt Viin, som han hældede i Kalken, sagde han til den Saarede: "Drif! Dette er Lægedom!*)" — Den Saarede

*) Dette Middel anvendes temmelig hyppigt i Afrika, især af Maurerne i Tripolis, som ofte kaste Asken af et Blad af Mahomed's Bog

draf med et fast tillidsfuldt Blik paa Gjøgleren, der holdt Hænderne over hans Hoved, som for at nedbede Himlens Belsignelse; og Overbeviisningen om at vorde helbredet, bidrog maaskee til at han virkelig blev det." —

"Et andet Dytrin, hvori den tilslørede Obi ogsaa var Hovedpersonen, fulgte paa dette; Lægen havde afløst Præsten, Troldmanden afløste nu Lægen."

"Hombres, escuchate!"*) udbød Obien, der, efter at have sprunget omkring med en utrolig Behændighed paa det selvgjorte Alter, endelig satte sig ned og traaf Benene op under sit sribede Skjort; "escuchate, hombres! Nærmer Eder Alle, som ønske at læse i Skjebnens Bog, og vide Eders Lod her i Livet; jeg skal aabenbare Eder det; thi hé estudiado la ciencia de los Gitanos."**)

"En Mængde Negere og Mulatter styrtede frem imellem hverandre. — "En for een!" raabte Obien, hvis hæse og hule Stemme undertiden antog hiin skingrende Tone, der forkom mig bekjendt. "Dersom I alle stimle til, saa skulle I alle indtræde i Graven." — De standsede. I dette Øieblik nærmede sig en couleurt Mand, klædt i hvid Trøje og Pantalongs, med en Straahat paa Hovedet, ligesom de rige Plantere, og traadte hen til Biasou. Forsærdelsen stod malet paa hans Ansigt. "Naa!" sagde Høvdingen med sagte Røst: "Hvad er der paa Færde? Hvad fattes Dig, Rigaud?" — Det var Anføreren for de oprørske Mulatter, der siden efter er bekjendt under Navn af General Rigaud, et listigt Menneske med det ærligste Udsvortes, og grusom i høieste Grad under Blidhedens Maske. Jeg betragtede ham med Opmærksomhed. — "General," svarede Rigaud — og han talte meget sagte, men da jeg sad i Nærheden af

i deres Drik, og denne tillægge de vidunderlige Virkninger. En engelsk Rejsende kalder denne Drik en Indgynelse af Koranen.

*) Mennesker, hører! Den Betydning, som Spanierne tillægge Ordet hombre, i dette Tilfælde, lader sig ikke oversætte. Det er mere end Menneske, og mindre end Ven.

**) Jeg har studeret Egypternes Videnskab.

Biassou kunde jeg høre hvert Ord — ””ved Udkanten af Leiren staaer et Sendebud fra Jean François. Bouckmann er falden i en Træfning mod Touzard, og de Hvide have plantet hans Hoved, som et Seierstegn, i deres By.”” — ””Ikke andet?”” sagde Biassou, og hans Dine straaede af hemmelig Glæde over at Høvdingernes Antal formindskedes, hvorved nødvendigviis hans Anseelse maatte stige. — ””Sendebudet fra Jean-François har endnu et andet Budskab at forkynde Dig.”” — ””Det er godt,”” svarede Biassou, ””og forjag saa denne frygtsomme Mine af dit Ansigt, min kjære Rigaud.”” — ””Men,”” indvendte Rigaud, ””frygter Du ikke, General, for det Indtryk Bouckmanns Død vil gjøre paa dit Hær?”” — ””Du er ikke saa ensfoldig, som Du anstiller Dig, Rigaud,”” svarede Høvdingen; ””Du skal nu bedømme Biassous Handlemaade. Forhal blot Budets Ankomst et Kvarteers Tid.”” —

”Nu nærmede han sig til Obien, der, under denne Samtale, som blot blev hørt af mig, havde begyndt sine Spaaedomskunster, ved at udsørge Negerne og undersøge Linierne paa deres Pander og Hænder, samt tildele dem større eller mindre Fremtids Lykke, i Forhold til Klangen, Farven og Størrelsen af den Mynt, som hver Neger kastede i en sølvforgyldt Skaal, der stod ved hans Fodder. Biassou hvilede ham nogle Ord i Øret. Trolldmanden fortsatte uafbrudt sine metopskopiske Operationer.”

””Den,”” sagde han, ””som midt paa Panden, paa Sol-Nynken, har en lille Kvadrat eller Triangel, skal opnaae stor Lykke uden Møie og Anstrengelse.””

””Figuren af tre tæt sammenstillede S, paa hvilket Sted af Panden de saa findes, er et meget sørgeligt Tegn; thi det bebuder ufeilbarlig den, der har det, at han skal drukne sig, hvis han ikke paa det omhyggeligste undgaaer Vandet.””

””Fire Linier, som løbe ud fra Næsen, og to og to bøie sig tilbage paa Panden oven over Dinene, betyde, at man

engang skal vorde Krigsfange, og at man skal vansmægte i Fjendernes Lænker.””

”Her gjorde Obien et Ophold. — ””Kammerater,”” tilføiede han alvorlig, ””jeg har bemærket det Tegn hos Bug-Jargal, som var Anfører for de fjeffe Mænd fra Morne-Rouge.””

”Disse Ord, som stadfæstede, min Formodning om Bug-Jargals Fangenskab endnu mere, bleve modtagne med Klageraab af en Flok, som blot bestod af Sorte, hvis Anførere bare skarlagensrøde Beenklæder; det var Banden fra Morne-Rouge.”

”Obien begyndte imidlertid atter:”

””Den, der paa høire Side af Vandens, paa Maanens Linie, har en Figur, som ligner en Greb, maa vogte sig for at være orkesløs, eller hengive sig for meget til Bellyst.””

”Et lille, men vigtigt Tegn, det arabiske Talchiffre 3, paa Sol-Linien, betyder Stofkeprygl — —””

”En gammel spansk-domingoisk Neger afbrød Troldmanden. Han slæbte sig hen til ham, og bad om at blive forbunden. Han havde faaet et Saar i Vandens, og det ene Die, som var revet ud af sin Hulning, hang blodigt ned paa Kinden. Obien havde glemt ham paa sin medicinske Visitation; men i det Dieblis han saa ham, raabte han:”

””Runde Figurer paa den høire Deel af Vandens, paa Maanens Linie, bebude Svaghed paa Dinene. — Hombre,”” sagde han til den ulykkelige Saarede, dette Tegn er meget kjendeligt paa din Pande, lader os see din Haand.””

””Alas exelentissimo sennor,”” svarede den anden, ””mir’ usted mi ojo!” *)

””Fatra!””) **) svarede Obien fortredeilig, ””hvad behøver jeg at see dit Die — — din Haand vil jeg see.””

”Den Ulykkelige rakte ham sin Haand, og mumlede bestandig: ””mi ojo!””

*) Alt! Høigunstige Herre, betragt mit Die.

**) Benævnelsen paa en gammel Neger, som er ude af Tjeneste.

""Godt!"" sagde Troldmanden, ""dersom der findes et Punkt omgivet af en lille Cirkel paa Levelinien, saa bliver man eensiet. — See der er Punktet og den lille Cirkel, Du bliver eensiet.""

""Ya le soy,""*) svarede den stakkels Fatras med et uheldigt Suk; men Obien, som ikke længere var Chirurg, stødte ham voldsom tilbage, og vedblev, uden at bryde sig om den uheldige Eensiedes Klager."

""Escuchate, hombres! Dersom de syv Linier paa Panden ere smaa, frumme og svagt antydede, saa bebude de Personen en kort Levetid.""

""Den, som imellem Dienbrynene, paa Naanens Linie, har Figuren af to forslagte Pile, skal døe i et Slag.""

""Dersom Levelinien, som løber tværs igjennem Haanden, danner et Kors ved Enden tæt ved Leddet, betyder det, at man skal miste sit Liv paa Skafottet — — Og jeg maa sige Eder, hermanos, en af de kjeffeste Støtter for Uafhængigheden, Bouckmann, har disse tre sørgelige Tegn.""

""Ved disse Ord tilbageholdt alle Negerne deres Andedræt; deres Dine, som vare stift fæstede paa Gjøgleren, udtrykte det Slags Opmærksomhed, der nærmer sig til Bedøvelse.""

""Jeg kan blot ikke,"" tilføiede Obien, ""blive flog paa dette dobbelte Tegn, der paa eensgang truer Bouckmann med en Bataille og et Skafot. Ikke destomindre er min Kunst ufeilbar.""

""Han standsede og verlede et Diekast med Biassou, som derpaa hvilede noget til en af sine Adjutanter, der øiebliklig forlod Hulen.""

""En aabenstaaende Mund,"" sagde Obien, i en halv ondskabsfuld, halv spøgende Tone, idet han atter vendte sig til sit Auditorium, ""en flodset Holdning, nedhængende Arme, og den høire Haand dreiet ud ad, uden at man kan gjette

*) Jeg er det allerede.

Marfagen, bebuder medfødt Dumbhed, Orkesløshed og flau Nysgjerrighed.””

”Biasson grinte. — I dette Dieblif kom Adjutanten tilbage med en Neger, bedækket med Snavs og Støv, og hvis Fødder, der vare sønderrevne af Torne og Kiselftene, viste at han havde gjort en lang Marche. Det var Sendebudet, som Rigaud havde talt om. I den ene Haand holdt han en forseglet Pafke, i den anden et aabent Pergament, der var forsynet med et Segl, hvis Præg var et brændende Hjerter. I Midten stod et Navnetræk, der var dannet af de to characteristiske Bogstaver M og N, uden Tvivl for at tilkjendegive Foreningen imellem Fri-Mulatterne og Neger-slaverne. Ved Siden af dette Navnetræk læste jeg følgende Indskrift: ”Fordommen er tilintetgjort, Jernlænken er brudt; leve Kongen!” Dette Pergament var et Pas, udstedt af Jean-François.”

”Budet foreviste Biasson Passet, og efterat have bukket sig lige til Jorden, overrækkede han ham den forseglede Pafke. Høvdingen aabnede den hurtigt, gjennemløb Depecherne, som den indeholdt, stak en af dem i sin Erøielomme, og udbrød med en sorgfuld Mine, idet han knugede de andre mellem sine Hænder:

””Kongens Folk!””

”Negerne bukkede dybt.”

””Kongens Folk! Hører hvad Jean-François, Stor-Admiral af Frankrig, og Generallieutenant i Hans Majestæt Kongen af Spaniens og Indiens Armee melder Jean Biasson, Generalissimus over de erobrede Lande, og Feltmarschal i Hans catholske Majestæts Hær:””

”””Bouckmann, Anfører for hundrede og tyve Sorte

”””fra det blaa Bjerg paa Jamaica, som vare erkjendte

”””uafhængige Generalgouverneuren i Belle-Combe,

”””Bouckmann er falden som et Offer i sin hæderlige

”””Kamp for Frihed og Menneskelighed imod Tyrannie

”””og Grusomhed. Denne heltemodige Høvding er ble-

""ven dræbt i en Træning med den fiendige Louzards
 ""hvilde Røverpaf. Uhyrerne have afbugget hans Ho-
 ""ved og forkyndt, at de ville stille det offentlig til Skue
 ""paa et Skafot i deres By, Cap. — Hevn!""

"En modløs, sørgelig Taushed herskede et Dieblif i Hæ-
 ren efter Oplæsningen af denne Beretning; men Obien reiste
 sig paa Alteret, og raabte triumpherende, idet han svingede
 sin hvilde Stof:"

""Salomon, Zorobabel, Eleazar Thaleb, Cardan, Judas
 Bowtharicht, Averoës, Albert den Store, Bohabdil, Jan de
 Hagen, Anna Baratro, Daniel Ogrumof, Rachel Glinz, Al-
 tornino! Jeg takker Eder! Propheternes Videnskab har ikke
 skuffet mig. Hijos, amigos, hermanos, muchachos, mozos, madres,
 y vosotros todos qui me escuchais aqui,*) hvad havde jeg
 forudsagt? que habia dicho? Tegnene paa Bouckmanns
 Pande havde aabenbaret mig, at han ikke skulde leve længe,
 og at han skulde falde i et Slag; Linierne i hans Haand,
 at han skulde komme paa et Skafot. Min Kunsts Aabenba-
 ringer gaac trolig i Opsyldelse, og Begivenhederne søie sig af
 sig selv, for endogsaa at realisere de Omstændigheder, som vi
 ikke kunde forene sammen, Døden paa Valpladsen og Skaf-
 ottet! Brødre, beundrer!""

"Under denne Tale havde de Sortes Modløshed forvand-
 let sig til et Slags hellig Gysen. De hørte med en Tillid,
 der var blandet med Rædsel, paa Obien, som ganske henrykt
 over sig selv, spankede omkring paa Sukkerkisten baade paa
 langs og tværs, og dens Overflade var stor nok for ham til
 at tumle sig paa. Biasou henvendte sig nu med sit sædvan-
 lige Grin til ham."

""Herr Capellan, eftersom I veed hvad der skal skee i
 Fremtiden, saa ønskede vi gjerne at I vilde forkynde os, Jean
 Biasou, mariscal de campo, vor Fremtids Skjebne.""

"Obien standsede sin Marche paa det grøtteste Alter, hvor

*) Sonner, Benner, Brødre, Unglinger, Børn, Mødre, og Alle I an-
 dre, som her høre mig.

de lettroende Negere tilbade ham som en Gud, og sagde med Stoltthed til den selvgjorte mariscal de campo: ""Venga vuestra merced!*)"" For Diebliffet var Obien den vigtigste Mand i Armeen, og den militaire Magt maatte vige for den geistlige. Biassou nærmede sig, men man kunde tydeligt læse nogen Foragt i hans Ansigt."

""Eders Haand, General,"" sagde Obien, og bukkede sig, for at gribe den. ""Empezo.**) — Bøiningss-Linien, der er lige stærk antydet i sin hele Længde, lover Eder Rigdomme og Lykke. — De fire lige Linier, som overstære den forkynde Eder Ære og Værdighed. — Levelinien, der er lang og dyb, spaaer Eder et sorgfrit Liv, og en kraftfuld Alderdom; og det at den er smal betegner Eders Viisdom, Eders Klogt og Eders Hjertes generosidad. For øvrigt seer jeg der et Tegn, som Chiromantikerne kalde det lykkeligste af alle, en Mængde smaa Rynker, som give den Udseendet af et Træ med mange Grene, der strække sig op imod Ballen af Haanden; det er det visse Tegn paa Storhed og Overflod. — Sundheds-Linien, der ogsaa er meget lang, stadfæster Leveliniens Spaadomme. Den forkynder ogsaa Mod, og dens krumbsiede Stilling henimod Lillefingeren, General, hvorved den danner et Slags Krog, er Tegnet paa en gavnlig og fornøden Strengthed.""

""Bed disse Ord fæstede den lille Obi sine funklende Dine paa mig igjennem Hullet paa Sløret, og jeg hørte atter den bekjendte Tone, der saa at sige skjulte sig bag hans Stemmes sædvanlige Gravitet. Han vedblev med samme Gebærder, som før: — ""Tæt besat med smaa Cirkler, forkynder Sundheds-Linien Eder et stort Antal af nødvendige Henrettelser, som J maa anordne. Den bryder af henimod Midten, for at danne en Halvcirkel, der er et Tegn paa, at J vil blive udsat for store Farer af de vilde Dyr, det vil sige de Hvide, hvis J ikke udrydder dem. — Lykke-Linien, om-

*) Kom, Eders Naade!

**) Jeg begynder.

given ligesom Levelinien af smaa Grene, der strække sig op imod Ballen af Haanden, stadfæster den Magt og Vælde, hvortil J i Fremtiden er kaldet; lige og tynd henimod dens yderste Spidse forkynnder den Hersker-Talentet. — Den femte Linie, nemlig Trianglens-Linie, der er forlænget lige hen til Roden af Mellemfingeren, lover Eder det lykkeligste Udfald af Eders Foretagender. — Lader os nu betragte Fingrene. — Tømmelfingeren, gennemfuret paa langs af smaa Linier, der løbe fra Neglen til det nederste Led, lover Eder et stort Arvelod, upaatvibelig Bouckmanns Hæder!”” tilføiede Obien med høj Røst. — ””Den lille Forhøining, som danner Roden til Pegefingeren er bedækket med smaa fine Rynker, og bebuder Ære og Værdigheder! — Mellemfingeren tyder intet! — Eders Ringfinger er gennemkrydset af mange Linier, den ene over den anden, og tilkjendegiver, at J skal betvinge alle Eders Fjender og seire over alle Eders Medbeilere! Disse Linier danne lutter St. Andreas-Kors, et Tegn paa Genie og Kløgt! — Ledet, som forbinder Lillefingeren med Haanden er bedækket af krumme Rynker: Lykken vil overvælde Eder med sine Goder. Jeg opdager endnu en Cirkel, et Tegn, man kan føie til de andre, og som spaaer Eder Magt og Herlighed!””

””Lykkelig, siger Eleazar Thaleb, lykkelig er den, der har alle disse Tegn! Skjebnen sørger for hans Lykke, og hans gode Stjerne vil bringe ham den Genius, som skjenker Ære. — Tillad mig nu blot, General, at undersøge Eders Pande. — Zigeunerinden Rachel Flintz siger: den, der midt paa Panden, paa Solrynken har en Kvadrat eller en Triangel, skal gjøre stor Lykke — — Der er den, og saa tydelig, som mulig. Dersom dette Tegn er paa højre Side, saa lover det en vigtig Succesion — — Bestandig den efter Bouckmann! Figuren af en Hesteskø mellem Dienbrhyne under Maanerynken, tilkjendegiver, at man vil vide at hevne sig over Uretfærdighed og Tyrannie. Jeg har dette Tegn og J ogsaa — — —””

"Maaden, hvorpaa Obien udtalte Ordene, jeg har dette Tegn, var mig paafaldende.

"Man finder det," tilføjede han i samme Tone, "hos de Kjekke, der kunne udtænke et modigt Oprør og afkaste Trældomsaaget i et Slag. Levetoen under Eders Dienbrøn beviser Eders uroffelige Mod. Endelig, General Jean Biasson, fremviser Eders Pande det mærkeligste af alle lykkespaaende Tegn, nemlig Foreningen af de Linier, som danne Bogstavet M, der er det første i den hellige Jomfrues Navn. Paa hvilket Sted i Panden, eller paa hvilken Rynke, denne Figur viser sig, forkynder den Genie, Ære og Magt, og den, der har den, skal altid give den Sag, han tager sig af et heldigt Udfald, og de, der have ham til Anfører, skulle aldrig lide noget Tab; han opveier ene alle sit Parties Forsvarere. I er denne Lyffens Udvalgte;"

"Gratias, Herr Capellan," sagde Biasson, idet han atter vilde begive sig til sin Trone."

"Blev et Dieblif, General," udbrød Obien, "jeg glemte endnu et Tegn. Sol-Linien, der er stærk fremstikkende paa Eders Pande, forkynder sin Levemaade, Higen efter at skabe Lyffelige rundt omkring Eder, megen Gavnildhed og Tilspieslighed til Pragt."

"Biasson syntes at forstaae, at Forglemmelsen snarere var paa hans Side, end paa Obiens. Han trak derfor en temmelig vægtig Pung op af sin Lomme og fastede den i Selvfadet, for ikke at gjøre Sol-Linien til Løgner."

"Høvdingens glimrende Horoscop havde imidlertid gjort sin Virkning paa Hæren. Alle Oprørerne, over hvilke Obiens Ord, efter Tidenden om Bouckmanns Død, havde faaet langt større Magt, end før, gik over fra Modløshed til Enthusiasme, og, med blind Tillid til deres useilbare Obi og udmærkede General, gave de sig til at skraale af fuld Hals: Leve Obien! Leve Biasson! Obien og Biasson saae paa hinanden, og det forekom mig, at jeg hørte Obiens qvalte Lat-ter besvare Generalissimusens Grin."

"Jeg veed ikke hvorfor denne Obi bestandig bestjefligede mine Tanker; men jeg troede stedse at have seet eller hørt noget før, som havde Lighed med dette besynderlige Væsen. Jeg vilde derfor gjerne have ham til at tale."

"Herr Obi, sennor cura, doctor medico, Herr Capellan, bon per!*)" sagde jeg til ham."

"Han vendte sig hurtigt om."

"Her er endnu een, hvis Horoscop De ikke har stillet, og det er mig."

"Han lagde sine Arme overfor sig paa Sol=Solen, der hang paa hans lodne Bryst, og svarede ikke et Ord. Jeg sagde derfor atter:"

"Jeg ønskede gjerne at vide min Fremtids Skjebne; men Deres brave Kammerater have taget mit Uhr og min Børs fra mig, og De er sikkert ikke den Troldmand, der spaaer gratis."

"Han gik hurtigt hen til mig, og hviskede mig med sin hæse Røst i Øret:"

"Du tager Feil! Lader os see din Haand."

"Jeg rækkede ham den og saae stift paa ham. Hans Øine funkede; og han lod til at undersøge min Haand."

"Naar Levelinien," sagde han til mig, "hen imod Midten overføres af to smaa Tverstreger, saa er det Tegnet paa en nærforestaaende Død. — Din Død er nær!"

"Derfor Sundheds=Linien ikke findes midt i Haanden, og der kun er Levelinien og Lykkelinien, forenede saaledes ved deres Udspring, at de danne Figuren af en Krog, saa kan man ikke vente sig nogen naturlig Død. — Vent Dig derfor ingen naturlig Død!"

"Derfor hele Underdelen af Pegefingeren gennemskæres af en Linie, saa skal man døe en voldsom Død! — Hører Du, bered Dig paa en voldsom Død!"

"Der laae noget glædeligt i denne Gravbrøst, der forkyndte mig Døden; men jeg hørte derpaa med Ligegyldighed og Foragt."

*) Creolsk Dialect: "Gode Fader!"

""Trolldmand,"" sagde jeg til ham med et foragteligt Smil, ""Du er en duelig Karl! Du spaaer sikkert!""

""Han nærmede sig endnu engang til mig.""

""Du tvivler om min Videnskab! Velan da, saa hør! Bruddet af Sollinien paa din Pande siger mig, at Du tager en Fjende for en Ven, og en Ven for en Fjende. —""

""Meningen af disse Ord syntes at sigte til Forræderen Pierre, som jeg havde elsket, og som havde bedraget mig, og til den trofaste Habibrah, som jeg havde hadet, og hvis blodige Klæder bevidnede at han var falden som et Offer for sit Mod og sin Hengivenhed. — ""Hvad mener Du?"" udbrød jeg — — ""

""Hør mig ud,"" vedblev Obien. ""Jeg har sagt Dig, hvad der skal skee; hør nu hvad der er skeet: Maanens Linie har en lille Bøining paa din Pande: det betyder, at din Kone er bleven røvet fra Dig — — ""

""Jeg gøs; jeg vilde springe op fra mit Sæde, men mine Bevogtere holdt mig tilbage.""

""Du har ingen Taalmodighed,"" svarede Trolldmanden; ""hør dog til Enden: Det lille Kors, som overfører den yderste Spids af denne Bøining, fuldstændiggjør Spaadommen: Din Kone er bleven røvet fra Dig selve Bryllupsnatten — — ""

""Elendige!"" raabte jeg, ""Du veed hvor hun er! Hvo er Du?"" — Jeg forsøgte endnu engang at slippe løs, og rive Sløret af ham; men jeg maatte vige for den overlegne Mængde, og med Harm saae jeg den hemmelighedsfulde Obi bortffjerne sig, idet han sagde: ""Troer Du mig nu? Bered Dig til din nærforestaaende Død!""

""Til for et Dieblif at udrive mig af den Forvirring, hvori dette besynderlige Optrin havde bragt mig, behøvedes intet mindre end det nye Drama, der fulgte paa den Farce, som Biasou og Obien havde opført for deres forbavsede Horde.""

""Biasou havde atter indtaget sin Plads paa Tronen,

og Obien havde sat sig paa høire, og Rigaud paa venstre Side af ham. Obien, der havde lagt Armene overfor sig paa Brystet, syntes hensunken i dybe Grublerier, medens Biasou og Rigaud tyggede Tobak; og en Adjutant spurgte den selvgjorte mariscal de campo, om han skulde lade Tropperne passere Revue, da tre Negerflokke stimlede til Indgangen af Hulen med rasende Skrig. Enhver af disse Flokke bragte en Fange, som de vilde overgive Biasou, mindre for at vide om det vilde behage ham, at benaade dem, end for at erfare hans Bestemmelse i Henseende til de Ulykkeliges Dødsmaade. Deres rasende Skrig forkyndte tydeligt nok deres Mening: Død! Død! — Muerte! Muerte! — Death! Death! raabte nogle engelske Negere, uden Tvivl af Bouckmanns Bande, der allerede havde forenet sig med Biasous spanske og franske Sorte.”

”Biasou paabød dem Tausshed ved at vinke med Haanden, og lod de tre Fanger føre til Indgangen af Hulen. To af dem kjendte jeg; den ene var Borgergeneralen C***, denne Philantrop, som corresponderede med alle Negrophiler i Verden, og som i Raadsforsamlingen hos Gouverneuren havde gjort et saa grusomt Forslag angaaende Slaverne; den anden var den tvetydige Planter, der havde saa stor Modbydelighed for Mulatterne, til hvilke de Hvide regnede ham; den tredie syntes at høre til Haandværksklassen; han havde et Skjødskind for, og Skjortearmerne vare rullede op over Albuen. Alle tre vare særskilt bleven tagne til Fange, da de søgte at skjule sig imellem Bjergene.”

”Haandværksmanden var den første, som blev forhørt.”

””Hvo er Du?”” spurgte Biasou.”

””Jeg er Jacques Belin, Tømmersmand fra Fædre-Hospitalet i Cap.””

”Generalissimusen over de erobrede Lande blev halv forundret, halv skamfuld: ””Jacques Belin!”” sagde han og bed sig i Læberne.”

””Ja,”” svarede Tømmersmanden; ””Kjender Du mig ikke?””

""Begynd Du blot,"" sagde Biassou, ""med at kjende og hilse mig.""

""Jeg hilser ikke min Slave!"" svarede Tømmermannen.

""Din Slave, Elendige!"" raabte Generalissimusen.

""Ja,"" svarede Tømmermannen, ""ja, jeg er din første Herre. Du lader, som Du ikke kjender mig, men husk paa, Jean Biassou, at jeg har solgt Dig for tretten dobbelte Pjastre til en domingoisk Kjøbmand.""

""En rasende Harmes stod malet i ethvert af Biassous Træk.""

""Hvorledes?"" vedblev Tømmermannen, ""Du synes at skamme Dig over at have tjent mig! Vær Jean Biassou ikke være stolt af, at have tilhørt Jacques Belin. Din egen Moder, det gamle Skrog, har ofte feiet mit Bærsted; men nu har jeg solgt hende til Herr Huusghovmesteren i Fædre-Hospitalet. Hun er for øvrigt saa gammel og affældig, at han ikke har villet give mig mere end to og tredive Livres og sex Sous for hende. See der er baade dit eget og hendes Levnetsløb, men det lader til, at I ere blevne stolte, I andre Negere og Mulatter, og at Du har glemt den Tid, da Du knælende maatte opvarte Mester Jacques Belin, Tømmersmand i Cap.""

""Biassou havde hørt paa ham med det vilde Grin, der gav ham saa stor Lighed med en Tiger.""

""Godt!"" sagde han, og vendte sig derpaa til de Negere, som havde bragt Mester Belin: ""Tager to Bukke, to Planker og en Sav, og bringer dette Menneske bort. — Jacques Belin, Tømmersmand i Cap, Du maa takke mig, fordi jeg forskaffer Dig en Død, der er en Tømmersmand værdig.""

""Hans Latter fuldendte Forflaringen af den græselige Straf, som hans gamle Herre skulde lide for sin Stoltheds Skyld. Jeg gøs; men Jacques Belin forandrede ikke en Mine, men vendte sig stolt til Biassou, og sagde: ""Ja, jeg bør

takke Dig; thi jeg har solgt Dig for tredive Pjastre og Du har sikkert indbragt mig mere, end Du er værd.””

”Man slæbte ham bort.”

”De to andre Ganger havde, mere døde end levende, vi vaanet denne frygtelige Prolog til den Tragoedie, de selv skulde spille. Deres ydmyge og sønderknuzte Stilling afgav en skærende Contrast til Tømmermandens lidt storpraleriske Driftighed; de skjelvede som Espeløv.”

”Biasou betragtede dem, den ene efter den anden, med sin Rævemine; derefter, idet han gottede sig over at forlænge deres Angest, indledede han en Samtale med Rigaud om de forskjellige Slags Tobakker, forsikkrende at Havannah-Tobakken blot var brugelig til Cigarrer, og han ikke kjendte nogen bedre spansk Tobak til at snuse, end den, hvoraf salig Bouctmann havde sendt ham to Dunke, som vare tagne fra Herr Lebatu, Planter paa Skildpaddeøen. — Derpaa henvendte han sig pludseligt til Borger-Generalen C***:”

””Hvad mener Du?”” spurgte han.”

”Denne uventede Tiltale bragte Borgeren til at skjæve. Han svarede stammende:”

””General, jeg er ganske af samme Mening, som Deres Excellence . . .””

””Det er Smigreri!”” svarede Biasou. ””Jeg vil vide din Mening, og ikke min egen. Kjender Du nogen bedre Snustobak, end Herr Lebatu?””

””Nei, tilforladelig, Monseigneur,”” sagde C***, hvis Forlegenhed morede Biasou.”

””General! Excellence! Monseigneur!”” gjentog Hovdingen med utaalmelig Mine; ””Er Du en Aristocrat?””

””Nei, paa ingen Maade!”” udbød Borger-Generalen; ””jeg er en god Patriot fra 91 og en ivrig Negrophil! —””

””Negrophil!”” afbrød Biasou ham! ””hvad vil det sige en Negrophil?”” —

””Det er en Ven af de Sorte,”” stammede Borgeren.”

””Det er ikke nok at være en Ven af de Sorte,”” sva-

rede Biasson streng, ""man maa ogsaa være det af de Couleurte."" — ""Jeg troer nemlig at have sagt Dem, mine Herrer, at Biasson var en Sacatra.""

""Af de Couleurte, det var just det, jeg vilde have sagt."" svarede Negrophilen ydmyg. ""Jeg staaer i Forbindelse med de berømteste Tilhængere af Negerne og Mulatterne.""

""Biasson, som følte sig lykkelig ved at kunne ydmyge en Hvid, afbrød ham endnu engang:""

""Negerne og Mulatter; hvad vil det sige. Vil Du fornærme os med disse forhadte Navne, som de Hvide have givet os af Foragt? Her er alene couleurte og sorte Folk, forstaaer I, Herr Planter?""

""Det er den hæslige Bane, hvori man er kommen fra Barndommen af,"" svarede G***; ""tilgiv mig, jeg har aldeles ikke tænkt paa at fornærme Dem, Monseigneur..."

""Lad kun dit Monseigneur blive borte; jeg gjenta-ger endnu engang, at jeg ikke holder af disse aristokratiske Udtryk.""

G*** vilde atter undskylde sig, og begyndte at fremstamme en ny Forklaring: ""Dersom De kjendte mig, Borger..."

""Borger; for hvem anseer Du mig?"" udbrod Biasson harmfuld. ""Jeg hader dette Jacobiner-Udtryk. Skulde Du maaskee være en Jacobiner? Husk paa, at Du taler med Kongens Folks Generalissimus! Borger! — Den ufor- stammede Knekt!""

""Den stakkels Negrophil vidste nu slet ikke mere, hvorle- des han skulde tale med den Mand, der forfæstede baade Ti- telen af Monseigneur og Borger, baade Aristokraternes og Patrioternes Sprog; han stod som forstenet. Biasson, hvis Brede kun var forstilt, gottede sig grusom over hans Forvirring.""

""Af!"" sagde Borger-Generalen endelig. ""Du bedøm- mer mig vrangt, ædle Forsvarer af den halve Menneskehed's uhyærdelige Rettigheder.""

""I sin Knibe for at finde en passende Benævnelse til

denne Høvding, som syntes at forfaste dem alle, tog han sin Tilflugt til en af hine velklingende Omskrivninger, som de Revolutionnaire saa gjerne sætte i Stedet for den Persons Navn og Titel, som de tale om."

"Biasson saae stift paa ham, og sagde:"

"Du elsker altsaa de Sorte og de Couleurte?"

"Om jeg elsker dem!" udbød Borgeren C***; "jeg corresponderer med Brißot og ..."

"Biasson afbrød ham grinende:"

"Ha! ha! jeg er ret henrykt over i Dig at finde en saa hengiven Ven for vor Sag; som saadan maa Du derfor hade de elendige Plantere, som have straffet vor retmæssige Opstand med de grusomste Piinsler. Du maa tænke som vi, at det er ikke de Sorte, men de Hvide, der ere de sande Oprørere, efterdi de gjøre Oprør imod Naturen og Menneskeligheden; Du maa forbande disse Uhyrer!"

"Jeg forbander Dem!" svarede C***. —

"Velan da!" vedblev Biasson, "hvad vilde Du da tænke om det Menneske, der, for at tilintetgjøre ethvert af Slavernes Forsøg til Opstand, havde plantet halvtredstindstyve Negerhoveder paa begge Sider af Indgangen til sin Gaard?"

"Den ulykkelige C*** blev saa bleg som et Liig."

"Hvad vilde Du tænke om den Hvide, der havde foreslaaet at omgive Byen Cap med en Gordon af Negerhoveder ..."

"Naade! Naade!" raabte den forfærdede Borger-General."

"Har jeg truet Dig?" svarede Biasson kold. "Lad mig tale ud. — Med en Gordon af Hoveder, der skulde omgive Byen fra Fortet Picolet til Høien Caracol? Hvad vilde Du tænke derom, hæ? Naa, svar!"

"Biassons Ord: Har jeg truet Dig? havde givet C*** lidt Haab; han troede, at Høvdingen maaskee vidste disse Grusomheder, uden at kjende deres Ophavsmand, og

varede med temmelig Fasthed, for at afværge enhver For-
modning, der kunde skade ham: ""Jeg mener, at det er skræk-
kelige Forbrydelser.""

"Biaßou grinede. — ""Godt! Og hvilken Straf vilde
Du paalægge den Skyldige.""

"Her tøvede den ulykkelige C*** med at svare."

"Naa!" udbød Biaßou, ""er Du en Ven af de
Sorte, eller ikke?""

"Af de to Under valgte Negrophilen det mindst truende,
og da han ikke opdagede noget fjendtligt imod sig i Biaßous
Blik, sagde han med dæmpet Stemme: ""Den Skyldige har
fortjent Døden.""

"Meget godt svart," sagde Biaßou rolig og spyttede
Tobakken ud, som han tyggede paa."

"Hans ligegyldige Mine havde imidlertid gjort den staf-
kels Negrophil lidt tryk; han gjorde derfor et nyt Forsøg
paa at rødde enhver Mistanke afveien, der endnu maatte
hvile paa ham: ""Ingen,"" udbød han,"" har opsendt
varmere Ønsker for Ederes Sags Fremme, end jeg, der staaer
i Brevverling med Brisot og Bruneau de Pomme-Gouge
i Frankrig, Magaw i Amerika, Peter Paulus i Holland,
og Abbed Tamburini i Italien.""

"Han vedblev at opramse hele sit philanthropiske Litanie,
som han stedse fandt stor Fornøielse i, men som han havde
ansført under andre Omstændigheder og i en anden Hensigt
hos Herr de Blanchelande, da Biaßou afbrød ham."

"Na, hvad rager alle dine Correspondenter mig! Siig
mig blot, hvor dine Magaziner og Varelagere ere; thi min
Armee trænger til Munition. Dine Plantager ere uden
Tvivl rige, og dit Handelshuus maa staae paa gode Fodder,
siden Du corresponderer med alle Kjøbmænd i Verden.""

"Borgeren C*** vovede at fremsætte en ydmyg Bemærk-
ning:"

"Menneskeligheden's Helt, det er ikke Kjøbmænd,
det er Philosopher, Philantroper, Negrophiler.""

""Saa,"" sagde Biassou og rystede paa Hovedet, ""der er han igjen med sine forbandede uforstaaelige Ord. For Ganden! Dersom Du hverken har Magaziner eller Barelagere, som jeg kan tømme, hvad duer Du da til?""

""Dette Spørgsmaal gav C*** et Glimt af Haab, som han greb med Begjærlighed.""

""Udmærkede Kriger,"" svarede han, ""har De en Dekonom i Deres Armee?""

""Hvad vil nu det sige igjen?"" spurgte Høvdingen."

""Det er,"" sagde Fangen med saa megen Bigtighed, som hans Frygt tillod ham,"" det er en særdeles nødvendig Person; det er ham alene, som tarerer en Stats materielle Hjælpesilder efter deres respective Værdie, ordner dem i Forhold til deres Bigtighed, classificerer dem efter deres Gehalt, forbedrer dem ved Combinationen af deres Marsager og Virkninger, og uddeler dem hensigtsmæssig, som lige saa mange frugtbringende Bække i Almeenvællets store Flod, der igjen bringer Statens Lykkes Hav til at vore.""

""Caramba!"" sagde Biassou og bukkede sig ned til Obien. ""Hvad Djeulen vil han sige med alle de Ord, der ere pressede sammen, det ene paa det andet, ligesom Kuglerne i din Rosenfrands?""

""Obien traf paa Skuldrene, til Tegn paa, at han ikke vidste det, og at han foragtede det. Imidlertid vedblev Borgeren C***:

""Jeg har studeret, værdiges at høre mig, tappre Høvding for de kjeffe Gjenopretttere af St. Domingos Frihed, jeg har studeret de store Tænkere, Turgot, Raynal og Meneskevennen Mirabeau. Jeg har gjort deres Theorie til Praxis. Jeg kjender fra Grunden af den Videnskab, som Styren af hvilkensomhelst Stat i Verden nødvendig trænger til.""

""Dekonomen er ikke oekonomist paa Ord!"" sagde Rigaud med et blidt og skalkagtigt Smil."

""Biassou udbrød: ""Eiig mig, evindelige Sladderhank! Har jeg Kongeriger, eller Stater at styre?""

""Endnu ikke, store Mand,"" svarede C***; ""men det kan komme; og desuden kan min Videnskab ogsaa med Nytte anvendes af den, der fører en Armee.""

""Generalissimusen afbrød ham atter haardt:""

""Jeg fører ikke min Armee, Herr Planter, jeg commanderer den.""

""Meget vel,"" bemærkede Borgeren; ""De skal være General og jeg Intendant. Jeg har nøie Kundskab til Fædriftens Fremme — —""

""Troer Du at vi lægge Dvæghoveder til?"" sagde Biasou grinende: ""vi æde dem. Naar jeg mangler Dvæg i de franske Colonier, saa gaaer jeg over Grændseheiene, og bemægtiger mig de spanske Orne og Gaar, som man græsser paa de store Sletter ved Cotuy, Vega og St. Jago, og paa Bredderne af Yuna; ja, gjøres det fornødent, saa søger jeg mit Bytte paa Halvøen Samana og paa Bjergene i Cibos. Det skulde desuden glæde mig, at tugte de fordømte spanske Plantere; thi det er dem, der have udleveret Dgé! Du seer, jeg er ikke forlegen med at forskaffe mig Levnetsmidler, og at jeg ikke trænger til din særdeles nødvendige Videnskab.""

""Denne syndige Erklæring bragte den stakkels Oekonom ganske ud af Fatning; han greb dog endnu en eneste Planke, for at redde sig af Skibbrudet.""

""Mine Kundskaber indskrænke sig ikke til Fædriftens Fremme alene; men jeg besidder endnu flere, som kunne være Dem meget gavnlige. Jeg kan saaledes angive dem Midlerne til at fuge Bjærg og anlægge Jordfuls-Miner.*)"

""Hvad bryder jeg mig om det!"" sagde Biasou. ""Naar jeg behøver Kul, saa brænder jeg en tre Mile Skov af.""

""Jeg kan underrette Dem om, hvortil ethvert Slags

*) Jordful — En Art Jord, der er saa stærk gennemtrukken af Jordbæg, at den lader sig støre, ligesom Løv, og gjør omtrent samme Nytte, som Stenul. —

Træ kan anvendes; Chicaen og Sabieccaen til Skibskjole, Dabaen til Skibsknær; Mispeltræ til Favnemaal; Gajac- og Cedertræ til — —”

””Que te lleven todos los demonios de los diez-y-siete infiernos!*)” raabte Biasou utaalmødigt.”

””Hvad behager, naadigste Herre?” spurgte Dekonomen skjelvende, da han ikke forstod Spanst.”

””Hør,” svarede Biasou, ””jeg bruger ingen Skibe. Der er altsaa kun eet Embede ledigt i min Suite; det er ikke en mayordomo-Plads, men en Kammertjener-Post. Prøv nu, sennor filosofo, om den behager Dig. Du skal opvarte mig knælende, bringe mig min Pibe, min Catalou**) og min Skildpaddesuppe; og Du skal bære en Biste af Paafugle- eller Papagøier efter mig, saaledes som de to Slaver, Du der seer. Naa, svar: Vil Du være min Kammertjener?”

”Borgeren C***, som blot tænkte paa at frelse Livet, bukkede sig til Jorden med tusinde Tegn paa Glæde og Taknemlighed.”

””Du tager altsaa derimod?” spurgte Biasou.”

””Kan De troe, min ædelmodige Herre, at jeg vilde betænke mig et Dieblis paa at modtage en saa udmærket Gunst, som den at opvarte Deres høje Person.”

”Ved dette Svar brød Biasous djevleste Latter ret løs; han lagde Armene overkors, reiste sig op med en triumpherende Mine, og idet han gav den Hvide, der laae næsegrus udstrakt foran ham, et Spark for Hovedet, sagde han med høi Røst:”

””Jeg havde Lyst at forsøge, hvorvidt de Hvides Feighed kan gaae, efterat jeg har seet, hvorvidt deres Grusomhed kan drives! Det er Dig, Borger C***, som har viist mig et Exempel paa begge Dele. Jeg kjender Dig! Hvor har Du kunnet være saa dum, ikke at mærke det. Det er Dig, som præsidere ved Henrettelserne i Juni, Juli og August; det er Dig,

*) Gid alle sytten Helveders Djele maatte annamme Dig. —

**) En crevillé Ragout. —

som lod plante halvtredsfindstyve Negerhoveder paa begge Sider af Indgangen til din Gaard, istedet for Palmetræer; det er Dig, som vilde lade de fem hundrede Negere, som endnu vansmægtede i dine Lænker efter Opstanden, dræbe, og omgive Byen Cap med en Cordon af Slavehoveder, fra Fortet Picolet til Høien Caracol. Du havde gjerne, hvis det havde været Dig muligt, gjort mit Hoved til en Trophæ, og nu priser Du Dig lykkelig ved at jeg vil gjøre Dig til min Kammer-tjener. Nei! Nei! Jeg bærer større Omhu for din Ære, end Du selv, og jeg skal ikke tilføie Dig en saadan Fornærmelse; bered Dig kun derfor til at døe!"

"Han vinkede, og de Sorte lagde ved Siden af mig den ulykkelige Negrophil, der, uden at kunne sige et Ord, var bleven liggende som lynslagen ved hans Fødder."

"Nu til Dig!" sagde Høvdingen og vendte sig til den sidste af Fangerne, Planteren, som af de Hvide var mistænkt for at være en Mulat, og som havde udfordret mig for denne Fornærmelses Skyld."

"Et almindeligt Raab af Oprørerne davede Planterens Svar. Død! Muerte! Muerte! Death! Touyé! Touyé! raabte de, idet de skare Tænder og truede ad den stakkels Fange med knyttede Næver."

"General," sagde en Mulat, som udtrykkede sig tydeligere, end de andre, "det er en Hvid, han maa døe!"

"Den stakkels Planter fik dog endelig et Par Ord frem, trods de Rasendes Trusler og Skrig. — "Nei, nei! Herr General, nei, mine Brødre; jeg er ingen Hvid! Det er en fiendig Bagvaskelse! Jeg er en Mulat, en Couleurte, ligesom I, Søn af en Negerinde, som Eders Moder og Søstre!"

"Han lyver!" raabte Negerne rasende. "Det er en Hvid. Han har altid afføyet de Sorte og de Couleurte."

"Aldrig!" svarede Fangen. "Det er de Hvide, som jeg afføyer. Jeg er Eders Broder, og jeg har altid sagt ligesom I: Nègre cé blan, blan cé nègre!*)"

*) Almindeligt Udtryk hos de oprørste Negere, der, ordret oversat, lyder

""Han lyver! Han lyver!" raabte Mængden: Touyé blan! Touyé blan! *)""

""Den Ulykkelige jamrede sig og gjentog uophørlig: ""Jeg er en Mulat, jeg er en af Ederes!""

""Beviset?"" spurgte Biasson kold."

""Beviset,"" svarede den anden i sin Forvirring, — ""at de Hvide altid have foragtet mig!""

""Det kan være sandt,"" svarede Biasson, ""men du er en uforfæmnet Karl.""

""En ung Mulat sagde heftig til Planteren. ""De Hvide foragtede Dig, det er sandt; men til Gjengjæld foragtede Du de Couleurté, til hvilke de henregnede Dig. Man har endogsaa fortalt, at Du har æftet en Hvid til Evetamp, fordi han engang havde forekastet Dig, at høre til vor Kaste.""

""En almindelig Larm opstod i den rasende Hov, og Dødsstridet, langt heftigere end før, overdøvede Planterens Retsfærdiggjørelse. Med et ængsteligt og tillige bønligt Sideblik til mig, sagde han grædende: ""Det er Bagvaskelse! Jeg sætter al min Ære og Lyksalighed i at høre til de Sorte. Jeg er en Mulat.""

""Dersom Du virkelig var en Mulat,"" bemærkede Rigaud sagtmodig, ""saa vilde Du ikke betjene Dig af det Ord.**)"

""O Gud! Ved jeg vel hvad jeg siger?"" svarede den Ulykkelige. ""Herr Over-General, Beviset for at jeg er en Couleurté, er den sorte Ring, som De kan see rundt omkring mine Negle.***)"

""Biasson stødte den Bønsfældendes Haand tilbage."

saaledes: "Negerne ere de Hvide, de Hvide ere Negerne." Man fatter bedre Meningen ved at oversætte det paa denne Maade: Negerne ere Herrerne, de Hvide ere Slaverne.

*) Drøb den Hvide! Drøb den Hvide!

**) De Couleurté forekastede harmfulde denne Benævnelse, der, som de sagde, var opfundet af de Hvide, for at haane dem.

***) Flere Couleurté have virkelig dette Tegn ved Roden af Neglen, der forsvinder, naar de blive ældre, men viser sig igjen hos deres Børn.

""Jeg besidder ikke Herr Capellanens Viisdom, der gietter, hvo I ere, ved at betragte Eders Haand. Men her, nogle af vore Soldater beskylde dig for at være en Hvid, andre for at være en falsk Broder. Hvis saa er, maa Du døe. Du vedbliver derimod at paastaae, at Du hører til vor Rasse, og at Du aldrig har sveget den; velan da, saa gives der kun eet Middel, hvorved Du kan bevise din Paastand, og frelse dit Liv.""

""Hvilket, min General, hvilket?"" spurgte Planteren ivrig. ""Jeg er rede.""

""Dette,"" sagde Biasou kold, idet han pegede paa den ulykkelige C*** og mig. ""Tag denne Stilet og myrd disse to hvide Fanger.""

Planteren foer tilbage af Rædsel, da Biasou, med et Helvedsmil, rækkede ham Dolken."

""Hvorledes"" sagde Høvdingen. ""Du betænker Dig; og det er dog det eneste Middel til at bevise mig og min Hær, at Du ikke er en Hvid, men en af Bore. Naa, bestem Dig, Du spilder min Tid.""

Fangen saae sig omkring med forvildede Blikke. Han gjorde et Skridt henimod Dolken, derpaa lod han atter Armen synke, og standsede med bortvendt Ansigt. Hele hans Legeme rystede, som af Feberfulde."

""Naa, skynd Dig!"" udbrød Biasou utaalsmodig og vred. ""Jeg har Hastværk. Vælg, enten at dræbe dem med egen Haand, eller at døe tilligemed dem.""

Planteren stod ubevægelig og som forstenet."

""Meget vel,"" sagde Biasou til Negerne, ""han vil ikke være Bøddelen, saa skal han være Offeret. Jeg seer nok, at det er en Hvid; afsted med ham. — —""

De Sorte traadte frem, for at gribe Planteren; men denne Bevægelse bestemte hans Valg imellem at give eller lide Døden. Den høieste Grad af Feighed har ogsaa sit Mod. Han kastede sig over Dolken, som Biasou rækkede ham, og derpaa, uden at give sig Tid til at tænke over hvad

han vilde gjøre, før den Glendige, som en Tiger, løs paa Borgeren E***, der laae ved Siden af mig."

"Nu begyndte der en frygtelig Kamp; Negrophilen, hvem Udialdet af Forhøret, hvormed Biasou havde plaget ham, nedsænkede i stum Fortvivlelse, havde betragtet Optrinet imellem Hovdingen og den couleurte Planter med stive Blikke, og saa hensunken i kvalfulde Betragtninger over sin Straf, at han slet ikke syntes at have forstaaet det, men da han saa Planteren styrte ind paa sig og Jernet blinke over sit Hoved, saa vækkede den truende Fare ham pludseligt. Han reiste sig iveiret, og holdt Morderens Arm tilbage, idet han med ynkelig Stemme raabte: "Naade! Naade! Hvad vil Du mig? Hvad har jeg gjort Dig?"

"Du maa døe," svarede den Couleurte, søgte at gjøre sin Arm fri og kastede forvildede Blikke paa sit Slagtoffer. "Slip mig, jeg skal intet Ondt gjøre Dig."

"Døe for din Haand," sagde Oekonomen, "hvorfør dog? O, spar mig! Vil Du maaskee straffe mig, fordi jeg for-
dum har sagt, at Du var en Couleurt? Lad mig beholde Livet, og jeg lover Dig helligt, at erkjende Dig for en Hvid. Ja, ja, Du er en Hvid, jeg skal sige det overalt, o, skaan blot mit Liv!"

"Negrophilen havde valgt et slet Forsvar-Middel."

"Ti dog! Ti dog!" raabte den Couleurte rasende, af Frygt for at Negerne skulde høre denne Erklæring; men den anden brølede, uden at høre paa ham, at han vidste, han var hvid og af meget god Herkomst. Den Couleurte greb nu det sidste Middel, for at bringe ham til Taushed, rev begge hans Hænder voldsomt fra hinanden, og borede sin Dolk igjennem Borgeren E***'s Klæder. Den Ulykkelige følte Epidsen af Jernet, og bed rasende i Armen, der borede det ind. — "Uhyre! Alfsum! Du myrder mig!" Han kastede et Blik til Biasou. "Forsvar mig, Du Menneskehedens Hævner!" —

"Men Morderen borede Dolken med Kraft ind i hans

Bryst, og en Strøm af Blod sprøitede ud over hans Hænder og op i hans Ansigt. Den ulykkelige Negrophils Knæ flappedes, hans Arme sank ned, og Dinene brast. Han udstødte et huult Suk og opgav Anden."

"Dette Optrin, hvori jeg ventede snart at skulle spille med, havde isnet mine Lemmer af Rædsel. Menneskehedens Hæver havde betragtet sine to Slagtofferes Kamp med Ligeegyldighed, og da den var forbi, vendte han sig til sine Pager og sagde: ""Bring mig nogen frisk Tobak,"" og gav sig atter til at tugge i god Ro og Mag. Rigaud og Obien sadde ubevægelige, og Negerne selv syntes forskædede over det frygtelige Skuespil, som deres Høvding havde ladet opføre for dem."

"Men der var dog endnu een Hvid tilbage at myrde; det var mig. Jeg kastede et Blik paa Morderen, der nu skulde være min Bøddel, og hulkedes virkelig over ham. Hans Læber vare violette, og hans Tænder flappede; en frampegagtig Bevægelse rystede alle hans Lemmer, hans Haand vendte uophørlig og ganske maskinmæssig tilbage til hans Pande, for at astørre Blodpletterne, og han betragtede med et forvildet Blik det dampende Liig ved sine Fødder."

"Jeg ventede paa det Dieblis, da han skulde fuldende sit Hverv, ved at dræbe mig. Jeg stod i et besynderligt Forhold til dette Menneske, der allerede engang før havde villet dræbe mig, for at bevise at han var en Hvid, og nu vilde myrde mig, for at lægge for Dagen, at han var en Mulat."

""Belan,"" sagde Biassou til ham, ""det er godt, jeg er fornøiet med Dig, Ben!"" Han kastede et Blik paa mig, og tilføiede: ""Jeg fritager Dig for at myrde den anden. Gaa. Vi erklære Dig for en ærlig Broder og udnævne Dig til Bøddel ved vor Hær.""

"Bed disse Høvdingens Ord traadte en Neger ud af Geledderne, bukkede tre Gange for Biassou, og sagde i sin Dialect, som jeg vil oversætte for Dem, mine Herrer, for at De bedre kunne forstaae det: ""Og mig, min General?""

""Naa, hvad Du? Hvad vil Du sige?"" spurgte Biasson."

""Vil De intet gjøre for mig, min General?"" sagde Negeren. ""De har nu forfremmet den blanke Hund, der myrder, for at blive erkjendt, at være en af Bore; vil De da ikke ogsaa forfremme mig, som er en god Sorte.""

""Denne uventede Bøn syntes at sætte Biasson lidt i Forlegenhed; han bøiede sig hen til Rigaud, og denne sagde til ham paa Fransk: ""Man kan ikke opfylde hans Bøn, men søg at eludere den.""

""Forfremme Dig?"" sagde nu Biasson til den gode Sorte; ""det gjør jeg med Glæde. Hvilken Rang attræer Du?""

""Jeg vilde gjerne være officiel.""

""Officer!"" gjentog Generalisimusen, ""velan da, hvilke ere dine Udførelser til at erholde Epauletten?""

""Det er mig,"" svarede den Sorte med Bigtighed, ""som har stukket Ild paa Plantagen Lagoscette i de første Dage af August; det er mig, som har myrdet Planteren, Hr. Element, og baaret hans Sukkersyders Hoved paa en Pig. Jeg har skaaret Halsen over paa ti hvide Gruentimmer og syv smaa Børn; ja, det ene af disse har endogsaa været brugt til Bannermærke for Bouckmanns brave Sorte. Senere har jeg indebrændt fire Planterfamilier i et Bærelse i Fortet Galifet, som jeg havde lukket ilaas, inden jeg stak Ild paa det. Min Fader blev radbrækket i Cap, min Broder blev hængt i Mocrou, og jeg selv skulde have været skudt. Jeg har afbrændt tre Caffe- og sex Indigo-Plantager, tilligemed to hundrede Kasser Sukkerrør; jeg har dræbt min Husbond, Hr. Noë og hans Moder, og — — —""

""Skaan os for at høre alle dine Tjenester,"" sagde Rigaud, hvis foregivne Mildhed skjulte virkelig Grusomhed, men han var grusom med Anstand, og kunde ikke lide den plumpe Side af deres Rædselsgjerninger."

""Jeg kunde opregne langt flere endnu,"" svarede Negeren stolt; ""men De finder upaatvivlelig, at det er tilstræk-

keligt til at erholde Officeers-Rang, og til at bære en Guld-Epaulette paa min Erpie, som vore Kammerater der.””

”Han pegede i det samme paa Biassons Adjutanter og Generalstab. Den snilde Generalissimus syntes at pøse paa noget; derpaa sagde han meget gravitetist til Negeren:”

””Det skulde glæde mig usigeligt at kunne skjenke Dig en Rang, da jeg er meget vel tilfreds med dine Bedrifter; men der udfordres endnu andre Ting. — Forstaaer Du Latin?””

”Den forbavsede Røver gjorde store Dine og sagde: ””Hvad behager, min General?””

””Kan Du ikke høre?”” sagde Biasson hidsig, ””forstaaer Du Latin?””

””La — — Latin — —”” gentog den Sorte forbløffet.”

””Ja, ja, ja, Latin! Forstaaer Du Latin?”” vedblev den listige Høvding, udfoldede i det samme en Fane, hvorpaa et Vers af Psalmen *In exitu Israel de Ægypto* var malet, og tilføiede: ””Forklar os disse Ords Betydning.””

”Den Sorte, hvis Forundring var steget til det Yderste, stod uberægelig og taus, og gned uvilkaarlig paa sine Plyses-Beenklæder, medens hans Dine vandrede fra Generalen paa Fanen, og fra Fanen paa Generalen.”

””Naa, bliver der noget af?”” sagde Biasson utaalmodig.”

”Den Sorte flæde sig i Hovedet, aabnede og luffede Munden flere Gange, og sagde endelig i sin Forvirring: ””Jeg veed ikke hvad Generalen mener.””

”Et Udtryk af Brede og Foragt viste sig pludseligt paa Biassons Ansigt.”

””Hvorledes, elendige Drog!”” udbrød han, ””hvorledes, Du vil være Officeer og forstaaer ikke Latin!”” ””Men, min General — —”” stammede Negeren forvirret og skjelvende.”

””Ti stille,”” sagde Biasson, hvis Hidsigthed syntes at stige. Jeg veed ikke, hvorfor jeg ikke lader Dig styde paa Stedet for din Uforstammenhed. Hvad siger Du, Rigaud,

om den smukke Officeer, som ikke engang forstaaer Latin? Velan da, Fjog, siden Du ikke forstaaer, hvad der er skrevet paa Fanen, saa skal jeg forklare Dig det: In exitu, enhver Soldat, Israel, som ikke forstaaer Latin, de Ægypto, kan ikke udnævnes til Officeer. — Er det ikke saaledes, Herr Capellan?"

"Den lille Obi gjorde et bejaende Tegn, og Biasson vedblev:

"Den Broder, som jeg har udnævnt til Bøddel ved Hæren, og som Du er skinsyg paa, forstaaer Latin."

"Han vendte sig til den ny Bøddel."

"Er det ikke sandt, min Ven! Viis denne Kloddrian, at Du forstaaer mere, end han. Hvad betyder Dominus vobiscum?"

"Den ulykkelige couleurt Planter, som blev revet ud af sine Drømmerier ved denne frygtelige Røst, hævede Hovedet iveiret, og endstjendt hans Tanker endnu vare ganske forvirrede efter det feige Mord, som han havde begaaet, saa bestemte Frygten ham dog til at adlyde. Der laae noget Beshynderligt i den Mine, hvormed dette Menneske i al sin Forvirring og Fortvivlelse søgte at minde noget af sin Skolelærdom, og den klynkende Tone, hvori han fremsagde den simple Forklaring: — Dominus vobiscum — — Det vil siige — — "Herren være med Eder!"

"Et cum spiritu tuo!" tilspiede den hemmelighedsfulde Obi høitideligt."

"Amen!" sagde Biasson; men nu begyndte han atter i sin barske Tone, og blandede, ligesom Eganarel, nogle Brokker af slet Latin imellem sin forstillede Brede, for at overtyde Negerne om deres Høvdings store Lærdom. "Du har fra nu af den laveste Rang i min Hær!" raabte han til den ærgjerrige Neger. Sursum corda! Vov ikke for Fremtiden oftere, at ville attraae samme Rang, som dine Ansættede, der forstaae Latin, orate, fratres, eller jeg lader Dig hænge! Bonus, bona, bonum."

"Negeren, der baade blev forundret og forfærdet, vendte skamfuld tilbage til sit Beled med nedslagne Dine, under sine Kammeraters almindelige Haanlatter, der vare forbittrede over hans saa slet grundede Paastand, og betragtede deres lærde Generalissimus med beundrende Blikke."

"Dette Optrin havde en burlesk Side, som aldeles be- styrkede de høie Ideer, jeg havde gjort mig om Biassons Du- elighed. Det latterlige Middel, som han med saa stort Held havde anvendt, for at tilintetgjøre Vergjerrigheden, der saa let tager Overhaand hos en Flok Oprørere, viste mig paa engang Maalet for Negernes Dumbhed og deres Hovdings Snedighed.*)"

"Imidlertid var Timen kommen, da Biasson skulde have sin almuerzo.**) Man bragte den snilde mariscal-de-campo de su magestad catolica en stor Skildpaddeskål, hvori der dampede et Slags olla potrida, til Overflødighed garneret med Skiver af Glesk, og hvor Skildpaddeskjød var brugt istedetfor Lammekjød, og Kartofler istedetfor graa Erter. Et caraiibisk Kaaalhoved laae oven paa denne puchero. Paa begge Sider af Skallen, der paa engang tjente baade til Kjødgryde og Suppetarin, vare fæstede to Kokosnøddeskaller, fulde af Rosi- ner, Vandmeloner, Ignamer og Figener; det var Desertten. Et Brød af Mais og en Læderflaske med Wiin fuldendte det festlige Maaltid. Biasson tog noget Hvideløg op af sin Lomme, og gned dermed selv Brødet; derpaa, uden at lade det bævende Liig, der laae lige for ham, bære bort, gav han sig til at spise, og indbød Rigaud til at gjøre det samme. Biassons Appetit havde noget Rædselsfuldt ved sig."

"Obien deeltog ikke i Maaltidet. Jeg indsaae, at han, ligesom sine Colleger, aldrig spiste offentlig, for derved at faae Negerne til at troe, at han var dannet af et overnaturligt Stof, og at han levede uden jordisk Føde."

*) Louis-saint-Louverture har senere betjent sig af samme Middel, og med samme Held. —

**) Frokost. —

"Under selve Frokosten befalede Biasson en Adjutant, at lade Revuen begynde, og Tropperne defilerede i god Orden forbi Hulen. De Sorte fra Morne-Rouge vare de første; de vare omtrent fire tusinde, afdeelte i tætsluttede Colonner, anførte af Høvdinge, der, som jeg allerede før har sagt, vare prydede med skarlagensrøde Beenklæder, eller Skjers. Disse Negere, næsten alle store og stærke, vare bevæbnede med Gæverer, Ører og Sabler; men mange af dem havde Buer, Pile og Hæssagaier, som de havde smeddet sig i Mangel af andre Vaaben. De havde ingen Hatte paa, og marcherede taus og sørgmodige."

"Da Biasson saae denne Horde defilere forbi, hvistede han paa Fransk til Rigaud: ""Naar skal dog Blanchelandes og Rouvray's Kartætsker befrie mig fra disse Vanditter fra Morne-Rouge. Jeg hader dem; thi de ere næsten alle Congo-Negere! Desuden forstaae de ikke at dræbe, uden i Slaget, da de tage Exempel af deres taabelige Høvding, deres Afguds Bug-Targal, en ung Daare, som vilde spille den Hovmodige. Du kjender ham ikke, Rigaud, og jeg haaber, at Du heller ikke nogensinde skal lære ham at kjende. De Hvide have taget ham til Fange, og de ville nok stille mig af med ham, ligesom med Bouckmann.""

""Apropos om Bouckmann,"" svarede Rigaud, ""der passerer just Macayas Trop forbi, og jeg seer i et af Gelederne den Neger, som Jean-François sendte Dig, for at forkynde Dig Bouckmanns Død. Ved Du vel, at dette Menneske kunde tilintetgjøre hele Virkningen af Obiens Spaadomme angaaende denne Høvdings Endeligt, hvis han fortalte, at man havde opholdt ham en halv Time ved Forposterne, og at han havde betroet mig sit Budskab, førend Du lod ham falde.""

""Diabolo!"" sagde Biasson, ""Du har Ret, kjære Ven, man maa lukke Munden paa det Menneske. Bliv kun lidt!""

"Derpaa hævede han sin Stemme, og raabte: ""Macaya!""

"Negerhøvdingen nærmede sig og hilsede Biasson ærbødigt."

""Lad den Sorte, som jeg seer derhenne, og som ikke hører til din Trop, træde ud af Geledet,"" sagde Biasson."

"Det var Sendebudet fra Jean-François. Macaya bragte ham til Generalissimusen, hvis Ansigt pludseligt fik hiint Anstrøg af Brede, som han saa godt forstod at skønne."

""Hvo er Du?"" spurgte han den bestyrkede Neger."

""Min General, jeg er en Sorte.""

""Caramba! Det seer jeg nok! Men hvad hedder Du?""

""Mit Krigernavn er Bavelan, og min Skytspatron iblandt de Salige i Himlen er Martyren St. Sabas, hvis Føst er tyvende Dagen før vor Frelseres Fødsel..."

"Biasson afbrød ham: ""Med hvilket Udseende vover Du at fremstille Dig ved Paradet, imellem de blanke Bevæbninger og hvide Skjærter, med din Sabel uden Skede, dine sønderrevne Beenklæder og dine smudsige Fødder?""

""Min General,"" svarede den Sorte, ""det er ikke min Skyld. Jeg blev beordret af Stor-Admiralen, Jean-François, at bringe Eder Efterretningen om den engelske Negerhøvding, Bouckmanns Død, og hvis mine Klæder ere sønderrevne og mine Fødder smudsige, saa er det fordi jeg næsten har løbet mig aandeløs, for at bringe Eder den hurtigere; men man har holdt mig tilbage ved Indgangen til Leiren, og..."

"Biasson rynkede Panden."

""Her tales ikke om det, gavacho, men om din Dumdriftighed, at deeltage i Revuen, naar Du seer saaledes ud. Befal din Sjæl til din Skytspatron, Martyren St. Sabas! Gaa, lad Dig skyde!"

"Her fik jeg atter et nyt Beviis paa Biassons moraliske Magt over Rebellerne. Den Ulykkelige, der blev befaleet at gaae selv hen og lade sig aflive, vovede ikke at knurre; han lod Hovedet synke, lagde Armene overkors paa Brystet, hilse tre Gange sin ubøielige Dommer, og, efterat have knælet for Obien, som med Gravitet gav ham en kort Absolution,

gik han ud af Hulen. Nogle Minutter efter forkyndte en Musketfælde Biaßou, at Negeren havde adlydt og levet!”

”Høvdingen, der nu ikke længere havde noget at frygte, vendte sig til Rigaud med et glædetindrende Blik, og med en triumpherende Latter, der syntes at sige: Beundre mig!*)”

”Imidlertid fortsattes Revuen. Denne Hær, hvis Horden for faa Timer siden havde afgivet et saa overordenligt Skuespil, fremviste nu, da den var under Baaben, et ikke mindre besynderligt. Snart kom der ganske nøgne Negere, bevæbnede med Koller og Tomahawker, marcherende efter Lyden af store Bukkehorn, ligesom de Bilde; og snart Batailloner af Mullatter, i spansk eller engelsk Uniform, vel bevæbnede og disciplinerede, ordnende deres Trin efter Trommeslag; derpaa fulgte store Flokke af Negerinder og Negerbørn, der vare forsynede med Høthue og Stegespid; endel gamle udtjente Negere med Glinter uden Løb og Hane; Griotinder med deres brogede Pynt og Grioter med frygtelige Grimasser og Stillingen, der sang usammenhængende Sange til Guitarren, Tamtammen eller Balafon. Denne besynderlige Procession blev Lid efter anden afbrudt af forskellige Detachementer af Marabouer, Sacatraer, Mamelouker, Quarteroner**), og frie Couleurte, eller af nomadiske Horder af undløbne Ne-

*) Lousaint-Louverture, som var dannet i Biaßous Skole, og som, om han end ikke overgik ham i Duelighed, dog var langt fra at ligne ham i Falskhed og Grusomhed, Lousaint-Louverture har senere udøvet samme Herredømme over de fanatiske Negere. Denne Høvding, udsprungen, som man sagde, af en afrikansk Kongestamme, havde, ligesom Biaßou, erhvervet sig nogle overfladiske Kundskaber, med hvilke han forenede et medfødt Genie. Han havde forskaffet sig et Slags republikansk Kongemagt paa St. Domingo, paa samme Tid, som Bonaparte ved sine glimrende Seire grundfæstede et Monarkie i Frankrig. Lousaint var en stor Beundrer af den første Consul; men denne afviste haanligt enhver Brevverling med den frigjorte Slave, der vovede at skrive til ham: Den Første blandt de Sorte til den Første blandt de Hvide.

**) Forskjellige Arter af Couleurte. —

gere, med stolt Holdning og blanke Karabiner, slæbende deres belæssede Bogue og nogle Kanoner, som de havde erobret fra de Hvide, med sig i Geledderne, skøndt dette Skjys tjente dem mere til Prydelse, end til Nytte; de skraalede hele Tiden Sangene om Oua Nassé og Kamppladsen ved Grand-Pré. Over alle disse Hoveder bølgede Faner af alle Farver, og med alle Slags Mærker, hvide, røde, trefarvede, besaaede med Lillier, og med Frihedshuen paa Spidsen. Inscriptionerne vare: Død og Fordærvelse over Præsterne og Aristokraterne! — Religionen leve! — Frihed! Lighed! — Leve Kongen! — Ned med Hovedstaden! — Viva Espanna! — Bort med Tyrannerne! o. s. v. — Dette paafaldende Virvar lagde tydelig for Dagen, at Oprørernes hele Magt blot bestod i en Sammenstyngning af Midler uden Diemed, og at der i denne Hær var lige saa stor Uorden i Idæerne, som hos Individierne af hvilke den bestod."

Eftersom de passerede forbi Hulen, sænkede Horderne deres Bannere, og Biasou hilsede igjen. Han henvendte sig til enhver Trop enten med Roes eller Daddel; og hvert Ord af hans Mund, hvad enten det var rosende eller smigrende, blev optaget af hans Undergivne med en fanatisk Ærbødighed, og et Slags overtroist Frygt."

"Endeligen fik Revuen Ende, og jeg tilstaaer, at Synet af saa mange vilde og grusomme Røvere, der i Førstningen havde adspredt mig, nu begyndte at falde mig trættende. Imidlertid begyndte det at lakke ad Aften, og da den sidste Trop defilerede forbi, faldede Solen blot et kobberrødt Skjer paa Granitspidserne af de østlige Bjerge."

"Biasou lod til at tænke over noget. Da Revuen var endt uddeelte han sine sidste Befalinger, og efter at alle Oprørerne havde begivet sig til deres Telte, tilsalte han mig paa følgende Maade:"

"Unge Mand, Du har nu i Ro og Mag haft Leilighed til at bedømme mit Genie og min Vælde. Nu er Tiden kommen, da Du skal aflægge Regnskab for Leogri."

""Det er ikke min Skyld, at den ikke er kommen før,"" svarede jeg kold."

""Du har Ret,"" svarede Biassou, og standsede et Dieblif, som for at udspeide, hvad Virkning det vilde gjøre paa mig, som han nu agtede at sige mig; derpaa tilføiede han: ""Men det berøer blot paa Dig selv, at den aldrig skal komme.""

""Hvorledes!"" udbrød jeg forundret; ""hvad mener Du?""

""Ja,"" vedblev Biassou, ""dit Liv afhænger af Dig selv; Du kan frelse det, hvis Du vil.""

""Dette Anstød af Mildhed, det første og uden Tvivl det sidste, Biassou nogensinde har haft, forekom mig som et Vidunder. Obien, forundret ligesom jeg, var sprungen op fra sit Sæde, hvori han i saa lang Tid havde siddet i een og samme Stilling, ligesom de hinduistiske Fakirer. Han stillede sig lige over for Biassou og udbrød harmfuld:"

""Que dice el exelentissimò sennor mariscal de campo?") Huster han paa, hvad han har lovet mig? Hverken han, eller den gode Gud kan længere raade over dette Liv, det tilhører mig.""

""Endnu i hiint Dieblif troede jeg at kjende det fordømte lille Væsen paa den harmfulde Stemme; men den var uigjenskelkelig forsvunden, og jeg fik ingen videre Oplysning."

""Biassou reiste sig ganske rolig, talte et Dieblif sagte med Obien, viste ham den sorte Fane, som jeg allerede før har omtalt, og efter at have verlet nogle Ord sammen, sænkede Troldmanden sit Hoved og hævede det atter iveiret til Tegn paa, at han samtykkede. Begge indtog deres forrige Plads og Stilling."

""Hør,"" sagde Biassou til mig, og traf den anden Depeche fra Jean-François, som han havde stukken til sig, op af sin Trøielomme, ""vore Sager staae slet; Bouckmann er falden, og de Hvide have ladet to tusinde oprørske Sorte springe

*) Hvad siger min ophøjede Herr Feltmarschal.

over Klingen i Districtet Cul-de-Sac. Planterne vedblive at forstærke sig og at besætte Sletterne med Militair-Poster. Ved vor egen Feil have vi ladet Leiligheden til at erobre Cap slippe os af Hænderne, og den vil ikke saa snart igjen frembyde sig. Paa den østlige Side overskæres Hoved-Landsveien af en Strøm, hvor de Hvide have anlagt et Batterie paa Pontoner, for at hindre os Overgangen, og staaet Leir paa begge Bredderne. Mod Syd løber der en bred Bei gennem den bjergfulde Egn, som kaldes Hvidelen af Cap, og denne have de besat med Linietropper og Artillerie. Den Deel af Terrainet, der vender imod Sletten, er lige saa godt forskandsset, da de have omgivet den med Pallisader og spanske Ryttere, og alle Egnens Indvaanere have deeltaget i dette Arbeide. Cap er saaledes i Sikkerhed for vore Baaben, og vort Baghold i Huulveiene ved Dompst-Mulatre har forfeilet sin Virkning. Med alle vore Ulykker har nu ogsaa den gule Feber forenet sig, der huserer skrækkeligt i Jean-François's Leir. Detsaarsag mener Stor-Admiralen,*) og vi dele denne hans Anskuelse, at det vilde være gavnligt at underhandle med Gouverneur Blanchelande og Colonial-Forsamlingen. Her er den Skrivelse, som vi agte at sende Forsamlingen i den Anledning: — Hør efter!" "

""Herrer Deputerede!""

""Store Ulykker have rammet denne rige og vigtige
 ""Colonie; vi ere blevene indviklede i disse, og vi have
 ""intet videre at fremsføre til vor Retfærdiggjørelse.
 ""Engang i Tiden ville De stjenke os al den Retfærdighed, som vor Stilling fortjener. Vi maae saaledes
 ""nyde godt af den almindelige Amnestie, som
 ""Kong Ludvig den Sertende har lovet Alle uden Undtagelse.""

""Skeer det ikke, saa ville vi vedblive at tjene Kongen

*) Vi have allerede ovenfor sagt, at Jean-François havde antaget denne Titel.

""af Spanien med Iver og Hengivenhed, da det er en
 ""god Konge, der behandler os meget godt, og giver
 ""os Belønninger.""

""Vi see af Loven af 28de September 1791, at Na-
 ""tional-Forsamlingen og Kongen har skjenket Dem
 ""fri Raadighed over de ufrige Mennesker og de Couleur-
 ""tes politiske Stilling. Vi ville forsvare National-
 ""Forsamlingens og Deres Decreter, forsynede med de
 ""fornødne Formaliteter, indtil vor sidste Blodsdraabe.
 ""Det vilde ogsaa være meget behageligt, om De, ved
 ""en Resolution, der blev sanctioneret af Herr Gene-
 ""ralen, erklærede, at det var Deres Hensigt at drage
 ""Omsorg for Slavernes Kaar. Naar disse erfarede
 ""af deres Hovdinge, til hvem De skulde overdrage
 ""dette Hverv, at de vare Gjenstanden for Deres Om-
 ""hu, saa vilde de blive tilfredse og den brudte Lige-
 ""vægt inden føie Tid igjen være oprettet.""

""Men troer ikke, Herrer Repræsentanter, at vi ville
 ""samtykke i at væbne os for at drive de revolutio-
 ""naire Forsamlingers Billie igjennem. Vi ere trende
 ""Kongers Undersaatter: Kongen af Congos, som er
 ""alle Sortes fødte Herster; Kongen af Frankrigs, der
 ""forestiller vore Fædre, og Kongen af Spaniens, der
 ""forestiller vore Mødre. Disse tre Konger nedstamme
 ""fra dem, der, ledede af en Stjerne, kom for at til-
 ""bede Gudemennesket. Tjente vi hine Forsamlinger,
 ""saa vilde vi maaskee blive nødt til at stride mod vore
 ""Brødre, disse tre Kongers Undersaatter, som vi have
 ""svoret Troskab.""

""For øvrigt vide vi heller ikke hvad der forstaaes
 ""ved Nationens Billie, efterdi vi saalænge Verden
 ""har staaet blot have rettet os efter en Konges.
 ""Frankrigs Fyrste elsker os, og Spaniens vedbliver at
 ""understøtte os. Vi hjælpe dem, og de hjælpe os; det
 ""er Humanitetens Princip. Desuden vilde disse Ma-

""""Jestæter sikkert bebreide os, at vi saa hurtigt havde
""""indsat en Konge.""""*)

""""Disse ere vore Betingelser, ifølge hvilke vi ville
""""slutte Fred.""""

""Undertegnet Jean-François, General; Biaßou,
Feltmarschal; Desprez, Manzeau, Tousaint,
Hubert, Commissarier ad hoc.""

""Du seer altsaa,"" tilføjede Biaßou, efter at have oplæst dette Føster af Neger Diplomatif, som har fæstet sig saaledes i min Hukommelse, at jeg erindrer det Ord til andet, ""Du seer altsaa, at vi ere fredeligt sindede. Hør nu hvad jeg begjærer af Dig. Hverken Jean-François, eller jeg, have været opdragne i de Hvides Skoler, hvor man lærer at skrive godt for sig. Vi forstaae at slaaes, men ikke at sætte vore Tanker paa Papiret; imidlertid ønske vi dog ikke, at der skulde være noget i vor Skrivelse til Forsamlingen, som kunde opvække vore gamle Herrers ærgjerrige burlerias. Du synes at have lært denne unyttige Videnskab, som vi mangle. Ret de Feil i vor Depeche, som kunde vække de Hvides Latter, og jeg skjenker Dig Livet.""

""I denne Correcteur-Rolle af Biaßous diplomatiske Orthographies Feil laae der noget, som altfor meget stred imod min Stoltthed, til at jeg skulde vække et Dieblif. Og desuden, hvad brød jeg mig om at leve? Jeg afflog hans Tilbud.""

""Han syntes forundret. — ""Hvorledes!"" udbød han, ""Du vil hellere døe, end rette nogle Pennestreg paa et Stykke Pergament?""

""Ja!"" svarede jeg.""

""Min Beslutning lod til at sætte ham i Forlegenhed, og han sagde efter et Dieblifs Betænkning:""

""Hør unge Daare, jeg er ikke saa haardnakket, som Du. Jeg giver Dig Frist til i Morgen Aften, for at be-

*) Det synes underligt, at dette latterlig-charakteristiske Brev virkelig blev sendt til Forsamlingen.

stemme Dig til at adlyde mig; imorgen ved Solens Nedgang skal Du atter fremstilles for mig, og søg saa at tilfredsstille mig. Lev vel, Natten bringer Raad; thi husk vel paa, at hos os er Døden ikke blot Døden!"

"Meningen af disse Ord, ledsaget af en affhyelig Latter, var ingenlunde tvetydig; og de Pinser, som Biasou pleiede at opfinde for sine Slagtoffere, forklarede den tilstrækkeligt."

"Candi, bring Fangen bort," vedblev Biasou, "og befal de Sorte fra Morne-Rouge at bevogte ham; jeg vil at han skal leve endnu en Dag, og mine øvrige Krigere vilde maaskee ikke have Taalmodighed at vente til de fire og tyve Timer vare forløbne."

"Mulatten Candi, som var Chef for Biasous Livgarde, lod mine Hænder binde bag paa min Ryg. En Soldat tog fat i Enden af Rebet, og vi gik ud af Hulen."

"Biasous Gardere overgave mig til Negerne fra Morne-Rouge, og det forekom mig, som om det var Spøgelse, der overgave mig til Spøgelse. Uden ringeste Modstand lod jeg mig binde fast til en Træstamme. De bragte mig nogle Kartofler kogte i Vand, som jeg fortærede af et Slags uvilkaarlig Instinct, som Guds Godhed skænker Mennesket i sine bitreste Qvaler."

"Det var imidlertid blevet Nat; mine Bevogtere begave sig til deres Telte, og kun sex af dem bleve tilbage hos mig, deels siddende, deels liggende ved det store Baal, som de havde antændt, for at beskytte sig mod Nattefulden. Inden saa Diebliffes Forløb, vare de alle faldne i en dyb Søvn."

"Udmattet baade paa Sjæl og Legeme hensank jeg i en urolig Slummer, af hvilken jeg, uden at vide hvor længe den havde varet, blev vækket ved Lyden af en mandlig Stemme, der sang tydeligt, men i nogen Afstand: Yo que soy contrabandista. Jeg aabnede Øinene med Gysen; alt var sort omkring mig, Negerne sov, og Ilden var nær ved at gaae ud. Da jeg intet videre hørte, troede jeg at Stemmen blot havde været et Foster af min urolige Slummer, og mine

tunge Dienlaage luffedes atter, men jeg aabnede dem nok engang hurtigt, da Stemmen atter lod sig høre og sang sorgmodigt og nærmere ved mig følgende Vers af en spansk Romance:”

En los campos de Ocanna,
Prisionero cai;
Me lleven à Cotadilla;
Desdichado fui.*)

”Denne Gang var det ingen Drøm; det var Pierres Røst! Et Dieblisk efter lod den atter i det tause Mørke, og sang anden Gang næsten lige ved mit Øre den bekjendte Vise: Yo que soy contrabandista. En stor Hund sprang henimod mig og lagde sig logrende ved mine Fødder, det var Rast. Jeg slog nu Dinene iveiret. En Neger stod for mig og Skinnet af Baalet kastede hans colossale Skygge henad Gulvet ved Siden af Hunden; det var Pierre. Min Henvælt vaagnede i sin fulde Styrke; men min Forbauselse gjorde mig ubevægelig og stum. Jeg sov ikke. De Døde gik altsaa igjen! Det var ikke mere en Drøm, men en Aabenbaring. Jeg vendte mig bort med Gysen. Da Pierre saae dette, lod han sit Hoved synke ned paa sit Bryst.”

””Broder,”” mumlede han med dæmpet Stemme, ””Du havde lovet mig, aldrig at tvivle om min Redelighed, naar Du hørte mig synge den Vise. Broder, siig mig, har Du forglemt dit Løfte?””

”Breden gjengav mig Mælet.”

””Uhyre!”” udbrød jeg, ””finder jeg Dig dog endelig igjen! Du Blodhund, min Onkels Morder og min Marias Røver, tør Du kalde mig Broder? Holdt, kom mig ikke nær!””

”I min Harmen glemte jeg, at jeg var bunden paa en Maade, der næsten forhindrede mig fra at gjøre en eneste Bevægelse. Jeg kastede et uvilkaarligt Blik paa min venstre Side for at søge min Raarde. Denne min Hensigt gjorde

*) Paa Ocannas Stetter blev jeg tagen til Fange; de slæbte mig til Cotadilla; jeg var uhykkelig! —

et stærkt Indtryk paa ham, og han sagde til mig i en sørgmodig, men blid Tone:"

"Nei, jeg skal ikke komme Dig nær. Du er ullykkelig, og jeg beklager Dig, men Du beklager slet ikke mig, skjøndt jeg er langt ullykkeligere, end Du.""

"Jeg traf paa Skuldrene. Han forstod denne stumme Bebreidelse, og betragtede mig med en tungsindig Mine."

"Ja, Du har mistet meget, men tro mig, jeg har mistet langt mere, end Du.""

"Lyden af vore Stemmer havde imidlertid vækket de sex Negerer, som bevogtede mig. Da de saae en Fremmed hos mig, sprang de hurtigt op, og grebe til deres Vaaben; men da de et Dieblis havde betragtet Pierre, udstødte de et Skrig af Forundring og Glæde, og kastede sig næsegrus ned for ham, idet de gjentagne Gange stødte deres Pander imod Jorden."

"Denne Erbødighed, som Negerne viste imod Pierre, de Kjerter, som Rast afverlende viste sin Herre og mig, idet den kastede et uroligt Blik paa mig, ligesom forundret over min Kulde mod den, alt dette gjorde i hiint Dieblis intet Indtryk paa mig. Jeg tænkte blot paa at hevne mig, men denne Attraa hindrede mine Vaand mig i at tilfredsstille."

"O, Gud!" udbrød jeg endelig, grædende af Raseri over de Lænker, som holdt mig tilbage, "o, Gud, hvor jeg er ullykkelig! Jeg troede at den Elendige var død, og fortvivlede over at gaae Glip af min Hevn, og nu kommer han for at spotte mig. Han staaer levende for mine Dine, og jeg kan ikke nyde den Lykke at støde ham en Dolk i Brystet. O, hvu befrier mig fra disse fordømte Lænker!"

"Pierre vendte sig til Negerne, som endnu laae i en tilbedende Stilling foran ham: "Kammerater," sagde han, "løser denne Fange!"

"Man adlød ham strax, og mine sex Bevogtere overstare i største Hast de Reb, hvormed jeg var bunden. Jeg

reiste mig fri og frank, men blev staaende ubevægelig; thi Forundringen lagde mig nu i Lænker."

"Det er ikke alt," udbød Pierre, og tog en Dolk fra en af Negerne, "Der," sagde han og rækkede mig Dolken, "tilfredsstil din Hevn. Gud bevare mig fra at berøve Dig din Ret til at raade over mit Liv. Tre Gange har Du frelst det; det tilhører Dig altsaa med Rette. Stød til, hvis Du vil."

"Der laae hverken Bebreidelse, eller Bitterhed i hans Tone, den var blot sorgmodig og ydmyg."

"Denne uventede Leilighed til at møtte min Hevn, som frembødes af selve Gjenstanden for den, havde noget alt for paafaldende ved sig; og jeg følte, at hele mit Had til Pierre og al min Kjerlighed til Marie ikke kunde bringe mig til at begaae et Mord. Desuden var der en Røst i mit Indre, som idelig tilraabte mig, at ingen Gjende, eller Straffhyldig fremstillede sig paa denne Maade for sin Modstanders Hevn. Behøver jeg endelig at sige Dem, at der laae noget i dette overordentlige Væsens Udfærd, som i dette Dieblis ydmygede mig. Jeg stødte Dolken fra mig."

"Ulykkelige!" sagde jeg til ham, "jeg vil dræbe Dig i aaben Feide, men ikke myrde Dig. Forsvar Dig!"

"Forsvare mig?" spurgte han forundret, "og imod hvem?"

"Imod mig!"

"Han saae forbauset paa mig, og sagde: "Imod Dig? Nei, det er den eneste Ting, hvori jeg ikke kan adlyde Dig. Betragt engang min trofaste Rast! Jeg kunde dræbe ham, uden at han satte sig til Modværg; men jeg kunde ikke saae ham til at stride imod mig; han vilde ikke forstaae mig. Jeg forstaaer saaledes ikke Dig, og jeg er Rast med Hensyn til Dig!"

"Efter et Dieblis Løusshed vedblev han:"

"Jeg seer Hadet tindre ud af dine Dine, ligesom Du engang har seet det i mine. Jeg veed ogsaa, at Du har

gjennemgaaet mange Ulykker, at man har myrdet din Onkel, brændt dine Plantager, dræbt dine Benner, plyndret dine Huse og berøvet Dig din Arvelod; men det er ikke mig, det er mine. — Erindre Dig, at jeg engang sagde, at dit Folk havde tilføiet mig meget Ondt, og at Du da svarede mig, at det ikke var din Skyld; hvad har jeg da gjort?"

"Hans Ansigt opklarede sig, og han ventede, at jeg skulde fæste mig i hans Arme; men jeg fæstede et rasende Blik paa ham."

"Du fortæller mig alt det Onde, som dine Stalbrødre have tilføiet mig," udbød jeg harmfuld, "men Du taler ikke et Ord om hvad Du selv har gjort imod mig!"

"Hvad har jeg da gjort?" spurgte han.

"Jeg traadte tæt hen til ham og sagde med tordnende Stemme: "Hvor er Marie? Hvor har Du gjort af hende?"

"En tung Mismods Sky leirede sig paa hans Pande, da jeg nævnede dette Navn, og han syntes et Dieblisk forlegen, men endelig brød han Tausheden og sagde:"

"Maria! Ja, Du har Ret . . . men her er altfor mange Dren, der høre paa os."

"Hans Forlegenhed og de Ord, Du har Ret, skabte et Helvede i mit Bryst; thi jeg troede at han blot vilde undvige mit Spørgsmaal. I det samme betragtede han mig med sit aabne Ansigt, og sagde dybt bevæget:"

"Jeg besværges Dig, mistænk mig ikke. Jeg skal fortælle Dig det Hele paa et andet Sted. Elsk mig, som jeg elsker Dig, med Tillid."

"Han holdt et Dieblisk inde, for at see hvilken Virkning hans Ord vilde gjøre, og sagde derpaa med rørt Stemme:"

"Maa jeg nu kalde Dig Broder?"

"Men min skinsyge Vrede vaagnede i sin fulde Kraft, og disse kjerlige Ord, som jeg ansaae for Hyklari, forstærkede den endnu mere."

"Bøer Du, at gjenkalde hine Tider i min Erindring, utafnemlige Forræder?" udbød jeg."

"Han afbrød mig, og tunge Taarer trillede ned ad hans Kinder: — ""Det er ikke mig, som er utafnemlig!""

""Velan, saa tal da,"" svarede jeg heftig. ""Hvor har Du gjort af Marie?""

""Et andet Sted! Et andet Sted!"" svarede han. ""Her høre vore Dren ikke alene hvad vi sige. Du vilde overalt vist ikke troe mig, og Tiden haster. Det begynder allerede at dages, og jeg maa føre Dig bort herfra. Alt er tabt, da Du tvivler om min Redelighed, og Du gjorde lige saa vel i at støde Dolken i mit Bryst; men vent dog endnu en søie Tid med at tilfredsstille hvad Du kalder din Hevn; jeg maa først befrie Dig. Følg mig til Biasou.""

"Den Maade at tale og handle paa, skjulte en Hemmelighed, som jeg ikke kunde opdage. Trods al min Fordom imod dette Menneske, bragte dog hans Røst altid en blid Streng til at bæve i mit Indre og udøvede et Herredømme over mig, som jeg ikke kunde modstaae. Jeg greb mig selv vaklende mellem Hevn og Medlidenhed, Mistro og blind Tillid. — Jeg fulgte med ham."

"Vi gik ud af Morne-Rouge- Negerne's Qvarteer, og jeg forundrede mig over at gaae frit omkring i disse Barbarers Leir, hvor for saa Limer siden enhver af disse Røvere syntes at tørste efter mit Blod. Langtfra at tænke paa at standse os, kastede Negerne og Mulatterne sig ned for os paa vor Vej med Udbrud af Forundring, Glæde og Ærbødighed. Jeg vidste ikke hvilken Rang Pierre havde i Rebellerne's Armee; men jeg erindrede mig det Herredømme, som han havde udøvet over sine Medslaver, og forklarede mig derfor lettelig den Hoiagtelse, som hans oprørske Stalbrødre bare for ham."

"Da vi kom til Garderne, som holdt Vagt foran Biasous Hule, ilede deres Høvding, Mulatten Candi os imøde, og spurgte allerede langt fra i en truende Tone, hvor vi turde vove at nærme os saa tæt til Generalen; men da han var kommen saa nær, at han tydeligt kunde see Pierres Ansigtstræk, tog han strax sin guldbroderede Montera af, og igesom

forkædet over sin egen Driftighed, bukkede han sig næsten ned til Jorden, og førte os ind til Biassou, fremstammende tusinde Undskyldninger, som Pierre blot besvarede med en haanlig Gebærde."

"De simple Negersoldaters Erbødighed for Pierre havde ikke forundret mig; men da jeg saae Candi, en af deres øverste Officerer, hdmng sig i den Grad for min Onkels Slave, begyndte jeg at spørge mig selv, hvo dog det Menneske kunde være, som syntes at øve et saa mægtigt Herredømme over alle. Men min Forundring steg endnu høiere, da jeg saae Generalissimus Biassou, som var alene, da vi traadte ind, og fortærede i al Mag en Calalou, reise sig i største Hast ved Synet af Pierre, og, søgende at skjule sin Forundring, Urolighed og Forbittrelse under Skinnets af dyb Urefrygt, bukkede sig hdmng for min ledsager, hvem han endogsaa tilbød sin egen Trone, som dog imidlertid Pierre afsløg."

"Jean Biassou," sagde han; "jeg er ikke kommen for at berøve Dig din Plads, men blot for at udbede mig en Gunst af Dig."

"Alteza," svarede Biassou med frybende Høflighed, "Du veed, at Du kan raade over alt hvad der er afhængigt af Jean Biassou, over alt hvad der tilhører Jean Biassou, og over Jean Biassou selv."

"Denne Titel af alteza, der bethyder det samme, som Høi hed, eller Durchlauchthighed, som Biassou tillagde Pierre, bragte min Forundring til at stige endnu høiere."

"Jeg forlanger ikke saa meget," svarede Pierre hurtigt; jeg forlanger blot denne Fanges Frihed og Liv af Dig."

Han pegede paa mig, og Biassou blev forvirret, men denne Forvirring varede ikke længe."

"Du voldes din Tjener stor Bedrøvelse, alteza, ved at fordre mere af ham, end han, hvor meget det end smerter ham, er istand til at give Dig. Denne Fange vedkommer

ikke Jean Biasou, tilhører ikke Jean Biasou, og er ikke afhængig af Jean Biasou.””

””Hvad mener Du?”” spurgte Pierre streng. ””Af hvem er han da afhængig? Er her nogen anden Hersker, end Du?””

””Af ja, alteza!””

””Og hvilken?””

””Min Hær!””

”Den smigrende, men tillige listige Maade, hvorpaa Biasou undveg Pierres stolte og ligefremme Spørgsmaal, viste tydeligt, at han havde besluttet ikke at skjenke den anden mere, end den Yrbødighed, hvortil han syntes at være tvungen.”

””Hvorledes?”” udbrød Pierre, ””Din Hær! Har Du ikke Commandoen over den?””

”Biasou, som iagttog sin Fordeel, uden at overskride sin underordnede Stilling, svarede med en tilshneladende Alvorlighed og Oprigtighed:”

””Erver så alteza, at man virkelig kan have Commando over Mennesker, der alene gjøre Oprør, for at blive frie for at adlyde?””

”Jeg satte for lidet Bærd paa mit Liv til at bryde Løsheden; skøndt det, jeg den foregaaende Aften havde seet af Biasous ubegrændsede Myndighed over Tropperne, kunde have givet mig Leilighed nok til at gjøre ham til Løgner og rive Masken af den tvetungede Hykler. Pierre svarede ham:”

””Saa sig mig da i det mindste, siden Du ikke forstaaer at commandere din Hær, og dine Soldater ere dine Herrer, hvilke Bevæggrunde de kunne have til at hade denne Fange.””

””Bouckmann er bleven dræbt af Gouvernementets Tropper,”” sagde Biasou, og søgte at give sit vilde og spødste Ansigt et sorgmodigt Udseende; ””mine Folk have derfor besluttet at hegne de fra Jamaica undvegne Negerslavers Hovedings Drab paa denne Hvide; de ville opstille Trophæ for Trophæ, og have bestemt, at denne unge Officers Hoved skal

tjene til Modvægt imod Bouckmanns Hoved i Vægtstaalet hvori den gode Gud veier begge Parter.””

””Hvor har Du dog kunnet give dit Minde til slige frygtelige Repressalier,”” sagde Pierre. ””Hør mig, Jean Bias-sou; det er disse Grusomheder, der ville tilintetgjøre vor retfærdige Sag. Fangen i de Hvides Leir, hvorfra det er lykkedes mig at undvige, har jeg ikke hørt noget om Bouckmanns Død, førend Du nu siger mig det. Det er Himlens retfærdig Straf for hans Forbrydelser. Men nu skal jeg til Gjengjæld fortælle Dig en anden Nyhed; Jeannot, hiin Høding for de Sorte, der agerede Reiviser for de Hvide, for at lokke dem ind i Bagholdet ved Domphe Mulatre, Jeannot er ogsaa dræbt. Du veed, — afbryd mig blot ikke, Bias-sou, Du veed, at han i Grusomhed kappedes med Bouckmann og Dig; og, læg Mærke dertil, det er hverken Himlens Lyn, eller de Hvide, der have dræbt ham; men det er Jean-François selv, som har udført denne retfærdige Handling.””

”Bias-sou, som havde hørt til med stum Erbødighed, udstødte et Ekfrig af Forundring. I samme Dieblis traadte Rigaud ind, bukkede dybt for Pierre, og hviskede noget til Bias-sou. Udenfor hørte man en stærk Alarm i Leiren, men Pierre vedblev:”

””— — Ja, Jean-François, der ikke har andre Feil, end en taabelig Higen efter Pragt, og den latterlige Høffærdighed at kjøre daglig i en Vogn med sex Heste for fra Messen i Kirken ved den store Flod, Jean-François har straffet Jeannots Ufkyheligheder. Endskjøndt den feige Røver tiggede og bad, endskjøndt han til sit sidste Dieblis klyngede sig saa fast til Præsten, der skulde berede ham til Døden, at man med Magt maatte rive ham bort, blev dog dette Uhyre igaar skudt ved Foden af det Træ, der var forsynet med Jernkrøge, paa hvilke han ophængte sine Slagtoffere levende. Bias-sou, tænk paa dette Exempel! Hvortil disse gruelige Mishandlinger og Myrderier, som tvinge de Hvide til Grusomhed? Hvorfor skulle vi endnu anvende Gjøglerkunster, for at ophidse vore

ulykkelige Stalbrødre, og gjøre dem langt mere vilde og blodtørstige, end de allerede ere? I Trou-Coffi er der en couleurt Gjøgler, kaldet Romaine-la-Prophétesse, som forvirrer Hovederne paa en Trop Sorte. Han vanhelliger den hellige Messe, ved at faae dem til at troe, at han staaer i Forbindelse med den hellige Jomfru, og fører sine Tilhængere til Mord og Plyndring i Marias Navn!" —

"Der laae maaskee et mere pmt Udtryk, end den blotte religiøse Verbødighed, i Maaden, hvorpaa Pierre udtalte dette Navn; men vist er det, at jeg blev forbittret og fornærmet derover."

"Ogsaa Du," vedblev Slaven, "ogsaa Du har i din Leir en saadan Troldmand, eller Gjøgler, ligesom denne Romaine-la-Prophétesse! Jeg veed meget vel, at Du, for at styre en Hær, der er sammensat af Mennesker fra alle Lande, og af alle Farver, behøver et fælleds Baand imellem dem; men hvorfor søger Du ikke at erholde dette paa andre Maader, end ved en barbarisk Fanatisme og latterlig Overtro? Tro mig, Biaßou, de Hvide ere langt fra ikke saa grusomme, som vi. Jeg har saaledes seet mange Plantere ivrigt værge for deres Slavers Liv, og skjøndt jeg nok veed, at flere af dem gjorde det for en Sum Penges Skyld, og ikke for at frelse et Menneskeliv, saa nødte deres Interesse dem dog til at handle, som de burde. Lader os være lige saa menneskelige, som de; det er ogsaa til vor Fordeel. Er vor Sag mere hellig og retfærdig, fordi vi have mishandlet og myrdet Oldinger, Kvinder og Børn, eller indebrændt Plantere i deres Huse? Og disse og lignende Rædsler ere dog vore daglige Bedrifter. Svar mig, Biaßou, hvorfor skal endelig ethvert af vore Skridt betegnes med Mord og Brand?"

"Her standsede han, men hans funklende Blik og malmfulde Stemme havde givet hans Tale en overbevisende Kraft og Myndighed, som det er umuligt at giengive. Ligesom en Ræv, der er greben af en Love, søgte Biaßou, med et fluelende Blik, at udfinde en List, hvorved han kunde slippe ud

af den Vældiges Klær. Medens han pønsede derpaa, syntes Høvdingen for Cayer-Banden, den samme Rigaud, som Aftenen iforveien med den roligste Mine havde seet de Sorte udøve de største Rædsler lige for hans Dine, at harme sig over de Grusomheder, hvortil Pierre havde udkastet en Skizze, og udbrod med en fremfunstlet Forsærdelse: ""Alf, Du gode Gud, til hvilke Yderligheder kan dog et Folks blinde Raseri ikke drive det.""

"Imidlertid tiltog Larmen udenfor og syntes at foruro-lige Biassou. Jeg har siden efter erfaret, at denne Larm kom fra Morne=Rouge=Negerne, som ilede gennem Leiren, for at forkynde min Befriers Tilbagekomst, og at de havde besluttet at understøtte ham i alt, hvad Hensigt han end maatte have med sit Komme til Biassou. Rigaud underrettede Generalissimusen om denne Omstændighed; og det var Frygten for en farlig Tvedragt i Hæren, der bestemte den listige Høvding til den Maade, paa hvilken han opfyldte Pierres Ønsker."

"Alteza,"" sagde han med en fortørnet Mine, ""der-som jeg er streng mod de Hvide, saa er Du langt strengere mod mig. Du har Uret i at beskylde mig for den store Hobs Voldsomhed, den river mig med sig. Men nok om det, que podria hacer ahora,*) som kan være Dig behageligt?""

"Jeg har allerede sagt Dig det, sennor Biassou,"" svarede Pierre, ""lad mig tage denne Fange med mig.""

"Biassou stod et Dieblis estertænksom; derpaa sagde han, og lagde al den Freidighed i sit Blik, som han kunde:"

"Velan, alteza, jeg vil vise Dig, hvor høiligt jeg øn-sker at soie Dig. Tillad mig blot, at sige denne Fange et Par Ord under fire Dine, saa kan han følge med Dig, naar det skal være.""

"Det har jeg intet imod,"" svarede Pierre, og hans Ansigt, som hidtil havde været stolt og misfornøiet, straa-lede af en overvættets Glæde. Han gik nogle Skridt bort."

*) Hvad kan jeg nu gjøre?

"Biaßou trak mig hen i en Krog af Hulen og hvilede til mig: ""Jeg kan kun skjenke Dig Livet paa eet Vilkaar; Du kjender det; vil Du samtykke deri?""

"Han viste mig Depechen fra Jean-François. At samtykke vilde have forekommet mig som nedrig Feighed. — ""Nei!"" svarede jeg."

""Ja saa!"" sagde han med sit sædvanlige Grin. ""Altid saa bestemt. Du stoler altsaa ret meget paa din Beskytter? Veed Du hvor han er?""

""Ja,"" svarede jeg heftig; ""han er et Uhyre, ligesom Du; men endnu en langt større Hykler!""

"Han saae forundret paa mig, og søgte at opdage af mit Blik, om jeg talte Sandhed: — ""Hvorledes!"" sagde han, ""Du kjender ham altsaa ikke?""

"Jeg svarede haanligt: ""Jeg veed blot, at han er en af min Onkels Slaver, og hedder Pierre.""

"Biaßou gav sig atter til at grine."

""Ha! Ha! Det er dog besynderligt! Han beder om dit Liv og din Frihed, og Du kalder ham et Uhyre, ligesom mig!""

""Hvad bryder jeg mig derom!"" svarede jeg. ""Gif jeg blot et Diebligs Frihed, saa skulde det ikke være for at tigge ham om mit Liv, men for at fordre hans.""

""Hvad skal dog alt dette betyde?"" sagde Biaßou. ""Du lader forresten til at tale, som Du tænker, og jeg kan aldrig troe, at Du vil spørge med dit Liv. Der stikker noget under, som jeg ikke kan begribe. Du er beskyttet af et Menneske, som Du hader; han forsvarer dit Liv, og Du forlanger hans Død! Det er forresten mig ganske ligegyldigt. Du ønsker et Diebligs Frihed, og det er den eneste Gunst, jeg kan vise Dig; det skal derfor være Dig tilladt at følge ham, men giv mig blot først dit Ord paa, at Du vil indfinde Dig her igen to Timer før Solens Nedgang. — Du er jo en Franskmand, ikke sandt?""

"Behøver jeg at sige Dem, mine Herrer, at Livet var

mig en Byrde, og at jeg paa ingen Maade vilde modtage det af Pierre, der, efter al Sandsynlighed, fuldkommen for- tjente at være Gjenstanden for mit uudsuffelige Had; hvad der maaskee ogsaa bidrog meget til at bestyrke mig i min fattede Beslutning var Vissheden om, at Biassou, der ikke gjerne lod noget Bytte slippe sig af Hænderne, dog aldrig vilde samtykke i min Befrielse. Jeg attraaede derfor i Sandhed kun nogle Timers Frihed, for at faae en endelig Oplysning om min høitelskede Maries og min egen Skjebne. Det Ord, som Biassou, med Tillid til den franske Ære, forlangte af mig, var et sikkert og let Middel til endnu at erholde en Dags Frist; jeg gav ham det."

"Efterat have bunden mig paa denne Maade, traadte Høvdingen hen til Pierre, og sagde i en underdanig Tone: "Alteza, den hvide Fange er aldeles til din Disposition; Du kan tage ham med Dig, og han har fuldkommen Frihed til at følge Dig."

"Jeg havde aldrig seet Pierre saa glad og lykkelig, som i hiint Dieblis."

"Taf, Biassou!" udbød han og rækkede ham Haanden. "Taf! Du har vist mig en Tjeneste, som giver Dig Ret til at forlange af mig hvad det skal være! Bliv ved at raade over mine Venner fra Morne-Rouge, indtil jeg kommer tilbage."

"Han vendte sig til mig. — "Da Du er fri," sagde han, "saa kom!" og trak mig afsted med en særdeles Iver."

"Biassou saae efter os med Forundring, der endog stak igjennem de Tegn paa Ærbødighed, som han viste min Ledsager, da vi ilede bort."

"Jeg længtes efter at blive ene med Pierre. Hans Forvirring, da jeg spurgte ham om Maries Skjebne, den dumdriftige Dumbhed, hvormed han vovede at udtale hendes Navn, rodfæstede endnu dybere mit Had og min Skinsyge, der allerede spirede i min Barm, da jeg ved Fortet Galifets Brand saae ham bortføre den, som jeg knap kunde falde min Hustru

Hvad brød jeg mig, efter alt dette, om de Vebreidelser, han i min Overværelse havde gjort den blodtørstige Biassou, om den Omsorg, han havde baaret for mit Liv, og selv om det særegne Præg, der betegnede alle hans Ord og Handlinger? Hvad brød jeg mig om det hemmelighedsfulde Mørke, hvori han søgte at indhulle sig; der lod ham staae levende for mine Øine, da jeg troede at have været Vidne til hans Død; der viste mig ham som Fange hos de Hvide, da jeg havde seet ham styrte sig i den store Flods Belger; og som forvandlede Slaven til Høihed, og Fangen til Befrier? Af alle disse ubegribelige Ting kunde jeg kun fatte een, Maries skjendige Bortførsel, og den Fornærmelse var det, jeg skulde hevne, den Forbrydelse, jeg skulde straffe. Jeg ventede derfor med Utaalmodighed det Dieblis, da jeg kunde tvinge min Medbeiler til at forklare sig. Endelig kom det."

"Vi vare komne gennem de tredobbelte Rækker af Sorte, der havde kastet sig ned for os, og udraabte med Forundring: *Miraculo! Ya no esta prisionero!* *) Jeg veed ikke om de talte om mig, eller Pierre. Vi havde overskredet de yderste Grændser af Leiren, og tabt de sidste af Biassous Forposter af Sigte bag Træerne og Klipperne; Rast sprang munter foran os, og Pierre ilede afsted med hurtige Skridt, da jeg pludseligt holdt ham tilbage."

"Holdt," sagde jeg, "vi behøve ikke at gaae videre; de Øren, som Du frygtede, kunne ikke længere høre os; tal, hvor har Du gjort af Marie?"

"Min heftige indvortes Bevægelse bragte min Stemme til at bæve. Han betragtede mig med Venlighed."

"Bestandigt!" svarede han."

"Ja, bestandigt!" udbrød jeg rasende, "bestandigt. Jeg skal tordne Dig dette Spørgsmaal i Ørerne til dit sidste Mandedrag, til mit sidste Suk. Hvor er Marie?"

"Intet kan altsaa udbrødde din Tvivl om min Redelighed? Velan da, Du skal snart faae det at vide."

*) Hvilket Vidunder, han er ikke længere fangen!

""Snart, Uhyre!"" svarede jeg. ""Det er nu jeg vil vide det. Hvor er Marie? Hvor er Marie? Hører Du? Svar, eller Du er dødsens. Forsvar Dig!""

""Jeg har allerede sagt Dig,"" svarede han sørgmodig, ""at det ikke kan skee. Strømmen strider ikke imod Kilden, hvorfra den udspringer; Du har frelst mit Liv tre Gange, jeg kan ikke kæmpe med Dig. Jeg har desuden ogsaa sørget for, at det skulde blive umuligt; vi have kun een Dolk for os begge.""

"Ved disse Ord traf han en Dolk ud af sit Belte og rækkede mig den. — ""Der!"" sagde han."

"Jeg var ude af mig selv. Jeg greb Dolken og lod den blinke paa hans Bryst. Han tænkte ikke paa at sætte sig til Modværge."

""Glendige!"" raabte jeg, ""tving mig ikke til at blive en Morder. Jeg støder Dig dette Staal i Brystet, hvis Du ikke øiebliklig siger mig, hvor min Hustru er.""

"Han svarede mig uden Bitterhed eller Brede:"

""Du er Herre; men jeg beder Dig indstændigt, skjenk mig Livet endnu en Time, og følg mig. Du tvivler om den, hvis Liv Du tre Gange har frelst, og som Du har kaldet din Broder; men hør mig, hvis Du endnu om en Time tvivler om min Redelighed, saa skal det staae Dig frit, at dræbe mig. Du har jo seet, at jeg ikke vil sætte mig til Modværge. Jeg besværger Dig i Marias Navn... i din Kones Navn,"" tilføiede han smertelig, ""skjenk mig endnu en Time. Tro mig, jeg trygler Dig ikke for min egen Skyld, men for din!""

"Hans Stemme havde et uimodstaaeligt Udtryk af Over-talelse og Smerte. Der var noget, som tilhvijsede mig, at han dog maaskee sagde Sandhed, at den blotte Higen efter at frelse sit eget Liv ikke kunde give hans Stemme denne hjertegribende Æmhed, denne bønlike Ventlighed, og at han talte for mere, end sig selv. Jeg veg endnu engang for det gaadesfulde Herredømme, han havde over mig, og som jeg i hiint Dieblis rødmede ved at tilstaae for mig selv." —

""Belan da,"" sagde jeg, ""jeg skjenker Dig en Times Frist; og følger med Dig.""

"Jeg vilde give ham Dolken tilbage. — ""Nei, sagde han, ""behold den, saalænge Du mistroer mig; men kom, lader os ikke spille Tiden.""

"Vi fortsatte nu vor Vandring. Rast, som under vor Samtale ofte havde prøvet paa at komme afsted, men hver Gang vendte tilbage, ligesom spørgende os med sine Blikke, hvorfor vi stansede, Rast blev nu atter munter og begyndte at løbe foran os. Vi fordybede os i en ung Skov. Omtrent efter en halv Times Forløb, kom vi til en smuk, grøn Slette, hvor et Kildevæld sprudlede, omgivet af en tyk Skovs hundreedaarige Stammer. En Hule, hvis graa Forside var overtrukket med et grønt Net af Lianer, Jasminer og en Mængde andre Slyngeplanter, laae i Baggrunden. Rast vilde begynde at gaa, men Pierre fik ham til at tie ved et Vink, og uden at sige et Ord traf han mig ved Haanden ind i Hulen."

"Et Gruentimmer, som vendte Ryggen imod Indgangen, sad midt inde i Hulen paa et Teppe, flettet af Gyvel. Ved Lyden af vore Trin vendte hun sig om. — Mine Venner, det var Marie!" — —

"Hun var klædt i en hvid Kjole, ligesom paa vor Bryllupsdag, og bar endnu i sine Loffer Krandsen af Orangeblomster, den unge Hustrues sidste jomfruelige Pynt, som mine Hænder endnu ikke havde løst af hendes Pande. Hun saae mig, gjenkjendte mig, udstødte et Skrig, og sank i mine Arme, halvdød af Forundring og Glæde. Jeg stod, som ramt af Lynild."

"Ved dette Skrig kom en gammel Kone, med et Barn paa Armen, løbende ud af et indre Bærelse, som var anbragt i en Fordybning af Hulen. Det var Maries Ammes og min ulykkelige Onkels yngste Barn. Pierre var ilest efter Vand fra den nærliggende Kilde. Han stænkede nogle Draaber paa Maries Ansigt, hvorved hun vaagnede af sin Afsnagt og slog Benene op. — ""Leopold!"" udbrød hun, ""min Leopold!""

— ""Marie!"" — — svarede jeg, og Resten af vore Ord hensmeltede i det ommeste Kys."

""Dog ikke lige for mine Dine, i det mindste!"" udbrød en hjertegribende Stemme. Vi sloge Dinene iveiret, det var Pierre. Han stod som naglet til Gulvet og jeg kunde see, at han betragtede vore Kjertergn med samme Følelser, som om han havde bivaanet en marterfuld Henrettelse. Hans hvelvede Bryst var i heftig Bevægelse, en iiskold Sved perlede i store Draaber paa hans Pande, og han skjelve over sit hele Legeme. Pludseligt skjulte han sit Ansigt med begge Hænder, styrkede ud af Hulen, og gjentog i en Tone, der røbede den voldsomste Smerte: — ""Dog ikke lige for mine Dine!""

Marie hævede sig halvt i mine Arme, og udbrød, idet hun fulgte ham med Dinene: — ""Store Gud, min Leopold! Vor Kjerlighed synes at volde ham Smerte. Skulde han maaskee elske mig?""

""Slavens Ord havde bevist, at han virkelig var min Medbeiler; men Maries Udraab viste mig, at han ogsaa var min Ven.""

""Marie!"" svarede jeg, og en overvættets Glæde vaagne i mit Hjerte tilligemed den bittreste Anger. ""Marie, vidste Du det ikke?""

""Men, min Gud, jeg veed det jo ikke endnu,"" sagde hun med en undselig Rødme. ""Hvorledes! Han elsker mig? Det har jeg dog aldrig kunnet mærke.""

""Jeg trykkede hende henrykt til mit Hjerte.""

""Jeg har gjenfunden min Kone og min Ven,"" udbrød jeg, ""o, hvor jeg er lykkelig, men tillige strafværdig! Jeg kunde virkelig tvivle om hans Redelighed.""

""Hvorledes?"" spurgte Marie forundret, ""kunde Du mistænke ham, Pierre! Ja, i Sandhed, Du er meget strafværdig. Du skylder ham to Gange mit Livs Frelse, og maaskee endnu mere,"" tilføiede hun, og slog Dinene ned. ""Uden ham havde Crocodillen opslugt mig, uden ham havde Negerne — — Det var Pierre, som rev mig ud af deres Vold,

i det Dieblif, da de uden Tvivl vilde lade mig dele Eftebne med min ulykkelige Fader." "Hun holdt inde, og græd."

"Men," spurgte jeg hende, "hvorforsendte Pierre Dig ikke til Cap, til din Mand?"

"Han har forsøgt det," svarede hun, "men det var ham umuligt. Nødt til at skjule sig baade for de Sorte og de Hvide, faldt det ham vanskeligt, og desuden vidste man heller ikke, hvor Du var bleven af. Nogle sagde, at de havde seet Dig blive dræbt i et Slag, men Pierre forsikrede mig, at det ikke var Tilfældet, og jeg var selv overtydet derom; thi ellers vilde jeg nok have anet det. Havde Du været dræbt, saa var jeg nok ogsaa død i samme Stund."

"Pierre har altsaa bragt Dig herhid?" spurgte jeg.

"Ja, min Leopold; denne affides Hule er alene kjendt af ham. Han frelst tilligemed mig, de eneste Væsener, der vare blevene ilive af min hele Familie, min gode, gamle Amme og min yngste Broder, og skjulte os her. Jeg forsikrer Dig, at den er meget beqvem, og hvis den afskyelige Krig ikke var, der raser igjennem hele Landet, saa vilde jeg ønske, nu da vi ere fattige, at beboe den tilligemed Dig. Pierre har sørget for alle vore Fornødenheder. Han kom ofte og besøgte os, og bar altid en rød Fjer paa sit Hoved. Han trøstede mig, talte bestandigt om Dig, og lovede mig, at vi atter skulde blive forenede. Imidlertid begyndte jeg dog at blive urolig, da jeg ikke havde seet ham i tre Dage, men endelig kom han, og bragte Dig med sig. Vor stakkels Ven har altsaa søgt Dig op?"

"Ja," svarede jeg.

"Men," udbød hun, "hvorledes har det sig med hans Elskov til mig? Er Du ogsaa vis derpaa?"

"Ja, nu er jeg vis derpaa," svarede jeg. "Det er ham, der idet han vilde gjennemføre mig med sin Dolk, lod sig bevæge af Frygt for at bedrøve Dig; og det er ham, som sang Elskovssange til Dig ved Lovhytten."

"Virkelig!" udbød Marie med naiv Forundring, "er

det din Rival? Det samme Menneske med Morgenfruerne er det den gode Pierre? Jeg kan neppe troe det. Han har været saa ydmyg og ærbødig imod mig, langt mere end dengang han var vor Slave. Det er rigtignok sandt, at han undertiden betragtede mig med et besynderligt Blif, men det røbede blot Sørgmodighed og jeg tilskrev min Ulykke det. Naar Du blot vidste, med hvilken hjertelig Hengivenhed han talte med mig om Dig, min Leopold! — — Hans Vensteb for Dig lignede min Kjerlighed.””

”Disse Maries Ord baade glædede og bedrøvede mig. Jeg erindrede mig med hvilken grusom Haardhed jeg havde behandlet den ædelmodige Pierre, og jeg følte den fulde Bægt af hans sømme og beskedne Behreidelse: Det er ikke mig, som er utaknemlig!””

”I det samme traadte Pierre ind i Hulen. Hans Ansigt var mørkt og sørgmodigt; og man kunde anseet ham for en Fordømt, der kom tilbage fra Torturen, som han dog med Standhaftighed havde udholdt. Han gik langsom hen imod mig, og sagde til mig med alvorlig Stemme, idet han pegede paa Dolken, som jeg havde stukket i mit Skjerv: — ””Timen er forløben!””

””Timen? Hvilken Time?”” spurgte jeg.”

””Den, som Du tilstod mig; jeg behøvede den, for at føre Dig herhid. Dengang bad jeg Dig om at skjenke mig Livet, nu besværges jeg Dig at skille mig ved det.””

”Mit Hjertes sømme Søleller, Kjerlighed, Vensteb og Erkjendtlighed, forenede sig i dette Døvlif, for at sønderlide mit Indre. Jeg fastede mig for Slavens Fødder og græd som et Barn, uden at kunne sige et Ord. Han reiste mig hurtigt op, og sagde: ””Hvad gør Du?””

””Jeg giver Dig den Fyldestgørelse, jeg skylder Dig; thi jeg er ikke længere værdig at kaldes din Ven. Det er umuligt, at Du kan tilgive mig min grusomme Utaknemlighed.””

”Hans Ansigt beholdt endnu nogen Tid et vildt Udseende, og udtrykkede den heftigste Strid i hans Indre; han gjorde

et Skridt hen imod mig, og traadte atter tilbage; han aabnede Munden, for at tale, men taug. Denne Kamp varede imidlertid ikke længe; han ilede hen til mig med aabne Arme og sagde: ""Maa jeg nu kalde Dig Broder?""

"Jeg svarede blot med at fæste mig i hans Arme og trykke ham til mit Bryst:"

"Efter et lidet Ophold tilføjede han:"

""Du er god, men Ulykken havde gjort Dig uretfærdig.""

""Jeg har fundet min Broder igjen,"" sagde jeg til ham, ""jeg er ikke længere ulykkelig, men meget strafværdig.""

""Strafværdig, Broder! Det har jeg ogsaa været, og langt mere end Du. Du er ikke længere ulykkelig, men jeg bliver det for steds!"

"Glæden, som Venkabets første Genrykkelse havde fremtryllet paa hans Ansigt, forsvandt, og hans Træk fik en besynderlig Blanding af Sørgmodighed og mandig Styrke."

""Hør mig,"" sagde han med Kulde, ""min Fader var Konge i Kafongo. Han uddeelte Retfærdighed til sine Undersaatter foran sin Bolig, og ved hver Dom, han fældede, uddrak han, paa Kongernes Viis, en Skaal, fyldt med Palmevin. Vi vare mægtige og levede lykkelige. Europæerne kom, og de meddeelte mig de usle Kundskaber, som Du forundrede Dig over at finde mig i Besiddelse af. Deres Anfører var en spansk Capitain; han lovede min Fader et langt større Rige, end det han beherskede, og skønne, hvide Gruentimmer. Min Fader fulgte ham med hele sin Familie — — Broder, de solgte os, som Slaver!"

"Negerens Bryst hævede sig i voldsom Bevægelse, og hans Dine lynede; han knækkede, uden at bemærke det, et ungt Mispeltræ, som stod ved Siden af ham, og vedblev derpaa:"

""Herstøveren over Kafongo fik en Herre og hans Søn maatte boie sin Nakke under Slaveaaget og pløie Jorden paa St. Domingo. — Man skilte den unge Løve fra dens gamle Fader, for lettere at tæmme dem begge. — Man rev den

unge Hustru ud af sin sømme Egtfælles Arme, for at høste større Fordeel, ved at forene dem med andre. — De smaa Børn søgte deres Moder, som havde diet dem, og deres Fæder, som badede dem i Strømmene; de fandt kun grusomme Tyranner og havde deres Leie blandt Hundene.””

”Han tav; men hans Læber bevægede sig, uden at frembringe en Lyd, og hans Blik var stirrende og forvildet. Endelig greb han mig heftigt i Armen, og sagde:”

””Broder, hører Du? Jeg er bleven solgt til flere forskjellige Herrer, som et Stykke Dvæg. — Du mindes vel Døds Henrettelse; den Dag saae jeg min Fader igjen, men hvorledes, — paa Steilen!”” —

”Jeg gøs; han vedblev:”

””Min Hustru blev givet til Pris for de Hvide. Hør mig, Broder; hun døde og bad mig at hevne sig. Skal jeg tilstaae Dig det?”” vedblev han tøvende og med nedslagne Øine, ””jeg har været strafværdig; jeg har elsket en Anden — — men lader os ikke tale mere derom!””

””Alle mine Stalbrødre besvore mig at befrie dem og hevne mig. Rask bragte mig Efterretninger fra dem.””

””Jeg kunde ikke opfylde deres Forlangende, da jeg selv var Slave hos din Onkel; men den Dag, Du skaffede mig Benaadning; ilede jeg bort, for at rive mine Børn ud af en grusom Herres Vold. Jeg kom; men — Broder, tænk Dig, Kongen af Kafongos sidste Sønnesøn opgav i det samme sin Aand under en hvid Vøddels Vidstelslag; de andre vare allerede gangne forud!””

”Han holdt inde, og spurgte mig med frygtelig Rulde — ””Broder, hvad havde Du gjort?””

”Denne rædsomme Fortælling havde forvandelt mit Blod til Is, og jeg besvarede blot hans Spørgsmaal med en truende Gebærde. Han forstod mig, smilte bittert og vedblev:”

””Slaverne gjorde Opstand imod deres Herre, og hevne mine Børns Mord. De udvalgte mig til deres Høv-

ding, og Du veed hvilke Ulykker dette Oprør bevirkede. Jeg fik at vide, at din Onkels Slaver stode i Begreb med at følge det givne Exempel, og jeg kom til Acul samme Nat, som Oprøret brød ud. — Du var fraværende. — Din Onkel blev myrdet i sin Seng, og de Sorte begyndte allerede at stifte Ild paa Plantagerne. Da jeg ikke kunde dæmpe deres Raseri, fordi de troede at hevne mig, ved at opbrænde din Onkels Eiendomme, saa besluttede jeg at frelse dem, der endnu var tilbage af hans Familie. Jeg kom ind i Fortet igen — næm den hemmelige Abning, som jeg havde gjort mig, og betroede din Hustrues Amme til en trofast Sort. Jeg havde større Nøje med at frelse din Maria. Hun var løbet hen i den brændende Deel af Fortet, for at frelse sin yngste Broder, der alene var undgaaet det frygtelige Blodbad; de Sorte omringede hende, og vilde dræbe hende. Jeg styrtede frem og befalede dem at slippe hende og overlade til mig selv, at hevne mig. De adløde og trak sig tilbage; jeg tog din Kone paa mine Arme, betroede Barnet til Rast, og skjulte dem begge i denne Hule, hvis Tilværelse ene var mig bekjendt. — Broder, det er min Brøde!”

””Meer og meer gjennemtrængt af Anger og Erkjendtlighed, vilde jeg atter kaste mig for Pierres Fødder; men han afholdt mig derfra med en fortørnet Mine.”

””Kom!”” sagde han efter et lidet Ophold, og greb min Haand, ””ledsag din Hustru, og lader os drage bort alle fem.””

”Jeg spurgte ham forundret, hvorhen han vilde føre os.”

””Til de Hvides Leir,”” svarede han. ””Dette Tilflugtssted er ikke længere sikkert. Imorgen ved Dagens Frembrud ville de Hvide angribe Biassons Leir, og Skoven vil sikkert blive stukken i Brand. Desuden have vi ikke et Dieblis at give bort, da ti Hoveder borge for mit. Vi kunne ile, da du er fri; vi bør det, da jeg ikke er det.””

”Disse Ord vækkede min høieste Forundring, og jeg spurgte ham om Meningen af dem.”

""Har Du ikke hørt, at Bug-Jargal er bleven tagen til Fange?"" spurgte han utaalmodig."

""Jo, men hvad angaaer Bug-Jargal Dig?""

"Nu kom Touren til ham at blive forundret; han svarede med et alvorligt Blik:"

""Jeg er Bug-Jargal!""

"Jeg var saa at sige vant til Overraskelser ved dette Menneske; saaledes blev jeg for et Dieblig siden ikke lidet forundret over, at Slaven Pierre forvandlede sig til afrikansk Konge; men min Forundring naaede nu sin høieste Spidse, da jeg i ham saae Anføreren for Oprørerne fra Morne-Rouge, den frygtelige og høimodige Bug-Jargal. Nu fattede jeg Grunden til den Uerbødighed, som alle Rebellerne og selv Biasou viste mod Høvdingen Bug-Jargal, mod Kongen af Kafongo."

"Han lod ikke til at bemærke det Indtryk, som hans sidste Ord havde gjort paa mig."

""Man havde fortalt mig,"" begyndte han atter, ""at Du sad fangen i Biasous Leir, og jeg ilede did, for at befrie Dig.""

""Hvorfor sagde Du da for et Dieblig siden, at Du ikke var fri?"" spurgte jeg."

"Han saae paa mig, som for at gjette Aarsagen, der bevægede mig til at gjøre ham dette saa ganske naturlige Spørgsmaal."

""Hør mig da,"" sagde han, ""imorges var jeg dine Landsmænds Fange. Jeg hørte fortælle i Leiren, at Biasou havde erklæret, inden Solens Nedgang at ville lade dræbe en ung fangen Officeer, ved Navn Leopold d'Aluvernay. Man forstærkede Vagten omkring mig. Jeg hørte, at min Henrettelse skulde umiddelbart følge paa din, og i Tilfælde af, at jeg undveg, skulde ti af mine Kammerater borge for mig med deres Hoveder. — Du seer altsaa, at jeg har Hastværk.""

"Jeg holdt ham tilbage. — ""Du er altsaa undvogen?"" spurgte jeg."

""Hvorledes kunde jeg vel ellers være her? Maatte jeg

ikke frelse Dig? Skylder jeg Dig ikke mit Liv? Kom nu og følg mig. Vi ere en Times Marche borte fra de Hvides og fra Biasfous Leir. See, Skyggen af hine Koføstræer bliver længere og længere, og deres runde Kroner ligne Condorens uhyre store Væg. Om tre Timer vil Solen være gaaet ned. Kom derfor, Broder, Tiden haster.”

”Om tre Timer vil Solen være gaaet ned. Ved disse simple Ord foer der en kold Gysen igjennem alle mine Lemmer; thi de mindede mig om det ulyksalige Løfte, som jeg havde givet Biasfou. Ak! Ved Synet af min Marie havde jeg aldeles glemt vor nærforestaaende, evige Adskillelse; jeg var som beruset af lutter Henrykkelse; saa mange salige Følelser havde reent udblettet Erindringen om alt det Forbigangne, og i min overbættets Lykke havde jeg glemt den frygtelige Død, der ventede mig. Min Vens Ord kastede mig med Voldsomhed tilbage i min Ulykke. Om tre Timer vil Solen være gaaet ned! Jeg behøvede en Time, for at naae Biasfous Leir — — Min Pligt kaldte; Roveren havde mit Ord, og jeg vilde for lide tusindfold Død, end give den Ridding Anledning til at foragte det eneste, som han endnu syntes at stole paa, den franske Væb. Valget var frygteligt; dog Pligten seirede, og jeg valgte det, jeg burde; men jeg tilstaaer, mine Herrer, at jeg vaskede et Dieblis. Vil De fordømme mig derfor?”

”Endelig udstødte jeg et Suk, og greb Bug-Fargals og min arme Maries Hænder. Hun havde med Vengstelighed betragtet den mørke Mismodss-Sky, som havde leiret sig paa min Pande.”

””Bug-Fargal,”” sagde jeg med tiltvungen Fatning, ””jeg betroer Dig det eneste Væsen i Verden, som jeg elsker høiere end Dig, min Marie. — Vend tilbage til Leiren uden mig; thi jeg kan ikke følge Eder.””

””Min Gud,”” udbrød Marie næsten aandeløs, ””er der nu en ny Ulykke?””

"Bug-Jargal skjælvede, og en smertelig Forundring stod malet paa hans Ansigt: — ""Broder, hvad siger Du?""

"Den Rædsel, der greb Marie ved den blotte Tanke om en Ulykke, som hendes ubeskrivelige Omhed syntes at ane, gjorde mig det til Pligt, at skjule den sande Marsag for hende, og at spare hende for et smerteligt Levvel; jeg hvilede derfor til Bug-Jargal: — ""Jeg er en Fange; jeg har tilsvoret Biasou, at vende tilbage til hans Leir to Timer før Solens Nedgang; jeg har lovet at døe.""

"Bug-Jargal blev som rasende af Harm, og han udbrød med en tordnende Stemme:"

""Det Uhyre! Det var altsaa Marsagen, hvorfor han vilde tale af sig med Dig; det var for at aflukke Dig dette Løfte. Jeg burde aldrig have fæstet Lid til den nederdrægtige Biasou. At jeg dog ikke har anet hans Forræderi? Men det er ingen Sort, det er en Mulat!""

""Hvad vil alt dette sige? Hvilket Forræderi? Hvilket Løfte?"" spurgte Marie forfærdet, ""hvo er denne Biasou?""

""Ei, for Guds Skyld, ti!"" gjentog jeg hvilede til Bug-Jargal, ""lader os ikke forfærde Marie.""

""Vel,"" sagde han med en mørk Mine; ""men hvor kunde Du dog ogsaa samtykke i slikt? Hvorfor afslagde Du et saadant Løfte?""

""Jeg troede, at Du var en Forræder, og at Marie var tabt for mig for bestandigt. Hvad brød jeg mig saa om at leve?""

""Men et mundtligt Løfte til denne Nidding kan ikke binde Dig.""

""Jeg har givet ham mit Ord.""

"Han søgte at fatte Meningen af mine Ord."

""Dit Ord! Hvad vil det sige? Have J druffet sammen af samme Skaal? Have J knækket en Ring, eller en Ahorn gren med røde Blomster?""

""Nei!""

""Naa! Hvad er det da Du fortæller mig? Hvad kan saa binde Dig?""

""Min Tre,"" svarede jeg."

""Jeg veed ikke, hvad Du vil sige dermed. Intet binder Dig til Biasson. Kom blot og følg med os!""

""Jeg kan ikke, Broder, jeg har lovet det.""

""Nei! Du har intet lovet,"" udbød han heftig, og hævede derpaa sin Stemme: — ""Søster, foren dine Bønner med mine, forhindre din Mand fra at forlade os; han vil vende tilbage til Negernes Leir, hvorfra jeg har frelst ham, under Paaskud af, at have lovet, at give sit Liv i Biassons Bold.""

""Hvad har Du gjort?"" udbød jeg; men det var for sildigt, at afværge Virkningen af den ædelmodige Gørelse, der bragte ham til at anraabe den om Hjælp, som han elskede, for at bevare sin lykkelige Medbeilers Liv. Marie havde kastet sig i mine Arme med et Skrig af Fortvivlelse. Hun havde slynget sine Arme om min Hals, og hang saaledes ved mit Bryst; thi al hendes Kraft var forsvunden og hun kunde knap drage sin Aande."

""O Gud,"" hviskede hun neppe forstaaeligt, ""hvad er det han siger, min Leopold? Er det ikke sandt, at han bedrager mig, og at Du ikke i det Dieblig, der atter har forenet os, vil forlade mig, og forlade mig for at døe? Svar mig hurtigt, eller jeg døer i dine Arme. Du har ikke Ret til at opoffre dit Liv, da Du ikke tør opoffre mit. Du kan umuligt forlade mig, for aldrig mere at see mig?""

""Marie,"" svarede jeg, ""nær ikke dette Haab; jeg skal og maa forlade Dig, men vi sees igjen — —""

""Igjen,"" sagde hun med Gysen, ""igjen, naar, hvor? — —""

""I Himlen,"" sagde jeg, da det ikke var mig muligt at lyve for denne Engel."

Hun besvimede atter, overvældet af den frygteligste Smerte. Den skjebnesvangre Time nærmede sig mere og mere;

min Beslutning var fattet. Jeg lagde hende i Armene paa Bug-Targal, hvis Dine stode fulde af Taarer."

"Intet kan altsaa holde Dig tilbage?" sagde han til mig. "Jeg vil ikke med Ord udmale det nøiere, som Du seer her; men hvorledes er det Dig muligt at modstaae Maria? For et eneste af de Ord, hun sagde til Dig, vilde jeg have opoffret en Verden, og Du vil ikke engang opoffre din Død for hende?"

"Eren forbyder mig det!" svarede jeg. "Lev vel, Bug-Targal, lev vel, Broder, jeg skjenker Dig hende."

Han greb min Haand, stod et Dieblig takkesfuld og syntes neppe at høre mig. — "Broder! I de Hvides Leir er der en af dine Naargrende, til ham vil jeg overgive Maria; thi jeg kan ikke modtage din Gave."

Han pegede nu paa en Klippe, hvis høie Tinde beherskede hele Omegnen."

"Betragt hiin Klippe; naar Signalet om din Død bliver givet der, saa skal Knaldet, der forbynder min, heller ikke tøve med at lade sig høre. — Lev vel!"

Uden at tænke videre over Meningen af hans sidste gaadefulde Ord, omfavnede jeg ham. Jeg trykkede et Kys paa min Marias blege Pande, og da jeg saae, at hun ved sin Ammes omhyggelige Hjælp begyndte at komme tillive igjen, styrtede jeg i største Hast ud af Hulen, af Frygt for, at hendes første Blik, eller hendes første Klage skulde betage mig alt mit Mod."

Jeg flygtede, jeg fordybede mig i den tykke Skov, og fulgte de Spor, som vi havde efterladt, uden engang at turde kaste et Blik tilbage. For paa en Maade at adsprede og dæmpe de Tanker og Følelser, som uophørligt gnavede mit Indre, løb jeg uden at standse gjennem Skov og Krat, over Bjerger og Dale, indtil jeg naaede Toppen af en Høi, hvorfra jeg saae Biassons Leir, med sine bevægelige Grændser af Karrer, og Rækker af Telte, ligge neden under, og som ved den store Mængde af Sorte, der bølgede frem og tilbage

i den, havde stor Lighed med en Myretue. Der standsede jeg. — Nu stod jeg da ved Maalet for min Vandring og min Tilværelse. Mine Sjels og Legemsanstrengelser havde ganske udtømt mine Kræfter; jeg lænede mig til et Træ, for ikke at synke omkulde, og jeg lod mit Blik glide over det vægelige Maleri paa Sletten under mine Fødder.”

”Lige indtil dette Dieblis troede jeg at have tømt Livets og Skjebnens Malurtbæger til den sidste Draabe, men jeg kjendte endnu ikke den frygteligste af alle Ulykker, den, ved en moralsk Kraft, der er langt mægtigere, end de sammenstødende Omstændigheders, at være tvungen til, lykkelig og i Livets høieste Gjylde, at gjøre Alfald paa Lykken og Livet. Nogle Timer iforveien havde det været mig ligegyldigt; thi da kunde jeg ikke siges at leve; den yderste Fortvivlelse er et Slags Død, der opvækker Ønsket om den virkelige. Men jeg var bleven revet ud af denne Fortvivlelse, jeg havde gjenfunden min Marie, og min myrdede Lyksalighed var saa at sige bragt tillive igjen. Den forbigangne Tid var paa ny bleven min Fremtid, og mine gladeste Drømme fremtraadte af det Mærke, hvori de havde været indhyllede, langt mere glimrende end nogensinde før. Ingen Hindring syntes mere at kunne stille sig i Veien for min Lykke. Jeg var fri og lykkelig, og alligevel skulde jeg døe. Jeg havde kun gjort eet Skridt ind i dette Eden, og flux bød Pligten mig at forlade det og hengive mig til Dvaler og Død. — Døden er intet for en sønderkniust Sjæl, der allerede er hærdet i Modgangens Skole; men hvor tung og kold er ikke dens Haand, naar den rammer et muntært Hjerter, der ligesom er opvarmet af Tilværelsens Glæder! Jeg, som for et Dieblis var traadt ud af Dødens mørke Bolig, og ligesom havde været beruset af Livets høieste Goder, Kjerlighed, Venstabs og Frihed, jeg sølte det tilfulde, nu da jeg atter pludseligt skulde nedstige i Graven!”

”Da dette Anfald af menneskelig Svaghed var forsvundet, blev jeg betagen af et Slags Banvid; jeg ilede med hurtige Skridt ned i Dalen, for at faae Ende paa mine

Qvaler. Jeg henvendte mig til Negerne's Forposter; de saae paa mig med stor Forundring og nægtede mig Udgang. Besynderligt! Jeg blev saa godt som nødt til at bønfalde dem. To af dem toge mig endeligt imellem sig og lovede at føre mig til Biasou."

"Jeg traadte ind i Hulen til Høvdingen, der i det samme var sysselsat med at prøve Springsjerene paa nogle Marterredskaber, som laae rundt omkring ham. Ved den Larm, som hans Gardere gjorde, da de førte mig ind, dreiede han Hovedet om, og lod slet ikke til at blive forundret over min Ankomst."

"Seer Du?" sagde han, idet han viste mig de frygtelige Instrumenter, der omgave ham."

"Jeg beholdt min Fatning; og skøndt jeg kjendte Menneskelighedens Helts Grusomhed, saa havde jeg dog besluttet at udholde alt, uden at blegne."

"Siig mig," spurgte han med sit sædvanlige sataniske Grin, "maa Du dog ikke tilstaae, at Levgri har været meget lykkelig ved blot at blive hængt?"

"Jeg betragtede ham med kold Foragt, uden at svare."

"Underret Herr Capellanen om at Fangen er her," sagde han til en af sine Adjutanter."

"Vi stode tause nogle Dieblikke og betragtede hinanden. Jeg gav noie Agt paa ham, og han speidede efter den ringeste Bevægelse, der maatte foregaae i mit Ansigt."

"Rigaud traadte ind i det samme; han lod til at være urolig, og talte sagte med Generalissimusen. — "Kald alle Høvdingerne for min Hær sammen," sagde Biasou med den største Rolighed."

"Et Kvarteers Tid efter stode alle Høvdingerne, med deres forskjellige barokke Dragter, forsamlede foran Indgangen til Hulen. Biasou reiste sig."

"Giver Agt, amigos! De Hvide have besluttet at angribe os her, imorgen ved Dagens Frembrud. Vor Stilling er slet; vi maae derfor forlade den; lader os derfor alle

bryde op ved Solens Nedgang og søge at naae den spanske Grændse. — Macaya, Du skal danne Avantgarden med dine Sorte; og Du, Padrejan, skal fornagte alle Kanonerne, som vi toge fra Artillerie-Parken i Praloto; da vi ikke kunne føre dem med os over Fjeldene. — De kjeffe Brødre fra la Croix-des-Bouquets skulle støde til Macayas Tropp; og Tous-saint skal følge efter med de Sorte fra Leogane og Trou. — Hvis Grioterne eller Griotinderne gjøre den ringeste Larm, saa paalægger jeg Bøddelen ved min Hær, at bringe dem til Taushed. — Oberstlieutenant Cloud skal uddele de engelske Geværer, som bleve udskibede ved Cap Cabron, og føre de fordum frie Mulatter ad Stierne ved Vista. — De Fanger, som endnu maatte være tilbage, skulle dræbes; man skal haffe Kuglerne og forgifte Pilene. Kast tre Tønder Arsenik i Brønden, hvorfra man henter Vand til Leiren; Indvaanerne fra Colonien ville ansee det for Sukker, og drikke det uden ringeste Mistanke. — Tropperne fra Limbé, Don-don og Acul skulle marchere efter Cloud og Tous-saint. — Spær alle Bjergpasserne og Beiene med store Klippestykker, og stik Skoven i Brand. — Rigaud, Du bliver hos os; og Du, Candi, samler min Livgarde omkring mig. — De Sorte fra Morne-Rouge skulle udgjøre Arriergarden og ikke forlade Sletten førend ved Solens Dypgang." —

"Han bøjede sig hen til Rigaud og sagde med dæmpet Stemme: — "Det er Bug-Fargals Sorte; hvis de maa-skee kunde blive massacrerede her! Muerta la tropa, muerto el gefe!" *)

"Forlader os, hermanos," sagde han, idet han indtog sin forrige Stilling. Candi skal bringe Eder Feltraabet."

"Høvdingerne begave sig bort."

"General," sagde Rigaud, "Du burde expedere Jean-François's Depeche. Vi ere for Diebliffet temmeligt i Knibe, og den kunde maa-skee standse de Hvides Fremskridt."

*) Er Banden dræbt, saa er Høvdingen det ogsaa!

"Biasou traf den hurtigt op af Lommen. — ""Du siger noget, men der er saa mange grammatikalske Feil deri, som de kalde det, saa de ville lee ad den."" — Han viste mig Papiret. — ""Hør, vil Du frelse dit Liv? Min Gødhed faaer mig til endnu engang at spørge Dig derom, for om muligt at bøie din Halsstarrighed. Hjælp mig med at forandre denne Skrivelse; jeg vil dictere Dig mine Ideer, og Du skal sætte dem i hvid Stil.""

""Jeg rystede paa Hovedet. Han blev utaalmodig og spurgte: ""Skal det betyde Nei?""

""Ja!"" svarede jeg."

"Han spurgte mig endnu engang, og tilspiede: ""Betænk Dig vel!"" Disse Ord ledsagede han med et Blik, der skulde drage min Opmærksomhed hen paa Vøddelredskabet, som han holdt i Haanden."

""Just fordi jeg har betænkt mig, siger jeg Nei,"" svarede jeg. "Du lader til at frygte for din egen og dine Stalbrødre's Skjebne; og Du haaber, at dit Brev til Forsamlingen skal standse de Hvide's Fremskridt og Hevn. Jeg vil ikke modtage et Liv, som maaskee skulde tjene til at frelse dit. Lad mine Piinsler kun begynde.""

Aha, muchacho!"" svarede Biasou og sparkede med Foden til Marter-Instrumenterne. ""Det lader til, at Du gjør Dig bekendt med dem; men det smerter mig blot, at jeg ikke har Tid til at lade Dig føle Virkningen af dem. Vor Stilling er farlig, og vi maae derfor skynde os at slippe ud af den. — Du afflaaer altsaa reent ud at ville være min Secretair! Alting vel overlagt, saa handler Du meget klogt; thi jeg havde dog ligesuldt ladet Dig dræbe siden efter. Ingen maa leve med Biasous Hemmelighed; og desuden, min Kjære, havde jeg lovet Herr Capellanen din Død.""

"Han vendte sig til Obien, der var traadt ind i Hu-len."

""Bon per, er Eder's Compagnie marchefærdigt?"" Obien gjorde et bekræftende Tegn ved at nikke med Hovedet."

""Har J dannet det af de Sorte fra Morne-Rouge? De ere de eneste i hele Hæren, som ikke skulle bryde op strax.""

""Obien svarede ved nok et Tegn Ja!""

""Biaßou viste mig derpaa den store, sorte Fane, som jeg allerede før har omtalt, og som var opstillet i en Krog af Hulen. — ""Den skal underrette dine Landsmænd om det Dieblif, da de kunne give dine Epauletter til din Lieutenant. — Du kan altsaa selv indsee, at jeg til den Tid allerede maa være paa Marchen. — Det er sandt, Du har jo gjort Dig en Spadseretour, hvad synes Du om Egnen?""

""Jeg har bemærket,"" svarede jeg med Kulde, ""at der er Træer nok, hvorpaa man kan hænge baade Dig og din Bande.""

""Godt,"" svarede han med et tvungent Grin; ""men der er dog eet Sted, som Du uden Tvivl ikke har seet, og med hvilket Herr Capellanen sikkert vil lade Dig gjøre Bekjendtskab. — Lev vel, min unge Capitain, hils Leogri.""

""Han hilsede mig, med en Latter, som mindede mig om Klapperslangens Raslen, gjorde en truende Gebærde, vendte mig Ryggen, og Negerne slæbte mig bort. Den tilflørede Obi ledsagede os, med sin Rosenfrands i Haanden.""

""Jeg fulgte med dem, uden at gjøre den ringeste Modstand, og, sandt at sige, saa havde det heller ikke været til nogen Nytte. Vi besteg Toppen af et Bjerg, som laae paa den vestlige Kant af Sletten, hvor vi et Dieblif gjorde Holdt; der kastede jeg endnu et Blik, det sidste, paa den dalende Sol, der aldrig mere skulde oprinde for mig. Mine Ledsagere brøde atter op og jeg fulgte dem. Vi stege ned i en lille Dal, hvis Undigheder, til enhver anden Tid, vilde have fortryllet mig langt mere, end de gjorde. En Strøm, der gav Jordbunden en frugtbar Fugtighed gjennemskar Dalen, og løb ved dens yderste Ende ud i en af hine blaa Søer, af hvilke der gives en saa stor Mængde inde imellem Fjeldene paa St. Domingo. Hvor mange Gange havde jeg ikke i

lykkeligere Dage sidde paa Bredderne af disse skønne Søer, for at hengive mig til mine Drømmerier, især naar Tusmørket begyndte, og deres himmelblaa Glade forvandlede sig til et Solvække, som Gjenfinnet af de første Stjerner bestreede med Guld-Pailletter! Midt i min Ulykke kunde jeg dog ikke andet, end finde denne Dal skøn! Man saa der blomstrende Ahorntræer af en overordentlig Høide og Lykfelse; Mauritier*) med deres store buskede Kroner, i hvis Skygge ingen andre Værter kunne trives, Daddeltræer, Magnolier og høie Catalper med deres blanke, takkede Blade; og de brune Klippevægge vare overtrukne med et tæt grønt Dække af Lianer. — Vi fulgte imidlertid en Sti, der løb langs med Bredden af Søen; men hvor forundret blev jeg ikke ved at see denne Sti pludseligt blive afstaaen af en steil Klippe, ved hvis Fod jeg bemærkede en buesformet Abning, igjennem hvilken Strømmen styrtede sig. En dæmpet Larm og en skærende Vind kom ud af denne naturlige Arcade. Negerne gik til venstre ad en stenet og ujevn Wei, der lod til at være udhulet af en for længe siden udtørret Strøm. Et stort Svelg laae for os halv bedækket af Brombærbuskene, Stikpalmerne og de vilde Torne, som vorede der i Overflodighed. En lignende Larm, som den, der kom fra Arcaden i Dalen, lod sig høre under Hvelvingen af dette frygtelige Svelg. De Sorte slæbte mig derind. I det Dieblig, jeg gjorde det første Skridt i denne underjordiske Hule, nærmede Obien sig til mig og sagde: — ”Læg Mærke til det, jeg nu vil sige Dig: kun den ene af os to slipper levende ud af dette Svelg.” — Jeg foragtede ham for dybt, til at svare. Vi vedbleve at vandre frem i Mørket. Larmen blev stærkere og stærkere, og vi kunde ikke længere høre Lyden af vore Fodtrin; jeg antog at der var et Vandfald i Nærheden, og jeg bedrog mig heller ikke.”

”Efter at have vandret en halv Snees Minutter i Mørket, kom vi til et Slagt Terrasse, dannet af Naturen i

*) Et Slags Palmetræ.

selve Bjergets Midte. Den største Deel af denne halvcirkelformede Terrasse bestyldedes af Strømmen, der sprudlede ud af Bjergets Arer med en frygtelig Larm. Over denne underjordiske Hal dannede Hvelvingen et Slags Kuppel beklædt med Bedbende af en guulagtig Farve. I denne Kuppel var der en bred Spalte, gjennem hvilken Dagen skinnede, og hvis Kanter vare bevorede med et tæt Buskads, der i dette Dieblis blev forgylt af den nedgaaende Sols Stråler. Ved den nordlige Ende af Terrassen styrtede Strømmen sig med en frygtelig Buldren i en Afgrund, i hvis Dyb det dæmrende Lys, der saldt igjennem Spalten, syntes at bevæge sig, uden at kunne oplyse det. Et gammelt Træ, hvis øverste Grene idelig besprøitedes af det stummende Vandfald, og hvis knudrede Rødder trængte sig igjennem Klippen ned i Vandet hængte ud over Afgrunden. Dette Træ, som saaledes dyppede sin Top og sin Rod, der ragede ud over Afgrundssvelget, ligesom Armen af en Beenrad, ned i Strømmen, var saa blottet for Blade, at det var umuligt at see til hvilket Slags det hørte." —

"De Sorte gjorde Holdt paa dette frygtelige Sted, og jeg saae, at min Død var uundgaaelig."

"Der, ved dette Svelg, hvori jeg paa en Maade frivillig styrtede mig, traadte atter Billedet af den Lykke, som jeg for saa Timer siden havde stødt fra mig, for min Sjæl, og vækkede en Følelse af Anger, ja, næsten af Bebreidelse hos mig. Enhver Bøn vilde have været nedværdigende for mig; men jeg kunde ikke tilbageholde en Klage."

"Mine Venner," sagde jeg til de Sorte, der omgave mig, "J ville sikkert tilstaae, at det er sørgeligt, at skulle døe i sit tyvende Aar, naar man er i sin fulde Livskraft, er elsket af den man elsker, og veed, at man efterlader sig Dine, der ville græde lige til de lukkes af den evige Svovl!"

"En frygtelig Latter besvarede min Klage; det var

den lille Obis. Dette Slags onde Dæmon, dette uudsfordelige Væsen nærmede sig iilksomt til mig.

"Ha! Ha! Ha! Du sørger over at Du skal miste Livet. Labado sea Dios! Det eneste jeg endnu frygtede for, var at Du ikke skulde skjelve for Døden!" —

"Det var den samme Røst, den samme Latter, der i saa lang Tid havde været Gjenstanden for mine Gisninger."

"Glendige" sagde jeg til ham, "hvo er Du?"

"Du skal faae det at vide!" svarede han i en frygtelig Tone, og tog derpaa Sølsolen tilside, som prydede hans brune Bryst. — "See engang!"

"Jeg hviiede mig hen imod ham. To Navne vare prægede med hvidagtige Bogstaver paa Obiens haarrige Barm; stræffelige og uudslettelige Træk, der med et gloende Jern trykkes paa Slavernes Bryst. Det ene af disse Navne var Effingham, og det andet min Onkels og mit eget, d'Auverney. Jeg stod maaltøs af Forundring."

"Naa, Leopold d'Auverney!" sagde Obien, "siger dit Navn Dig ikke mit?"

"Nei," svarede jeg, forundret over at høre dette Menneske nævne mig ved Navn. "Disse to Navne har jeg aldrig seet forenede uden paa Brystet af min Onkels Nar — men han er død, den stakkels Dverg, og desuden var han også alt for hengiven. Du kan umuligt være Habibrah!"

"Ham selv!" raabte han med en stræffelig Stemme, og løftende den blodige Gorra lidt iveiret, tog han sit Glør af. Dvergens hæslige Ansigt viste sig for mig, men i Stedet for den Dvergivenesshed og Glæde, der før straaledede ud af det var nu traadt en mørk og truende Barskhed."

"Store Gud!" udbrød jeg i den høieste Grad af Forundring, "komme da alle Døde tillive igjen? Det er Habibrah, min Onkels Nar!"

"Dvergen lagde Haanden paa sin Dolk, og mumlede mellem Tænderne: — "Hans Nar — — og hans Morder."

"Jeg foer et Skridt tilbage af Rædsel."

"Hans Morder? — — Skurk, er det saaledes at Du har lønnet al hans Godhed imod Dig?"

"Han afbrød mig: "Hans Godhed? Nei, sig hans Nederdrægtighed!"

"Hvorledes," udbød jeg atter, "det er Dig, Gledelige, som har dræbt ham?"

"Ja, det er mig," svarede han i en græsselig Tone. "Jeg har stødt ham Kniven saa dybt i Hjertet, at han knap fik Tid til at vaagne, før at falde i den evige Slummer. Han raabte med svag Røst: Hid til mig, Habibrah! — — Ha, ha! Jeg var hos ham."

"Hans frygtelige Beretning, og den frygtelige Koldblodighed, hvormed han fortalte den bragte mit Blod i Røg, og jeg udbød rasende: "Nederdrægtige, feige Morder! Du havde altsaa ganske glemt den Gunst, han ene viste mod Dig? Du spiste ved hans Bord, og sov ved hans Seng..."

"Ja, som en Hund!" afbrød Habibrah mig heftigt; "como un perro! Ti! Jeg erindrer mig kun altfor ofte hine Gunstbeviisninger, som vare lutter Fornærmelser! Jeg har hevet mig paa ham, og nu skal jeg hevne mig paa Dig! Troer Du maaskee, fordi jeg er en Mulat og en vanstabt Dverg, at jeg ikke skulde kunne være Menneſke? O jo, jeg har en Sjæl, og en stærkere Sjæl, end den jeg nu vil rive ud af dit qvindagtige Legeme! Man skjenkede mig til din Onkel, som en Sapajou,* og jeg maatte tjene til hans Forlystelse og være Gjenstanden for hans Foragt. Han elskede mig, siger Du; ja, jeg havde en Plads i hans Hjerter mellem hans Abekat og hans Papagøie; men jeg har valgt mig en anden med min Dolk!"

"En Gysen foer igjennem alle mine Lemmer."

"Jo," vedblev Dvergen, "det er mig, det er just mig! See mig engang i Dinene, Leopold d'Alverney! Du har tidt nok leet ad mig, nu kan Du dog engang gysen for

*) Et Slags meget smaa Aber.

mig. Du minder mig om din Onkels Forkjerlighed for den,
 som han kaldte sin Nar! Bon Giu! Hvilken Forkjerlighed!
 Naar jeg traadte ind i Eders Sale, saa modtoges jeg af en
 skingrende Haanlatter. Min vanstaaende Figur, mine Ansigtstræk,
 min latterlige Paaklædning og alle mine yndelige Le-
 gemesfeil vare lutter Gjenstande for din fordømte Onkels og
 hans fordømte Benneres Spotterier. Og jeg kunde ikke tie;
 jeg maatte, o rabia! Jeg maatte selv tage Deel i den Latter,
 som jeg opvakte! Siig mig, troer Du, at slige Ydmyggelser
 kunne vække et menneskeligt Væsens Erkjendtlighed? Troer
 Du ikke at de opveie de andre Slavers Elendighed, deres ide-
 lige Strabadser, den brændende Solhede, de tunge Halsjern
 og Bogternes grusomme Vidstelslag? Troer Du ikke at de
 ere istand til at hærde et Menneskes Hjerte og opvække et
 brændende og uforsonligt Had, der lige saa lidet kan udslættes,
 som Skjendsels-Brændemærket paa mit Bryst? O, hvor fort
 har dog min Hevn været for saa mange Nars Lidelser! Hvor-
 for har jeg dog ikke formaaet at lade min forhadte Tyran
 føle alle de Qualer, som daglig nagede mig! Hvorfor har
 han dog ikke før sin Død kunnet lære at kjende den krænkede
 Stoltbeds Bitterheder og føle hvilke brændende Spor Skjend-
 selens og Raseriets Taarer efterlade paa et Ansigt, der er
 fordømt til en bestandig Latter! O, hvor tungt, at have ven-
 tet saa længe paa Hevnens og Straffens Dieblif, og saa
 kun at straffe med et eneste Dolkstød! Havde han dog blot
 faaet at vide, at det var mig, der myrdede ham; men jeg
 var altfor begjerlig efter at høre hans sidste Rallen; jeg stødte
 Kniven for hurtigt og for dybt i Brystet paa ham; han døde,
 uden at kjende mig, og mit fremfusende Raseri berovede mig
 den rette Nydelse af min Hevn! Nu skal den i det mindste
 blive mere fuldstændig; thi Du seer mig, og kjender mig
 ikke sandt? Sandt nok, det kan være temmelig vanskeligt for
 Dig at kjende mig under den Stikkelse, Du seer mig i; thi
 jeg har aldrig før viist mig for Dig, uden som den grinende
 Gjøgler; nu derimod er der intet i Veien for at lægge det

rette Udtryk i mit Blik. Du har blot kjendt min Maske; men dette er mit Ansigt!"

"Det var frygteligt."

"Uhyre!" udbød jeg, "Du tager Feil, der er dog endnu noget tilbage af Gjøgleren i dine afskyelige Træk og dit ondskabssfulde Hjerte."

"Tal ikke om Ondskab!" afbrød Habibrah mig. "Tænk paa din Onkels Grusomhed — —"

"Nederdrægtige!" raabte jeg opbragt, "hvis han var grusom, saa var det din Skyld! Du beklager de uhyffelige Slavers Skjebne; men hvorfor anvendte Du ikke den Gunst, som din Herres Svaghed skjenkede Dig, til Fordeel for dine Brødre? Hvorfor forsøgte Du aldrig paa at bevæge ham til at vise Godhed og Mildhed imod dem?"

"Nei, det tog jeg mig nok i Agt for! Skulde jeg forhindre en Hvid fra at besmitte sig med grusomme Handlinger? Nei! Nei! Jeg oppeggede ham tvertimod til at fordobble Slavernes Mishandling, for derved at fremskynde Oprørets Udbrud, og den længe attraaede Hevn! Ved tilsyneladende at skade mine Brødre, gavnede jeg dem allermeest!"

"Jeg stod forbauset over en saa frygtelig udtænkt Hevn."

"Naa," vedblev Dvergen, "finder Du, at jeg har kunnet udfaste en Plan og sætte den i værk. Hvad siger Du om Gjøgleren Habibrah? Hvad siger Du om din Onkels Mar?"

"Guldend det, som Du saa godt har begyndt," svarede jeg ham. "Dræb mig, men skynd Dig blot."

"Han gav sig til at spadserere frem og tilbage paa Terrassen, og gned sine Hænder af lutter Fryd. — "Og hvis jeg nu ikke finder for godt at skynde mig, hvad saa? Hvis jeg nu har Lyst til at gotte mig over din Dødsangest? Seer Du, Biasou skyldte mig en Deel af Byttet fra den sidste Plyndring; men da jeg saa Dig, som Fange i de Cortes Leir, bad jeg ham blot om at skjenke mig dit Liv. Han tilstod mig det med Glæde; og nu er det i min Vold! Jeg glæder mig ret inderligt derved. Vær Du kun rolig, Du skal

snart følge dette Vandfald ned i Afgrunden; men jeg maa først sige Dig, at jeg har opdaget det Smuthul, hvor din Kone var skjult, og derfor har jeg givet Biasson det Raad, at stikke Ild paa Skoven; det maa allerede være skeet nu. Saaledes er da hele din Familie tilintetgjort. Din Onkel faldt for en Dolk, Du skal omkomme ved Vand, og din Marie ved Ild!"

"Glendige, uforsonlige Affum!" udbroød jeg, og gjorde en Bevægelse, for at kaste mig over ham. Han vendte sig om til Negerne: — "Binder ham! Hans Time er kommen."

Negerne adløde, uden at sige et Ord. Paa engang troede jeg at høre en Hund gaa langt borte; men jeg troede at mine Dren skuffede mig, og at denne Lyd kom fra det brusende Vandfald. Negerne slæbte mig nu bunden hen til Afgrundsdybet, der skulde opsluge mig; Dvergen stod med Armene overfors og betragtede mig med en triumpherende Glæde. Jeg slog mine Dine op imod Spalten i Hvelvingen, for ikke at see hans forhadte Ansigt, og for endnu engang at betragte Himlen. I dette Dieblis lød en stærkere Gysen ganske tæt ved, og Rask stak sit uhyre store Hoved ned igjennem Spalten. Jeg gøs. "Fuldender!" raabte Dvergen, og de Sorte, som hverken havde bemærket Hunden, eller deng Gysen, beredede sig til at styrte mig ned i Afgrunden."

"Kammerater!" raabte en Tordenstemme."

"Alle saae iveiret. — Det var Bug-Targal. Han stod paa Kanten af Klipperevnen og en rød Fjer vaiede paa hans Hoved."

"Kammerater, gjentog han, "holder inde!"

"De Sorte kastede sig næsegrus ned, og han vedblev:"

"Jeg er Bug-Targal!"

"De Sorte stødte Panderne mod Jorden, og udstødte Skrig, hvis Betydning var vanskelig at bestemme."

"Løser Fangen!" raabte Høvdingen."

"Nu syntes Dvergen at vaagne af den Bedøvelse, hvori han var sunken ved den sorte Høvdinges uventede Mellemkomst. Han standsede heftigt de Sorte, som gave sig især med at

overføre mine Baand. — ""Hvorledes! Hvad skal det betyde?"" udbrød han. ""Que quiere decir eso?"" — Derpaa hævede han Hovedet op imod Bug-Jargal, og sagde: ""Høvding fra Morne-Rouge, hvad vil Du her?""

""Bug-Jargal svarede: ""Hvad jeg vil? Befale over mine Brødre!""

""Ja, det er sandt,"" sagde Overgen med indædt Harme, ""det er Sorte fra Morne-Rouge! Men med hvilken Ret,"" tilføiede han og hævede Stemmen, ""befaler Du over min Fange?""

""Høvdingen svarede blot: — ""Jeg er Bug-Jargal!""

""De Sorte kastede sig atter næsegrus ned, og stødte deres Pander imod Jorden.""

""Bug-Jargal,"" indvændte Habibrah, ""kan ikke forandre Biasfous Ordre. Denne Hvide har Biasfou skjenket mig, og det er min Villie, at han skal døe. — Vosotros,"" sagde han til de Sorte, ""adlyder! Raster ham i Afgrunden!""

""Bed Obiens mægtige Røst reiste de Sorte sig igjen, og gjorde et Skridt hen imod mig. Jeg troede, at det var ude med mig.""

""Løser Fangen!"" raabte Bug-Jargal.""

""I et Dieblig var jeg fri. Min Forundring lignede Obiens Raseri. Han vilde fare ind paa mig; men de Sorte holdt ham tilbage. Nu gav han sin Harme Lust og udstødte de frygteligste Forbandelser og Trusler.""

""Demonio! rabia! infierno de mi alma! Hvorledes, Elendige! I ville ikke adlyde mig! I agte ikke paa mi voz! Ha, hvorfor har jeg dog spildt el tiempo ved at høre paa den maldicho! Jeg burde strax have ladet ham kaste ned til Fiskene del baratro! Just ved at ville gjøre min Hævn fuldkommen er jeg gaaen Glip af den! O rabia de Sathan! Escuchate vosotros! Hvis I ikke adlyde mig og styrte denne forbømte Hvide i Strømmen, saa forbander jeg Eder! Eders Haar skulle blive hvide; Musfitter og giftige Insecter skulle fortære Eder levende; Eders Arme og Been skulle blive saa

svage som Rør; Eders Aande skal svide Eders Strube, som brændende Sand; I skulle snart døe, og efter Døden skulle Eders Aander blive fordømte til at omdreie en Møllesten, saa stor som et Bjerg, i Maanen, hvor der er koldt!"

"Dette Optrin gjorde et besynderligt Indtryk paa mig. En af min Farve i denne fugtige og skumle Hule, omgivet af disse Negere, der lignede underjordiske Dæmoner, paa en Maade svævende over en bundløs Afgrund, af og til truet af denne hæslige Dverg, denne vanskabte Troldmand, hvis brogede Skjort og spidse Hue man knap kunde skimte i det svage Daglys, og beskyttet af den store Sorte, der viste sig for mig paa det eneste Sted, hvor man kunde see Himlen, forekom det mig, at jeg stod ved Helvedes Porte, for at oppebie min Sjels Frelse eller Fordømmelse, og bivaane en Kamp imellem min gode Engel og onde Genius"

"De Sorte stode forskædede ved Obiens Trusser. Han vilde benytte sig af deres Tvivlsraadighed, og raabte: "Det er min Villie, at den Hvide skal døe. Adlyder, han skal døe!"

"Bug-Targal sagde med Kraft og Værdighed: "Han skal leve! Jeg er Bug-Targal. Min Fader var Konge i Kaskongo, og uddeelte Retfærdigheden iblandt sine Undersaatter foran sin Bolig."

"De Sorte kastede sig tredie Gang næsegrus ned, og Høvdingen vedblev:"

"Brødre! Gaaer til Biaßou, og siger, at han ikke maa plante den sorte Fane, som skal forkynde de Hvide denne Fanges Død, paa Bjerget; thi denne Fange har frelst Bug-Targals Liv, og Bug-Targal vil, at han skal leve!"

"De reiste sig op, og Bug-Targal kastede sin røde Fjer ned midt iblandt dem. Anføreren for Detachementet lagde Armene over kors paa Brystet, og tog Fjeren op med den høieste Grad af Verbødighed; derpaa forsvæiede de dem bort, uden at sige et Ord. Obien forsvandt tilligemed dem i den underjordiske Gang."

"Jeg vil ikke forsøge paa, mine Herrer, at beskrive Dem den Sindsstemning, hvori jeg befandt mig. Jeg fastede et taarefuldt Blik paa Pierre, der betragtede mig med en Blanding af Erkjendtlighed og Stolthed."

"Gud være lovet," udbød han endelig, "Alting er godt og vel. Broder, skynd Dig at vende tilbage ad den Wei, Du er kommen. Du vil træffe mig i Dalen."

"Han vinkede ad mig med Haanden, og forsvandt."

"Længselsfuld efter at møde ham, og erfare, ved hvilket sjældent Lykkestilfælde min høimodige Befrier var kommen mig til Hjælp i det rette Dieblis, skyndte jeg mig med at forlade den frygtelige Hule. I det Dieblis jeg vilde betræde den underjordiske Gang, spærrede en uventet Hindring mig Indgangen. Det var Habibrah. Den hadefulde Obi var ikke fulgt med Negerne, som jeg havde troet, men havde skjult sig i en Fordybning i Klippen, for at oppebie et gunstigere Dieblis for sin Hevn. Dette Dieblis var kommet. Dvergen stod pludseligt for mig og grinede ondskabsfuld. Jeg var ene og ubevæbnet; derimod blinkede en Dolk, den samme, han havde brugt som Crucifix, i hans Haand. Jeg førte uvilkaarligt tilbage ved Synet af ham."

"Ha! Ha! maldicho! Du troede nok, at Du skulde undgaae mig; men Narren er ikke saa stor en Nar, som Du. Nu har jeg Dig, og denne Gang skal Du ikke vente længe. Din Ben Bug-Targal skal heller ikke vente Dig forgjeves; Du skal komme til at møde ham i Dalen, men det er denne Strøms Bølger, som skulle paatage sig at føre Dig til det aftalte Stevne!"

"Med disse Ord, svingede han Dolken, og stødte hen imod mig."

"Uhyre!" raabte jeg, og veg tilbage paa Terrassen, "for kort siden var Du dog kun en Bøddel, nu bliver Du en Morder!"

"Jeg hevner mig!" raabte han og skar Tænder.

"Nu stod jeg lige paa Randen af Afgrunden; han styr-

tede voldsomt ind paa mig, for at støde mig ned med et Dolkstød; men jeg undgik det ved et Spring til Siden. Hans Fodder glæde paa det fugtige, glatte Mos, hvormed disse Klipper vare bedækkede, og han tumlede ud over den runde, slibrige Rand. — ""Helvede og alle Djele!"" brølede han, idet han styrtede hovedfulds i Afgrunden." — —

"Jeg har allerede sagt dem, at en Rod af det gamle Træ ragede frem imellem Klipperevnerne, lidt neden for den steile Rand. Dvergen ternede i sit Fald imod denne, hans brogede Skjort indviklede sig i de fremstaaende Skud paa den knudrede Rod, og, gribende dette sidste Støttepunkt, klyngede han sig fast dertil med en overordentlig Kraft. Hans spidse Hue faldt af hans Hoved, og han var nødt til at slippe sin Dolk. Dette Mordvaaben forsvandt tilligemed Narrens klingende Gorra i Kataraktens dybe Svelg."

"Habibrah, der svævede over den frygtelige Afgrund, forsøgte først at komme op igjen paa Terræsen; men han kunde ikke med sine korte Arme naae den fremstaaende Rand, og han anstrengte sig forgjeves for at klynge sig fast med sine Negle i den glatte Klippeflade, som ragede ud over det bundløse Dyb. Han hylede af Raseri."

"Det ringeste Stød fra min Side havde været tilstrækkeligt til at styrte ham ned; men det vilde have været en neddrægtig, feig Handling, og jeg dvælede ikke et Dieblisk ved Tanken derom. Denne min Naadeholdenhed forundrede ham. Med Tak til Forsynet over min uventede Redning, besluttede jeg at overlade ham til sin Skjebne, og jeg vilde just gaae ud af den underjordiske Hvelving, da jeg hørte Dvergens klingende Stemme lyde fra Afgrunden."

""Herre!"" raabte han, ""Herre! Gaa dog ikke bort! I den gode Guds Navn lad dog ikke et menneskeligt Væsen, som De kan frelse, døe uden Bod og Absolution. Af! -- — Mine Kræfter forlade mig, Grenen giver efter i min Haand, Tyngden af mit Legeme drager mig ned, og jeg maa slippe den, da den ellers vil knække. — — Af, Herre! Det frygte-

lige Svelg bruser og summer under mig! Nombre santo de Dios! Vil De ikke have den ringeste Medlidenhed med Deres stakkels Nar? Han er rigtig nok meget straffskyldig, men vil De ikke vise ham, at de Hvide ere langt bedre, end Mulatterne, og Mulatterne, end Slaverne?"

"Næsten bevæget havde jeg nærmet mig til Afgrunden, og det dæmrende Lys, som faldt ned igjennem Spalten i Hvelvingen, viste mig paa Dvergens modbydelige Ansigt en bønlig Mine og et Udtryk af Fortvivlelse, som jeg hidtil ikke havde bemærket hos ham."

"Sennor Leopold," vedblev han, opmuntret ved den Følelse af Medlidenhed, der havde bragt mig til at vende om, "skulde det være muligt, at et menneskeligt Væsen, der saae sin Ege i en saa frygtelig Stilling, og kunde hjælpe ham, ikke gjorde det? O, ræk mig Haanden, Herre! Der behøves kun en ringe Hjælp, for at frelse mig; hvad der er Alt for mig, er saa ubetydeligt for Dem! For den barmhjertige Guds Skyld, træk mig op af Svelget! Min Erkjendtlighed skal ligne min Brøde — —"

"Jeg afbrød ham: "Ulykkelige! Kald ikke Mindet derom tilbage!""

"Det er for at affryde den, Herre!" svarede han. "O, vær ædelmodigere, end jeg! O, Himmel! O, Himmel! Jeg kan ikke mere, jeg falder! — — Ay desdichado! Deres Haand! Deres Haand! O, Gud, ræk mig dog Deres Haand! For den Moders Skyld, der har baaret Dem under sit Hjerte, frels mig!"

"Jeg kan ikke beskrive Dem, hvor hjertegribende den Ulykkelige Røst var i hans frygtelige Dødsangest. Jeg glemte alt. Det var ikke længere en Fiende, en Forræder, en Morder, det var en Ulykkelig, som en ringe Hjælp fra min Side kunde drage ud af en rædselsfuld Døds Strube. Han bad saa ynkelig, at det ikke var mig muligt at modstaae længere. Jeg bukkede mig ned, lagde mig paa Knæ ved Randen af Klippen, og, idet jeg med min ene Haand

greb fat om Stammen af det Træ, hvis Rod bar den uhyggelige Habibrah, rækkede jeg ham den anden. — — Da den var ganske tæt ved ham, greb han med en vidunderlig Kraft fat om den med begge sine Hænder, og istedetfor at hjælpe sig op ved min Arm, mærkede jeg, at han søgte at drage mig med sig ned i Dybet. Havde Træstammen ikke givet mig et saa stærkt Støttepunkt, var jeg ufeilbarligt bleven revet ud over Randen ved det voldsomme og uventede Ryk, som Riddingen gjorde i mig."

"Skurk!" udbød jeg, "hvad gør Du?"

"Jeg hevner mig!" svarede han med en svingrende, djævelsk Latter, "Ha, nu har jeg Dig endeligt i min Vold! Ubesindige Daare! Du har selv givet Dig i mine Hænder! Jeg har Dig! Du var frelst, jeg var forloren, og det er Dig selv, som frivillig løber lige i Kaimanens Strube, fordi den græd efter at have brølet! Nu er jeg trøstet, thi jeg hevner mig i min Død! Du er løben i Snaren, amigo, og nu faaer jeg dog menneskeligt Selskab ned med mig til Fiskene i Søen!"

"Ha, Forræder!" udbød jeg og gjorde mig saa stiv, som muligt, "er det saaledes Du belønner mig, fordi jeg vilde frelse Dig fra Døden?"

"Ja," svarede han, "jeg veed meget vel, at jeg kunde frelse mig tilligemed Dig, men jeg ønsker langt hellere, at Du omkommer med mig. Jeg elsker din Død langt høiere, end mit eget Liv! Kom!"

Paa samme Tid knugede han med en umaadelig Styrke min Haand imellem sine brune, rynkede Næver; hans Dine lynede og Graaden stod ham for Munden; han havde faaet alle sine Kræfter tilbage, hvis Tab han for kort siden saa ynkeligt havde flaget over. Han stemmede sine Fodder, ligesom to Løstestænger, imod den lodrette Klipperæg, og tumlede som en Tiger omkring paa Roden, der, indviklet i hans Klæder, holdt ham fast imod sin Villie; thi han ønskede at knække den, for, ved sit Legemes hele Tyngde, at drage mig

hurtigere med sig i Afgrunden. Han afbrød af og til, for i sit Raseri at slide i Roden med sine Tænder, det afskyelige Grin, der spillede paa hans modbydelige Ansigt. Man skulde have sagt, at det var denne Afgrunds Dæmon, som søgte at drage et Bytte ned i sin skumle Bolig."

"Til Lykke var et af mine Knæ kommet til at ligge i en Fordybning i Klippen; min Arm var saa at sige knyttet om Træstammen, hvortil jeg lænede mig, og jeg anvendte al den Kraft, som Selvopholdelsen i et saadant Dieblif skjæker Een, imod Dvergens Forsøg paa at trække mig ned. Tid efter anden hævede jeg mit Bryst med Nøie iveiret, og raabte af alle Kræfter: Bug-Jargal! Men Bandsfaldets Brusen og den store Afstand imellem os levede mig kun lidet Haab om, at han skulde kunne høre min Stemme."

"Imidlertid fordobblede Dvergen sine rasende Ryk, da han ingensunde havde ventet en saa kraftfuld Modstand. Mine Kræfter begyndte at svinde, endskjøndt denne Strid ikke havde varet nær saa lang Tid, som jeg behøver til at fortælle den. En smertelig, krampeagtig Følelse lammede næsten min Arm; det sortnede for mine Øine og susede for mine Øren; jeg hørte Roden knage, Uhyret lee, og det forekom mig, at det fraadende Svelg nærmede sig til mig."

"Jeg gjorde endnu et sidste Forsøg til min Frelse, og samlede alle mine Kræfter, raabte jeg atter: Bug-Jargal! En Hunds Gjeen svarede mig. — — Det var Rask; jeg slog mine Øine iveiret. Bug-Jargal og hans Hund stode paa Kanten af Spalten. Jeg veed ikke om han havde hørt min Stemme, eller en ængstelig Anelse havde bragt ham tilbage. Han saae den truende Fare, hvori jeg svævede. — — "Hold godt fast!" raabte han til mig. Habibrah, der frygtede for, at jeg skulde blive frelst, brølede, snusende af Harm: "Kom dog! Kom!" Han samlede den sidste Rest af sine overnaturlige Kræfter, og i det Dieblif slap ogsaa min udmattede Arm Træet. Jeg var forloren; men i det samme følte jeg, at nogen bag ved greb fat i mig; det var

Rast. Paa et Bink af sin Herre var han sprungen ned paa Terrassen, og holdt mig med sin kraftfulde Glab fast ved Kjøleskjoderne. Denne uventede Hjælp frelst mig. Habibrah havde udtømt hele sin Kraft ved den sidste Anstrengelse, og jeg samlede al min Styrke, for at rive min Haand løs. Hans Fingre, der endelig bleve stive og følesløse, nødtes til at slippe mig; Roden, der saa længe havde knaget, brast nu ved Tryk-
den af hans Legeme; og medens Rast traf mig tilbage, styrtede den ulykkelige Dverg ned i det brusende Vandfald, idet han udstødte en Forbandelse imod mig, som jeg ikke hørte, og som forsvandt tilligemed ham selv i den frygtelige Afgrund.
— Dette var min Onkels Mars Endeligt."

"Dette skræffelige Optrin, denne voldsomme Kamp, og den frygtelige Ende, den fik, havde overvældet mig; jeg var ganske bevidstløs. Bug-Jargals Stemme gav mig atter min Fatning."

"Broder!" raabte han, "skynd Dig, at komme herfra! Solen vil være gaaet ned inden en halv Time. Jeg skal vente paa Dig nede i Dalen. Følg blot efter Rast!"

"Disse min Vens Ord skjenkede mig atter Haab, Mod og Kraft. Jeg reiste mig. Hunden ilede ind i den underjordiske Gang; jeg fulgte efter den, og dens Bjæffen viste mig Vej i Mørket. Efter nogle faa Diebliffes Forløb kunde jeg allerede skimte Daglyset foran mig; endeligt naaede vi Udgangen, og jeg aandede frit. Da jeg traadte ud af den skumle, fugtige Hule, mindedes jeg Narrens Udsagn dengang vi gik ind i den: Kun den ene af os to slipper levende ud af dette Svelg. Hans Forventning var bleven skuffet, men hans Spaadom var gaaet i Opfyldelse!"

"Da jeg kom ned i Dalen, fik jeg Die paa Bug-Jargal; jeg styrtede mig i hans aabne Arme, og blev nogle Diebliffe liggende maalløs ved hans Bryst, endskjøndt jeg havde tusinde Spørgsmaal at gjøre ham; men jeg kunde ikke faae et Ord frem."

"Hør," sagde han til mig, "din Kone, min Søster,

er i Sikkerhed. Jeg bragte hende til de Hvides Leir, overgav hende til en af dine Paarørende, som kommanderer Forposterne, og vilde da give mig til Fange, af Frygt for, at man skulde opoffre de ti Sorte, som borge for mig. Din Paarørende bød mig at flygte, for, om muligt, at forhindre din Død, da de ti Sorte ikke skulde henrettes, uden i Tilfælde af, at Du blev det, hvilket Biasou vilde forkynde, ved at plante en sort Fane paa det høieste af vore Bjerger. Da ilede jeg afsted, Rask fulgte mig, og, Gud være lovet, jeg kom i rette Tid! Du skal leve, og jeg ogsaa!" —

"Han rækkede mig Haanden og tilspiede: "Broder, er Du tilfreds?"

"Jeg trykkede ham paa ny til mit Bryst; jeg besvor ham ikke mere at forlade mig, og lovede at skaffe ham en Post ved Colonial-Armeen. Han afbrød mig med et forbittret Diefast: "Broder har jeg foreslaaet Dig, at tage Tjeneste blandt mine Landsmænd?"

"Jeg taug; thi jeg følte min Uret. Nu tilspiede han munter: "Følg mig hurtigt til din Kone, for at Du kan sætte Mod i den Arme!"

"Dette Forslag fandt Gjenklang i mit Hjerte; jeg reiste mig, halv beruset af Glæde, og vi begave os paa Marchen. Den Sorte kjendte alle Veie; han gik foran, og Rask fulgte os lige i Hælene." —

Her standsede d'Auverney og kastede et mørkt Blik omkring sig. Sveden rullede i store Draaber ned ad hans Pande, og han bedækkede sit Ansigt med sine Hænder. Rask betragtede ham med urolige Blikke. — "Ja, trofaste Dyr, saaledes betragtede Du mig ogsaa dengang!" mumlede han.

Et Dieblis efter, reiste han sig, og gik i nogen Tid taus op og ned i Teltet med Armene overkors. Den gamle Thadée, som havde sat sig i Krogen, hvor han fra Begyndelsen af stillede sig, skottede af og til efter ham, og lod som

om han blot fjertegnede Rask, for at Capitainen ikke skulde blive opmærksom paa hans Urolighed.

D'Auverney fattede sig endeligt og vedblev:

"Rask fulgte os. Den høieste Klippe var ikke længere belyst af Solen; men pludseligt saa man der en Lysning, som strar forsvandt. Den Sorte fører sammen, og knugede min Haand hestigt."

"Giv Aft," sagde han."

"En dump Lyd, som lignede et Kanonskud, hørtes derpaa i Dalen, og gjentoges mange Gange af det stærkttonende Echo."

"Det er Signalet!" sagde Negeren med huul Røst.

"Det var et Kanonskud, ikke sandt?"

"Jeg nikkede bejaende."

"I to Spring var han oppe paa en temmelig høi Klippe; jeg fulgte efter ham. Han lagde Armene overkors, og sagde med et bittert Smil: "Seer Du?"

"Jeg saa til den Side, hvorhen han pegede, og fik Die paa den Klippe, som han havde viist mig, da jeg maatte skilles fra min Marie efter vort sidste Møde, den eneste, som Solen befinnede, og paa hvis Tinde en stor, sort Fane vaiede."

Her gjorde d'Auverney atter en Pause.

"Jeg har siden efter faaet at vide, at Biaßou, der hastede med sin Afmarche og troede at jeg allerede var død, havde ladet Fanen plante, førend Detachementet, der skulde ombringe mig, var kommet tilbage."

"Bug-Jargal stod med forslagte Arme og betragtede den sorgelige Fane. Pludseligt vendte han sig om, gjorde nogle Skridt, som for at stige ned ad Klippen, og udbrød: "Gud! Gud! Mine ullykkelige Kammerater!" — Han kom tilbage til mig: — "Hørte Du Kanonskuddet?" spurgte han. — Jeg svarede ikke et Ord."

"Broder, det var Signalet! Nu fører man dem til Døden."

"Hans Hoved sank ned paa hans Bryst, og han traadte ganske tæt hen til mig."

"Jil til din Kone, Broder! Rast skal vise Dig Vej." Han fløitede en afrikansk Melodie, Hunden gav sig til at logre med Halen, og gik hen imod Udgangen af Dalen."

"Bug-Jargal greb min Haand og tvang sig til at smile; men det var et frampeagtigt Smil."

"Lev vel!" raabte han til mig med stærk Stemme, og forsvandt i det tætte Buskads, som omgav os."

"Jeg stod, som lynslagen. Det svage Begreb, jeg havde om hvad der var foregaaet og skulde foregaae, lod mig ane den frygteligste Ulykke."

"Da Rast saae sin Herre forsvinde, styrtede han ud paa Kanten af Klippen, og rystede Hovedet med en flagende Hylen. Nu vendte den tro Hund tilbage med Halen imellem Benene; dens store Dine stode fulde af Taarer, og den kastede et uroligt Blik paa mig. Derpaa vendte den tilbage til det Sted, hvor dens Herre var forsvunden, og gjøede gjentagne Gange. Jeg forstod den og nærede samme Frygt, som den; derfor gjorde jeg nogle Skridt efter den, og nu før den afsted som en Pils, idet den fulgte Bug-Jargals Spor. Jeg vilde snart have tabt den af Sigte, endskjondt jeg løb af alle Kræfter, hvis den ikke af og til havde standset sit Løb, for at give mig Tid til at indhente den. — Saaledes ilede vi gennem dybe Dale og flattrede over skovbegroede Høje. Endelig — —"

D'Auverneys Stemme qvaltes. En mørk Fortvivlelse stod malet i alle hans Træk, og han kunde knap fremstamme disse faa Ord:

"Bliv Du ved Thadée, jeg maa græde som en Kvinde, — jeg kan ikke — —"

Den gamle Sergeant var lige saa rørt, som Capitainen, men han gjorde BOLD paa sig selv, og begyndte saaledes:

"Med Deres Tilladelse — — Eftersom De ønsker det, min Capitain — — jeg maa da sige Dem, mine Herrer Of-

ficerer, at fjøndt Bug-Jargal, kaldet Pierre, var en stor Neger, ædel, kraftfuld, og den kjæfeste Karl under Solen efter min Capitain, saa var jeg ikke destomindre yderst fjendtlighedsindet imod ham, hvilket jeg aldrig vil kunne tilgive mig selv, endfjøndt min Capitain allerede har tilgivet mig det. Da jeg derfor fik at høre, at min Capitain fculde dræbes den anden Dags Aften, blev jeg faa rasende forbittret paa det uhykkelige Menneffe, at jeg med en sand Helvedglæde forkyndte ham, at han, eller, hvis han undveg, ti af hans Stalbrødre, fculde bøde for dette Drab, og at de fculde fkydes til Repressalie, fom man figer. Han forblev ganffe rolig ved denne min Erklæring, men en Time efter tog han Flugten igjennem en stor Abning, fom han havde anbragt — — ”

D'Auverney yttrede fin Utaalmødighed ved en heftig Bevægelse, og Thadée vedblev:

”Velan, da man faae den store sorte Fone paa Klippen, og han endnu ikke var kommen tilbage, hvilket ikke forundrede os, blev Signalet givet ved et Kanonfud, og jeg blev commanderet til at føre de ti Negere ud til Executionspladsen, kaldet den store Djevelfs Svelg, og fom laae i en Afstand fra Leiren af omtrent — — dog det er ligegyldigt! Da vi vare komne der, faa indfee De nok, mine Herrer, at det ikke var for at lade dem løbe; jeg lod dem altsaa binde, fom det fig hør og bør, og opftillede mine Pelotons. — I det samme faae jeg den store Neger ftyrte ud af Skoven; og blev høilig forbaufet derover. Han ilede hen imod mig ganffe forpuffet.”

””Jeg kommer til rette Tid!”” udbryd han. ””God Dag, Thadée.””

”Ja, mine Herrer, han fagde kun dette og gif derpaa hen og løfte fine Kammerater. Jeg stod, fom fagt, ganffe forbaufet. Nu opftod der en stor Udelmødigheds-Kamp imellem de Sorte og ham, der gjerne maatte have varet lidt længere — — men — — ja, jeg maa tilftaae, det var mig selv, fom afbrød den. Han ftillede fig paa de Sortes Plads;

i dette Dieblif styrtede hans store Hund — — stakkels Rast! ud af Krattet og foer mig lige i Struben. — O, min Capitain, gid han havde holdt mig fast noget længere! — Men Pierre gav et Tegn, og den stakkels Hund slap mig; dog kunde Bug-Jargal ikke forhindre den fra at lægge sig ved hans Fødder. Saa — — jeg troede at De var død, — — jeg var rasende forbittret — — jeg raabte — —”

Sergeanten udstrakte sin Haand, saae stift paa Capitainen, men kunde ikke udtale det frygtelige Ord: Fyr! — Endelig fattede han sig og vedblev:

”Bug-Jargal faldt. — En Kugle havde knust hans Hunds ene Forpote. — Siden den Tid, mine herrer,” — her rystede den gamle Sergeant sorgmodig paa Hovedet — ”siden den Tid er stakkels Rast halt. Nu hørte jeg Nogen stønne og sukke i det nærliggende Krat, og styrtede derind; det var Dem, min Capitain; en Kugle havde truffet Dem, i det Dieblif De ilede til, for at frelse den store Negers Liv. — Ja, min Capitain, De sukede; men det var for hans Skyld! — Bug-Jargal var død! — Man bragte Dem tilbage til Leiren. Deres Saar var til Lykke ikke dødeligt, og De blev snart helbredet, takket være Deres omme Hustrues kjerlighedsfulde Omforg.”

Sergeanten taug. D’Uverney gjentog med en høitidelig og smertefuld Tone:

”Bug-Jargal var død!

Lhadée lod sit Hoved synke ned paa sit Bryst, og stammede grændende: ”Ja, og jeg var hans Morder!”

Her ender Capitain d’Uverneys Fortælling om den ulykkelige, høimodige Bug-Jargal; men da man har indseet, at det maatte interessere Læserne, at erfare noget om de øvrige Personers videre Skjebne, paa hvilke Deres Opmærksomhed er bleven henledet i disse Blade, saa har man indhentet de fornødne Efterretninger desangaaende.

Capitainens Melankolie havde en dobbelt Aarsag, deels Tabet af hans elskede Marie, der blot var bleven frelst fra Fortet Galifets Brand, for kort Tid efter at omkomme i Luerne, da Capstaden blev afbrændt. Hvad d'Auverneys videre Skjebne angaaer, da vendte han efter sin dyrebare Hustrues Død tilbage til Frankrig, hvor han tog Tjeneste i Republikens Armee. Nogle Aar efter de nys fortalte Begivenheder fandt man ham Dagen efter et Slag, der var faldet ud til Fordeel for de seiervante, franske Vaaben, død paa Balpladsen, tilligemed hans brave Sergeant og trofaste Hund, der laae livløse ved hans Side. —

E n d e.





